

Nicolae Bălașa

TEATRU

Redactor: TOMA VELICI

Coperta:

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BĂLAȘA, NICOLAE

Teatru/ Nicolae Bălașa. – Craiova : Editura Autograf

MJm, 2013

ISBN 978-606-8039-78-7

821.135.1-2

Nicolae Bălașa

TEATRU

Domnului Titu Tudosie,
cu recunoștință și aleasă
prețuire

Preț pe dispreț

Personajele

GÂRLICI – burlac, proprietar de bodegă
ALI ȘTEFĂRȚĂ – istoric și critic literar
NAE PREPUȚĂ – poet cu pretenții
GHECURCU – poet înfumurat
IOAN ȘT. RULĂ – poet cu pretenții de geniu
MILU LĂLIȚĂ – poet și jurnalist
CONU JORJ AMIR – prozator
A. CARCALETE – jurnalist
BREAZĂ V. KIL – referent amestecat în lumea culturală
ȘTEFAN IANACHE – autor de carte
ȚOI D. ȚOI – pasionat de orice
GHICI – vecin cu Gârlici
RETA CURCUBEA – redactor la Editura „Sus“
MĂRIA – femeie de serviciu la bodega lui Gârlici
O ȚIGĂNCUȘĂ – cerșetoare
UN ȚIGAN – căutător de chilipiruri
UN RUDAR (care vinde rogojini)
O RUDĂREASĂ (care vinde fuse)

ACTUL I

Scena 1

*Gârlici aranjează halbele, apoi fețele de masă...
Fluieră prin cârciumă, privește când la ceas, când la
partea dorsală a Măriei, femeia de serviciu care șterge
podeaua, când la cărțile aranjate în rafturile de lângă
tejgheana cu bănturi. Se apropie de ultimul raft, vrea să
ia de acolo o carte, dar se răzgândește. Își pune într-un
pahar, cam de un deget, țuică, își clătește gura și o scuișcă
într-o chiuvetă.*

GÂRLICI: Ptiu! Fir-ai a dracu! Poșircă! Cum de-
o putea ăștia s-o bea? Cică, alcool cu aromă
de țuică! Un drac! Pufoaică! Pute a rahat
de la combinat!

MĂRIA: Pentru orbeți! O să ajungi în fundul
iadului! Au chiorât ăștia pe jumătate! ...Și-
au surzit definitiv.

GÂRLICI (*se apropie de femeie și o ciupește de fund*):
Știi tu?!

MĂRIA (*îi îndepărtează mâna*): Păi află că știi!

GÂRLICI (*cu ochii parcă lipiți de fundul femeii*):
Știi?... Păi dacă tot zici că știi, ia zii „cât
fac, fă, patru ori cinci?“ Mărie, că tot te
crezi tu deșteapta neamului, „care e, fă,
capitala Portugaliei?“

MĂRIA (*ușor indignată*): „Însoară-te, mă, târziule,
și nu mai lozi aci, cu copiii, că ai și-nceput
să iei culoarea cerii.“

GÂRLICI: „Păi, găsește-mi tu una care să-mi
placă și să-mi pupe mâna la comandă, că
acum o iau.“

MĂRIA: „În nădejdea aia, vezi să nu te pupe
moartea rece.“

GÂRLICI (*arată spre raftul cu cărți*): Sorescu! Mare!
Mare de tot!

MĂRIA: Cunoaștem! *Rânduieți!* Că doar de-aia
am pierdut timpul pe-aici! Dar nu schimba
vorba! Moartea o dată vine! Muiere n-ai,
copii de unde?... Testament nu vrei să
faci? O dată închizi ochii și dus ești...
Apoi, praful și pulberea!!

GÂRLICI: Ai vrea tu! Numai că în mine zace
nemurirea. Ia uite: trecutul, prezentul,
viitorul. Eternitatea, cum s-ar zice, în podul
palmei!... Și pe rafturile din față!

MĂRIA (*se aprobă*): E, da! Poate ăia de la
„Eternity“?! ăia da! N-am ce zice, firmă
serioasă! Te aranjează, te îmbălsămează...
Sunt pe mână cu popa Ibric... Face ăsta o
zeamă de busuioc!... Domnule, minune

mare! I-o toarnă în burtă, pe nări, mortului, înainte de-aș da duhul. Cică să-i dea miros „de veșnicie“... E, și să fie primit bine acolo, sus...

GÂRLICI: Cine, fă?

MĂRIA: Sufletul! Că dumneata și ăștia care trec pe-aci, spurcați cum sunteți, la doi metri și o țără... În pământ de-l galben! Am auzit, mai nou, că și ăsta ar vindeca! Am eu o babă pe scară, bea, a dracului, în fiecare seară, câte o oală, și apoi: „Muică, asta da busuioacă! Dumneata ce zici?“

GÂRLICI: Mărie, baba se drege cu vin de Bohotin! Ia sticla, în fiecare zi, de la mine! Au, au!... Fir-ar a dracu de carte să fie!

MĂRIA: Măi, domn' Gârlici, am văzut cu ochii mei. Pământ de-l galben, luat de la farmacie. ...Dar mai știi?! A, da! Da, da... Acum îmi vin de-acasă... Să știi dumneata că drege amestecul cu popa Ibric. Cu fiertura de la el, vreau să zic... Și-a dracului, până acum nu s-a strâmbat neam... Bă, nimic! Și apoi, trosc, pleosc, bate baba din picior și-l înjură pe...

GÂRLICI: Te pomenești că pe Dumnezeu?!

MĂRIA: ...Nu, pe Dej! Dumneata trebuie să-l știi, cică ar fi fost bărbatul ei, ăla dintâi...

GÂRLICI: Ba pe dracu! E baba înțepenită-n timp...

MĂRIA : Unul care, zice-se, că bătea la ea ca la cui... Nu o lăsa până nu intra jumătate în pământ. Numai după aceea o scotea, îi ștergea lacrimile și o dădea de-a dura. Și auzi, a dracului, să vezi și dumneata, cică-i plăcea! Acum, spun și eu ce aud, că pe vremea aia...

GÂRLICI: Abia te băgase tactu pe țeavă! De-aia ai prins timpurile de-acum, tânără! Ce-ți pasă? Cu bucele ca piatra... Te doare în cot că aștia de care zici și-au tocit coatele și-au scris cărți.

MĂRIA (*meditativ, ușor mirată*): Au scris?! E, dacă zici dumneata, or fi scris!

GÂRLICI: Au scris, fă, au scris! (*arată rafturile cu cărți*). Nu se vede?

MĂRIA : Ba da... Iar țuicile ce nu le-au plătit, aici, pe rafturi. Acum, de, fiecare cu păsărica lui!

GÂRLICI: A ta acolo, între picioare... Fii-ți-ar cracii ai dracu! Că m-ai băgat în boale! Mărie, știi ce?...

MĂRIA : Știu, dar nu se poate! La praful de-acum și zgârcenia dumitale...

GÂRLICI (*complimentând*): Fir-aș al dracu! Adevărul e că ți-a dat Ăl de Sus... Altceva nici că-ți mai trebuia! La ce bună mintea când până și soarta popoarelor, de când lumea, între picioarele muierilor?!

MĂRIA (*vulgar, mișcându-și fundul*): ...Și la umbra unor buci!

GÂRLICI (*privind la ea*): Daaa, dar, buci, buci! Să dea dracu, că bine zici! E? Până se scoală intelectualitatea, ar mai fi de-o tăvăleală, ce zici?

MĂRIA: Păi... da, dar vezi dumneata, nici broasca nu orăcăie pe uscat.

GÂRLICI: Fă, fiiți-ar broasca a dracu! Dumnezeu ți-a dat-o s-o dai și nu să mergi cu ea în rai.. Popa Ibric nu ți-a spus?

MĂRIA: Popa?! Face slujba, tămâie în biserică de jur-împrejur...

GÂRLICI: Se uită la tine-n... Știu eu, când te apleci după lumânările căzute, vrând... nevrând, că de!

MĂRIA: S-o fi uitând, numai că spovedește pe-ale lui în podul clopotniței. Le ia mințile. Cică acolo ar face Dumnezeu urechea pâlnie. La gura clopotului! Bang! Bang! și japițele cu poalele-n cap. N-ai loc de ălea cu bărbații duși de-acasă!

GÂRLICI (*incitat*): I-auzi, al dracului popă! Mărie, hai, fă!

MĂRIA: Păi, hai! Dar e cu preț!

GÂRLICI (*decis*): Cât, Mărie, cât?

MĂRIA (*iscoditoare*): E...! Păi, eu știu? Aș vrea cam cât pui dumneata, zi de zi, preț pe dispreț.

GÂRLICI: Tii, drace! Fă, tu ești nebună?

MĂRIA: Nebună și nici chiar prea, prea... Acum depinde și cum vrei dumneata...

Scena 2

Gârlici privește pe fereastră spre dudul din spatele grădinii. Între timp, intră în cârciumă cu un dosar sub braț, șchiopătând, într-un baston, Reta Curcubea. Se așază, plină de ea, la o masă, și așteaptă să fie servită. Nimeni însă nu o bagă în seamă.

RETA (*mahmură*): Bă Gârlici, intră și la tine, aici, după o sută de ani, un om cu carte și...

MĂRIA (*ironică*): Cunoaștem! Un om bine pus la ditamai Editura Fâs!

RETA: Fă, năroada târgului, Sus!

MĂRIA: A, da, cunoaștem! După cum vrea clientul! Când Fâs, când Sus!

RETA (*iritată*): Reiau: bă Gârlici, intră și la tine, aici... Iar tu te uiți la dracu în praznic!

GÂRLICI (*aproape fără să clinească*): Coană mare, de data asta, nu! Dar dacă vrei să știi și tu... Uite, privesc la dudul ăla din spatele curții. Parcă l-aș lăsa, parcă l-aș tăia...

RETA: Păi, atunci taie-l, Doamne iartă-mă, și servește-mă și tu ca altă dată!

MĂRIA: Cunoaștem! Ca pe o doamnă bine pusă-n sus, la ditamai Editura Fâs!

GÂRLICI (*meditativ, cu aer de intelectual*): L-aș tăia și nu prea...

MĂRIA: Nu prea, prea? Zic eu care n-am prea... Carte, vreau să spun... E, fâs... Câtă vreme și la case mari, tot cam așa...

GÂRLICI (*către Măria*): Tacă, fã, dracu!
RETA (*nerãbdãtoare, îi tremurã mâinile*): Atunci lasã
dudul și pune-mi măcar o halbã pe masã!
GÂRLICI: Eu l-aș lãsa, dar... dudu ioc, țuicã
neam, ghișeft deloc! Și-atunci...
RETA: Bã Gãrlici, intrai și eu la tine, aici o...
MĂRIA: ...Doamnã cu carte, bine pusã în sus, la
ditamai Editura Fãs.
GÂRLICI (*iritat*): Mãrie, mai taci, Doamne iartã-
mã, și adu-i un țoi!
RETA: Halbã am spus!
MĂRIA: Cu ce, doamnã, cu ce?
RETA: Rom și doar de douã degete, bere cu
spumã, la marginea de sus.
GÂRLICI (*în timp ce scoate caietul cu datornici*):
Astãzi, te pomenești cã mai achiți?!
RETA (*ironicã*): O sã achit, bã, o sã achit! Am
murit eu și n-am plãtit? Pãnã una, alta, tu
vezi ce faci cu dudul...
GÂRLICI: E, da... L-aș cam tãia și nu prea. În el,
copilãria mea! Parcã mã vãd. Pe vremea aia,
nici chiloți nu aveam. Doar o cãmășuțã
tivitã pe la poale și...
MĂRIA (*curioasã*): Cuculețul?
GÂRLICI: Atãrna ca și acum! De-aiurea!... Cam
cum atãrnã toate în viațã!
RETA: Fir-ai al dracu de nãrod! Cu bodega ta cu
tot! Ca sã vezi!! Cãnd prea, prea, cãnd nu
prea... Cucu parcã-i atãrna... Mda! Hiii!

Să-mi notez inspirația. Aștia de sus, mai știi, mi-or plăti măcar halba asta...

MĂRIA (*cu aceeași curiozitate*): Domn' Gârlici, acum, fie vorba între noi, cânta?

GÂRLICI: Da! Păi cum altfel?! Când a văzut pupăza ăsteia... Fâl, fâl, evident, cu ceva puf pe ea... Atunci și el cu ciocul sus și: cu-cu! Altfel spus, cucu și pupăza! Și uite...

MĂRIA: E, care va să zică, așa...

RETA: Fir-ai al dracu de nărod!... Cu... cu bodega ta cu tot! I-auzi, pupăza... Pupăza mea?! Mărie, notează că pupăza, fără sau cu rimă în ea, e tocmai ce trebuie la timpurile moderne.

MĂRIA: După știința mea, cam postmoderne, dar fie! ...Și ca autor?

RETA: Mai încape îndoială?... Celebra Reta Curcubea!

GÂRLICI: Acum, lăsând gluma la o parte, doamna mea...

MĂRIA (*jucând teatrul, ușor geloasă*): Domn' Gârlici, păi, dă-o, Doamne iartă-mă, de treabă, după ce nici că mai poți, zgârcit, aoleu, de belea, acum, ca să vezi! Ba că ai vrea, ba că n-ai vrea, dar, când cu mine, când cu ea!

GÂRLICI: Mărie, ține-ți clanța! ...Ai și tu răbdare și-om mai vedea! Ia zii, draga mea, punem de vreun paraistas, de vreo...

RETA: Ce pot să-ți spun cât timp ne stă alături parașuta asta? Securista! Ți-au băgat-o aștia

pe gât și tu ai pus botul.... Că ugere văd că are!

GÂRLICI: Și tu... prea, prea! Las-o dracu! Șterge o podea! Mai văd și eu o țăță, mai o bucă...

RETA: Vezi, zici? Al dracu nenorocit! Până mai ieri, te uitai la a mea, acum... E, asta e! Treaba ta! În definitiv și la mine ai supt destul! Bă nenorocitul, în cazul ăsta, eu mi-aș cam lua mâna. Venisem aci, la tine, să punem de-o paranghelie, de-o belea...

GÂRLICI: Păi, și? Mărie, ia mai adu, fă, o halbă, pentru doamna mea!

RETA (*cu aroganță*): Îți mai vîi de-acasă. ...Dar tot ca toți, o pușlama! Dă-te dracu! Venisem pentru o lansare, cu tot tacâmul... Tu cu bodega, un fel de Capșa, eu cu ăla care a scris cartea...

GÂRLICI (*preocupat de câștig*): E, păi de ce nu spui, e altceva! Invitați?

RETA: Nevoie mare! De la Buc, maistrul Ștefărtă, Nae Prepuță... și-o mai fi careva... Îți dai seama? Din târla noastră, Ghecurcu, Carcalete și Țoi D. Țoi... Sau invers... Ai? Parcă așa îl cheamă..

GÂRLICI: Dracu mai știe! ...Dar de aici, din mahala?

RETA: Ai mai de vază! În primul rând, eu!

GÂRLICI: Altfel, nici că se putea!

RETA: ...Apoi, Șterulă...

GÂRLICI: Asta e, fără un nebun nu se poate!

RETA: Milu Lalitră, conul Jorj Amir... Pentru procesul-verbal, Brează V. Kil și Hin. Apoi, cred eu, ovreimea... E, ce mai zici? Unul și unul!

GÂRLICI: Mda! Țsta, ultimul... Data trecută și-a dat drumul pe cracul ăl stâng... Ptiu, puțea... Să-i aduceți aminte că acum, liber pe dreapta! Dar unul?... Știi, măcar unul pentru impresii... Bântuie și ăștia cu presa...

RETA: Păi ar fi... profesorul! Numai că ba nu bea, ba nu mănâncă... Și când îi vine sau îl apucă, te face analfabet... De-aia spun, mai bine lipsă!

GÂRLICI: E, nu că n-ar avea dreptate, dar... Autor?

RETA: Ianache!

GÂRLICI: Aaa!... Mda, da! Ștefan?

RETA (*convingătoare*): Boier din neam în neam!

GÂRLICI (*ușor dezamăgit*): De! ...și nu prea... Ovreu, cam da...

RETA: Ovreu, ovreu, dar el plătea! În plus, o măslină, o alună...

MĂRIA (*ironică*): Și-o fasole cu ciolan, specialitatea casei. Pentru atmosferă...

RETA: Fie, dar nimic în plus! Destul! Doar știți, noi cu mâncarea nu prea! Băutura e unde e... Bă Gârlici, vezi de vreo vadră de țuică... Bă, dar țuică!

GÂRLICI: Este!

RETA: Sau... eu știu, poate chiar două!

GÂRLICI (*îi scîpesc ochii*): Este, este!
RETA: Niște murături și un butoiăș cu vin?
GÂRLICI (*făcând socoteli*): S-a marcat! Ceva bănuți,
acum, la început?
RETA: Bă, du-te dracu! Doar ne știi, pensia abia
astăzi... Ho, drace, că plătim! În rest, e
treaba ta...
GÂRLICI: Draga mea, gata, batem palma!
Semnează aci! Mărie! Fă, fi-ți-ar curu' al
dracu!.....Ai grijă de coana pân' ce
trece... ș-apoi, ghișeft de-o fi, vom vedea!

Scena 3

*Gârlici își freacă palmele, Maria se gudură în timp
ce Reta încearcă să se ridice de pe scaun. Nu poate și se
reazemă din nou de spătar. Ațipește. Gârlici o prinde pe
Măria pe după mijloc și o sărută pe frunte.*

GÂRLICI: Botu' sus, fii-ți-ar botul al dracu! Că
bani ai vrea!
MĂRIA: E... și dumneata?!...
GÂRLICI: Până una, alta, să fii ales fasolea aia...
MĂRIA: Da? Păi și cu mine cum rămâne?
GÂRLICI: Ca la început! Stai să iau și o să-ți dau!
Și bani și una, alta...
MĂRIA: Ai vrea?! Una e una și alta-i alta! Pe
mine nu mă duci. Umblă la teighea dacă
vrei să mai pupi, dacă nu, pa!...
GÂRLICI: Mărie, dau cu tine de podeaua asta de
te gălesc dracii! Tu crezi că-s prost?! Simt

cum te mănâncă... Fii-ți-ar starea să-ți fie!
Numai că... uite aici beleaua! Strâmba
meditează!

MĂRIA : Crezi ? Dar mai știi ? Acum te-o visa, te-
o pune-n rime... Domn' Gârlici, sincer, nu
pot să cred cum, cândva, hârca a fost și ea
ceva. Adică, altcumva... Înțelegi ce vreau să
spun ? !... Iar dumneata, în limbă după ea !
Mă umflă râsul !

GÂRLICI (*cumpănind*) : Orice armăsar ajunge într-
o zi gloabă. Valabil și pentru iepe ! Chiar și
ălea tari în buci ! Abia atunci, în hohot,
plânsul !

MĂRIA : O întorci ca la Ploiești și tragi focul pe
turta dumitale... Vorbe negustorești ! Că
doar, doar ți-oi da fără să scoți de la chimir.
Te-amăgești. Nici de-a dracu ! Holtei bătrân
în călduri ce ești, să văd, te urci pe Reta ?

GÂRLICI : Mare comedia dracu ! Fă Mărie, fata
tatii, spune, fã, cum să te iau ?

MĂRIA : Păi, cu poezii, ca pe deșteptele astea, în
tinerețile dumitale ! Ori ai crede că eu sunt
toantă și stau așa, ca proasta ? Dacă bani nu,
măcar versuri ! Hai, șampanie și recital !

GÂRLICI : Doamne, ești complet nebună ! O
să... Dar ce ?

MĂRIA : *Venere și Madonă* – Eminescu ! Apoi,
Luceafărul... Ba nu, mai întâi, vreau să fii
Romeo... La vremurile de acum, un
Romeo și nu prea, dar fie, iar eu, Julieta !
Deci, Shakespeare ! Hai !

GÂRLICI (*ia o cobză de după teigheea și cântă*):
„Mărie, Mărie, ia să-mi spui tu mie/ Care
floare înfloare, noaptea pe răcoare?/ Care
floare înfloare, noaptea pe răcoare?“...

MĂRIA: „Floarea crinului,/ floarea crinului/ și a
dorului/ Astă floare înfloare/ Noaptea pe
răcoare/ Astă floare înfloare/ Noaptea pe
răcoare“...

GÂRLICI și MĂRIA (*pătimaș*): „Mărie, Mărie, ia
să-mi spui tu mie!/ Care frunză bate?/
Vântul când nu bate...“

MĂRIA (*arătând spre ea*): „Frunza plopului/
Frunza plopului/ Și cu a dorului“

GÂRLICI și MĂRIA: „Astă frunză bate/ Vântul
când nu bate/ Astă frunză bate/ Vântul
când nu bate...“

ACTUL II

Scena 1

Măria zâmbește ironic. Se apropie, totuși, de Gârlici și-l sărută pe obraz. Intră în cârciumă răvășit, cu părul slinos și dezordonat, Milu Lalitră. Se oprește în prag, bezmetic. Nici pe el nu-l băgă nimeni în seamă. Reta sforăie ușor.

MĂRIA: Măi, domn' Gârlici, păi, ăsta-i Shakespeare? Hai să văd, acum ce zici?!

GÂRLICI: Că ar cam fi și nu prea... Dar nici tu, Julieta... Trebuie să recunoști! Iar dacă ar fi să fii ceva, mai degrabă, un fel de Măria mea. Zdravăna și frumoasă foc! N-am ce zice, pupa-o-ar tata pe ea! Ar trebui să fii mândră! Ce-ți trebuie ție Veneția? Urlă ăia de dureri, pe-acolo, de-i găsesc dracii! Ce romantism?! După mintea mea, cei doi, și el și ea, anchilozăți de reumatism, și-au luat viața. Pastile, pe vremea aia, neam... Doar cu coajă de salcie fiartă se mai dregeau... În plus, Shakespeare nu s-a cântat niciodată!

Pe când la noi, la tot pasul, „Mărie, Mărie,
ia să-mi spui tu mie...”

MĂRIA : Începi să-mi plăci, dar nu mă duci !

GÂRLICI (*cântă din nou pătimas*): Stai, fă, și
ascultă!: „Of, ce dor, ce chin, ce jale/ Pe la
poarta dumitale/ Oof, ce dor, ce chin, ce
jale/ Pe la poarta dumitale/ Foaie verde
foaie lată/ La Ciolpani la Crucea Înaltă/ La
Măria sprâncenată.../ Bat-o Dumnezeu s-o
bată!”

MĂRIA : Marița!...

GÂRLICI: Tot aia e! „...Oof, ce dor, ce chin, ce
jale, măă/ Pe la poarta dumitale/ Fă,
Marițo, ochi frumoși!/ Ochi frumoși și
drăgăstoși/ Lași voinicii făr’ de bani/ Și
gambași făr’ de cârlani.”

MĂRIA : „Oof, ce dor, ce chin, ce jale, măă/ Pe la
poarta dumitale...”

GÂRLICI și MĂRIA : „Ooo, ce dor, ce chin, ce
jale, măă/ Pe la poarta dumitale...”

GÂRLICI: Ce Shakespeare, ce aia, ce ailaltă? Păi,
nu? Eminescu!

MĂRIA : Cunoaștem! „Oof, ce dor, ce chin, ce
jale, măă/ Pe la poarta dumitale...”

MILU LALITRĂ (*aplaudând*): O! Tu! Gârlici,
părinte scump,/ Îți mulțumesc din suflet că
exiști!/ Bodega ta, tărâm neîntrecut,/ Nu
ne-a lăsat în lume slugi!/ De la teigheua
dumitale/ Plecat-am unul câte unul/ Spre
culmi să fim poeți/ Deci, îți mulțumim și
slavă ție/ Părinte drag și scump ce ești!

MĂRIA (*aplaudă ironică*): Domn' Gârlici, pentru o așa odă, două țigări și-o țuică de prună să plătești! Miroase a veșnicie! Merită! Hai, plătești!

GÂRLICI: Cunoaștem! Dar, maistre, vremuri grele, trecem la caiet!

MILU LALITRĂ (*întinde hârtia pe care e scrisă poezia*): Așa, o încercare cu tentă filosofică, pentru domn' Gârlici! În chestiunea caietului, altfel nu se poate... Căci nici 'mnealui nu are izvoare cu băuturi în fundul curții! Dar, rogu-te, Domn' Gârlici, măcar o litră aici și una pentru acasă, doar până după masă! Gata, astăzi, doar știi, zi de leafă!

RETA (*trezită, în încercarea de a se ridica din nou, cade iarăși în scaun*): Dă-i, mă, că face asta sevrăj, mai știi, dă dracu în bâlbâială și ne știe lumea! ...Apoi, na! E de-al nostru!

MILU LALITRĂ: Sărut mânușițele, doamnă!

MĂRIA: Bine pusă, cândva, în sus, la ditamai Editura Fâs!

MILU LALITRĂ: Sus!

MĂRIA: Fâs!

MILU LALITRĂ: E, așa o fi! Dracu știe, poate am uitat eu!

GÂRLICI (*răsfoind caietul*): Maistre, cam tandi pe mandi! N-am ce-ți face, luna asta te-ai cam întins, dai toată leafa. Dar dacă ți-o fi tăiat guvernul din ea, ce ne facem?

MILU LALITRĂ: Aa, păi nu se poate! Că dacă da, scoatem și noi din teacă, ditamai sabia... „Și dăi și luptă!“ Și așa și pe dincoară... Știi, la gazetă! Și să vedem care pe care și ce-o fi, vom mai vedea! Până atunci, domn' Gârlici, nu mă lăsa! Să dea dracii-n mine, tremur mai ceva decât piftia!

GÂRLICI: Mărie, drege-l, fă, pe maistru! Pune-i și-n traistă că o scoatem noi la capăt! Astăzi, le fac la toți și o reducere, pentru bucata lunară de săpun. Cumva trebuie să-și spele și ei păcatele!

MĂRIA: Și nu uita lansarea!

MILU LALITRĂ: E, cum să uit?! Coana Reta e cu aranjamentul... O să și vorbesc, știi, un spici, apoi omagii... Păi, cum, se poate? Ștefan Ianache... În plus, cartea... N-am citit-o...

MĂRIA: Dar e bună, nu?

MILU LALITRĂ: Doamnă, ascultați-mă, nici că s-a mai scris ceva de talia asta de la război încoace! Ianache, ce să mai?!... Domnule, ce e a lui e al lui, clasic în viață! Musai cu el în manuale! ...Apoi la Academie și propus pentru un Nobel!

RETA (*incercând pentru a treia oară să se ridice*): Îți dai seama, dacă l-ar lua, cât rom, țuici și vinuri am mai bea?!

MĂRIA (*iritată, privind sub masă*): Măi domn' Gârlici, asta s-a pișat iar pe ea și... Uite, uite, baltă pe podea! Să fie al dracu ăla care

o mai șterge sau o mai spăla! Păi ce, eu sunt slugă la bețivanii ăștia?

GÂRLICI: Ptiu, fii al dracu, drace! Tu crezi că mie îmi place? Ho, fă! Să treacă ceasul ăl rău! Și să avem ce lua măcar din lună în lună de la... Că sunt și ei cineva!

Scena 2

Milu Lalitră o ridică pe Reta Curcubea și, rețemată de umărul său, cu sticla de țuică în buzunar, ies împreună din cârciumă.

MILU LALITRĂ (*din prag recită*): O! Tu! Gârlici, părinte scump,/ Îți mulțumesc din suflet că exiști/ Bodega ta, tărâm neîntrecut,/ Nu ne-a lăsat în lume slugi!/ De la tejheaua dumitale/ Plecat-am unul câte unul/ Spre culmi să fim poeți/ Deci, îți mulțumim și slavă ție/ Părinte drag și scump ce ești!

GÂRLICI (*către Măria*): I-auzi! Maistru în toată regula!

RETA (*în pragul cârciumii*): Păi tuta asta știe? Du-te dracu de securistă! Bă, Gârlici, nu uita chestia aia... Știi tu, cu ce-am vorbit!

GÂRLICI (*aude telefonul sunând*): Mărie, ia vezi, fă... Răspunde!

MĂRIA (*îmbufnată*): Nici că vreau să mai aud! Îmi strâng catrafusele și măăă tot duc!

GÂRLICI (*își pune ochelarii și se îndreaptă spre telefon*): Unde dracu zici că pleci? Vrei să te vândă

ăștia, în Kosovo, la turci sau greci? Păi află și tu că ăia nu au, ca mine, milă. Când nu mai ești, la pat bună, te fac salam... Pricepi?

MĂRIA (*lăcrimând*): Mai bine! Poate mă proptesc la vreunul în gât! Of, ce-aș vrea! Să-l văd cum se zbate și cască gura... Că numai așa o mai scoatem la cap cu voi! Ptiu, drace, niște marțafoi!

GÂRLICI (*scoate din buzunar o bancnotă valoroasă, i-o întinde Măriei, apoi răspunde la telefon*): Alo! Aici, Gârlici!

ȘTEFAN IANACHE: Salutare, barosane! Ce mai faci? Cum o mai duci? Până-mi răspunzi...cred că știi povestea de la impresara mea...

GÂRLICI: De la Reta Curcubea, nu? A, da, gata, știu!

ȘTEFAN IANACHE: O profesionistă! S-a ocupat de redactare, de mersul pe la editură, la revistă... Ce să-ți spun? Sunt mulțumit. Am cartea în mână și, sincer, tremur de emoții. Știi cum e? Că doar de-o viață, în context, ne-ai tot fost alături.

GÂRLICI: Bucurii, maestre, la mai multe și mai mare!

ȘTEFAN IANACHE: Ar fi a treia... E cu talent, că doar cunoști, e cu de toate scrisă... Acum să văd, că am pus și o vorbă prin V. Kil, acolo sus... el e cu traficul de influență.

Cu luatu-datu șpaga la URS, mă înțelegi
'mneata! Apoi, la pensie, cică ăia ar mai da
ăia din lună, în lună, un franc în plus...

GÂRLICI: Vorba Măriei, fâs! E, dar la vremurile
astea, cum să nu! Păi, domn' Ștefan, mai
adăugăm la ce, mai adineauri, coana Reta
abia a zis? Dacă nu, toată
încrederea!...Vom face o lansare ca-n
vremurile bune...

ȘTEFAN IANACHE: De zile mari! Ar mai fi
însă ceva... Vreau să te întâlnesc. Doar un
minut. Prin telefon, doar știi, ne mai ascultă
ăștia...

GÂRLICI: Clientul nostru, stăpânul nostru... Păi,
la bodegă, pentru dumneata, la datorie, aici!

Scena 3

*Gârlici își pune șorțul, ia găleata, mopul și ceva
substanțe de făcut curățenie, trage cu ochiul la Măria,
apoi începe să cânte.*

GÂRLICI: „De n-ar fi ochi și sprâncene/ De n-ar
fi ochi și sprâncene/ N-ar mai fi păcate
grele/ N-ar mai fi păcate grele/ Geaba lele,
lelișoară/ Ochii tăi mă bagă în boală!/
Sprâncenile mă doboară/ Geaba lele,
lelișoară/ Ochii tăi mă bagă în boală!/
Sprâncenile mă doboară/ Ochii și
sprâncenile, mă.“

MĂRIA (*își bagă banii în sutien, între sâni*): Măi, domn' Gârlici, dumneata mă bagi în pământ cu zile! (*începe să cânte împreună cu el*) „...Ochii și sprâncenile, mă/ Alea fac dragostile, mă/ Alea fac dragostile/ ...Și, geaba lele, lelișoară/ Ochii tăi mă bagă în boală!/ Sprâncenile mă doboară/ Geaba lele, lelișoară/ Sprâncenile mă doboară!“

GÂRLICI: Fir-ar-al dracu să fie! ...Că nu mai am treizeci de ani! Să te agăț de grindă... Și să... mă ții minte până dincolo de moarte!

MĂRIA (*iertătoare*): Vise, taică, vise! Dă să șterg eu urmele ăștia de vacă încălțată! Nu de alta, dar te poți împiedica în cărpe și îți rupi și ce ți-a mai rămas.

GÂRLICI: Fă, a dracu mai ești! Au, au! Ce-aș mai da cu tine de podea, dar îmi e că acum vine Ianache și ne știe urbea!

MĂRIA (*incitată*): Ei, și? Că doar n-oi fi eu prima!

GÂRLICI (*cu un ochi la Măria și altul spre ușa de la intrare*): E, ca să vezi! Vorbești de lup și el, la ușă! Bine-ai venit, coane! Să avem bani, s-avem ce... scrie. Mărie, uită-te, fă, și tu și vezi cum arată un om deștept! (*către Ștefan*). O cafea, un pahar de apă, o lulea?!

ȘTEFAN IANACHE: Nu!

GÂRLICI: Atunci ce mai face 'telectualitatea?

ȘTEFAN IANACHE: Și-așa, și-așa... Oameni și oameni! Domnule, din scris, la vremurile de-acum, nici de opinci! Auzi dumneata,

parcă era mai bine pe vremea scrântitului numai că nu te lăsau ăia să-ți descarci și tu, ca omul, sufletul! Unii au scăldat-o cu „Poporul, Ceaușescu, România...” Ți-aduci aminte? Zi de zi, la radio, fix, la șapte fără un sfert. M-apucau dracii și plecam de acasă! Alții, cu ciripitul, conștiința de clasă... Că ăia cu lupta, puzderie. Câtă frunză, câtă iarbă!

MĂRIA : Parcă astăzi e altfel!

ȘTEFAN IANACHE : Vremuri și vremuri!
Numai că la ăstea noi, tot ei! Poporul tău, ca și al meu, parc-ar fi blestemat!

GÂRLICI : Apropo, nea Ștefane, de ce nu ai plecat? La'mneata, acolo, în Israel? Că înainte de '89, mai, mai să te lege to'arășii, fie și numai că îți doreai.

ȘTEFAN IANACHE : Domn' Gârlici, și pe acolo, și pe-aici, tot una! Crezi că în altă parte curge miere? Da de unde! La Moscova, la Paris sau Ierusalim, doar ți-o arată ăștia, cu politica. Evident, în vitrina lor! Până la degustare, ehe... Și musai să te prinzi în horă, că altfel, apă gelatinată cu miros de ce vrea negustorimea.

GÂRLICI : Ovreimea! Că bine zici! Și nimic? La vreun partid? Că-i văd pe-ai dumitale de la stânga, până la dreapta, pe unii chiar și mai la...!

ȘTEFAN IANACHE: Știi ce? Nu aș prea mai vrea! Ovreu, ovreu, însă mai bine-mi văd de treaba mea! Au plătit ai mei destul! Eu... Ce s-o mai lungim?...

GÂRLICI: Păi, să aud!

ȘTEFAN IANACHE (*în șoaptă*): La lansarea asta, a mea, ar veni și ăia de sus, de la URS. Cică l-ar aduce V. Kil pe Prepuță! Unii zic și de Ștefârță! Iar ăștia-s cu pretenții. De-aia aș vrea, dacă s-ar putea... Să te ocupi de ei, discret, fără să știe lumea. Chiar dumneata!

GÂRLICI: Măi, nea Ștefane, ăștia îndrăznesc să facă asta cu toată lumea? Cu dumneata, cu ovreimea? Mare comedie! Dar dacă da, cum să nu, dar... Acum știi cum e... În plus, depinde și ce vor vrea boierii.

ȘTEFAN IANACHE (*și mai în șoaptă*): Nu au limite! Și cum să-ți spun, ei ar vrea și marafet și o plimbare pe la Dunăre, la vale... La plecare, icre negre, moruni, cegă, un portbagaj, iar, între ei, cel mult vreo doi, trei crape. Apoi un cabernet și ceva albitură... Potrivite la specialități din pește, la care, musai saramură! Îți dai seama, mă usucă! Dar n-am ce face! Dacă vreau să ajung la URS și să iau un ban în plus... Salvarea mea, acum, ești dumneata!

GÂRLICI: Aoleu, Doamne! Dar, bre, costă! Costă al dracului!

ȘTEFAN IANACHE: Știu! Mi-am prins mintea cu diavolul! Nu mai e cale de întors! O să

mă pună pe butuci. Mă consolez cu gândul
că doar, doar, voi mai recupera măcar ceva.

GÂRLICI: Și dacă nici n-apuci?! Pensia, că
despre ea e vorba?! Pe dumneata, te
cunoaște lumea! Cum se spune, la orice
pas, cu socoteală! Tocmai acum, la
bătrânețe, ți-ai găsit să arunci cu francii la
Prepuță în poală?

ȘTEFAN IANACHE: Nu-mi mai spune că-mi
vine cu leșin, Doamne, cum mai tremur!
Parcă-s apucat de boală!

GÂRLICI: Atunci cum facem?

ȘTEFAN IANACHE: Stai să-mi revin!

GÂRLICI: Mărie, adu un lichior, ceva, un pahar
cu vin! Domn' Ștefan, nu te gândi, dau din
partea casei. Destul te mai jupoaie alții!

MĂRIA (*Îi întinde farfuria cu paharul, apoi se întoarce
spre tejghea. În șoaptă.*): A dracului dambla
zgârcenia! Domnule, mai, mai să dea ochii
peste cap și să-și înghită limba.

GÂRLICI (*către Ștefan*): Curaj, hai!

ȘTEFAN IANACHE: Asta e! Fie ce-o fi!
Rămâne cum ți-am spus!

MĂRIA (*ca pentru ea*): E, asta e la Editura Făs! Făs
și plâns cât timp cu dracu în cârd te-ai pus!

ACTUL III

Scena 1

O săptămână mai târziu, cârciuma era curată cum nu mai fusese niciodată. Măria preparase fasolea. Dinspre bucătărie, venea mirosul de prăjeală. Între timp, Gârlici dusese ștăbimea de la București pe malul unui lac, să se delecteze și să prindă pește. Icrele le comandase de la un supermarket, iar cega și morunii, la braconieri. În ziua lansării de carte, Măria și proprietarul bodegii aranjează, pentru eveniment, mesele. Ușa de la intrarea în bodegă era deschisă. Aici, intrau, ca în fiecare zi, diverși.

GÂRLICI (*fredonează puțin*): Mărie, Mărie! Să știi că săptămâna asta, fără tine, mă lua dracu!

MĂRIA: Da? Atunci marcă francul!

GÂRLICI (*bagă mâna în buzunar și rămâne cu ea acolo*): Fă, a dracu, viperă mai ești! În câteva luni, cel mult un an, mă sărăcești!

MĂRIA: E, și cu dumneata! Ții banii la saltea... Mâine, poimâine, moartea! Și n-ai nici măcar un loc, mai abitur, în cimitir! Ce, Doamne iartă-mă, ai face cu ei?!

GÂRLICI: Cu tine alături, moartea stă departe! În plus, se vede, sunt încă un bărbat bine!
(*făcând un gest obscen*) Zdravăn!

MĂRIA: Mde! Ce să zic? Norocul dumitale că ai parale și poți să iei din farmacii viagra, chiar și kile!

GÂRLICI: Of, doar ți-am zis, taci, că mă scoți din minți!

MĂRIA (*zâmbind*): Acum, ce să-ți fac?! Dacă vrei să întinerești, suportă! Tropăie hormonii! N-ai zis să-ți dau?

GÂRLICI (*analizându-se*): Vai de capul meu! În câteva zile, am rămas osul și pielea! În plus, simt cum m-ai cam cocoșat! De mâine, am să dorm pe o scândură! De altfel, cu o așa zdrahoancă în spinare... Într-un an, dau și faliment. Parcă mă văd...Domnule, ce parale, nici lescaie în buzunare! Și-atunci când o să mă lași doar în papuci... Sau mi-i iei și pe ăia? Te cred în stare! Te duci... În lumea mare! Că proști ca mine, ehe, destui!

MĂRIA: Măi domn' Gârlici, ce tot te plângi?! Circulă-ți banii că altfel fac sfoiag! Și asta, până nu bagă ăi de sus o devalorizare. Rămâi cu degetul în gură sau mori tamenesam de vreun infarct. Acum, desigur, din ceva trebuie să dai colțul, dar una e să înțepenești de oftică și alta, cu Măria, sătul, în pat! Gândește dumneata! E chestiune de

estetică! A ăluia, cum îi ziceai, Doamne, aseară? A, da: Jean-Paul Sartre!

GÂRLICI: A dracului estetică! Mai ales la vârsta mea! Ca să nu mai zic despre faptul că Sartre, mai ales cu etica... Chestiune de limbă, minte și interpretare!

MĂRIA: Adică, eu sunt proastă?

GÂRLICI: Nu, dar ce Dumnezeu ți-o trebuie?...
 MĂRIA: Să fiu deșteaptă! N-ai zis dumneata de prostie... Că pute? Fir-ar a dracului de nesimțită! Care ți-a intrat sub așternut, în pat, și te-a spurcat!

GÂRLICI: Dă-o, de pacoste! Nu se spălase de la Paște, din Săptămâna Mare!

MĂRIA: Măi domn' Gârlici, de mine n-ai ce să zici! Sulemenită sunt! De când sunt aici, vezi cu ochii dumitale, bodega a înflorit! Vine lume, pleacă lume... E altceva!

O ȚIGĂNCUȘĂ FRUMUȘICĂ (*cu floare roșie de mușcată la ureche – cerșetoare, deschide ușa la bodegă și rămâne în prag*): Boierule, dă și mie, trăi-ți-ar familia, de-o pâine!... Să-ți trăiască și gagica! Hai, îmi dai?

MĂRIA (*iritată, privind la Gârlici cum râde*): Ptiu! Ieși de-aici!

GÂRLICI (*cu umor*): Nu, las-o! Client serios! Ia mai zii, că-mi plăci!

ȚIGĂNCUȘA (*prinde curaj, se apropie de Gârlici*): Boierule, că frumos mai ești! Vin'la fata să-ți ghicească viața, norocul, sănătatea! C-ai

două dușmance ca două lupoalice. (*ia mâna lui Gârlici, privește în podul palmei și-l mângâie*)
Uite, frumosule, mi s-arată, e una cu ochii verzi care ar vrea casa dumitale, când te vede, te-ar mânca, cu colții te-ar sfâșia, dacă ar putea...

GÂRLICI (*în glumă*): Ajunge! (*fredonează*) „Iubesc femeia/ De dor nebună/ Femeia brună/ Cu ochi negrii de foc/ Dar și pe-aceea/ Cu ochii verzi ca marea/ Și-mbrățișarea/ Ce mă-mbată pe loc!“

ȚIGĂNCUȘA (*uimită, fredonează și ea*): „Iubesc femeia/ De dor nebună/ Femeia brună/ Cu ochi negrii de foc!“ Gata! Dă și mie, de o pâine!...Să-ți trăiască familia! (*apoi cu ochii mari, la Măria*) Mamă, ce gagică ți-ai tras? !
Îmi dai?

GÂRLICI: (*zâmbind, îi dă țigăncușei o sumă măricică de bani*): Ia!

ȚIGĂNCUȘA: Să-ți trăiască familia! ...Și frumoasa ta!

GÂRLICI: Să fii sănătoasă!

MĂRIA: E, da, ăsta da, preț pe dispreț! De altfel, cam nicio diferență între coana Reta, Lalitră și nespălata asta! Până una, alta, spune repede, cine e aia cu ochii verzi?

GÂRLICI (*ușor ironic*): 'Mneata! Uită-te-n oglindă! Nu te vezi?

MĂRIA: Fie și un lup mâncat de-o oaie! Dar de ce i-ai dat așa mult?

GÂRLICI: E, trebuie să trăiască și ea din ceva!
MĂRIA: Nu recunoști! Îi dai, că altfel te-ar
blestema: „Nu dai, n-ai să ai!“ Și ți-este
frică?!...
GÂRLICI: Mie?! Oricând le-aș pune pofta-n cui!
MĂRIA: Domn' Gârlici, știu de la popa Ibric, cu
magia neagră, zice el, să nu te pui!
GÂRLICI: Mai lasă-l, Doamne, iartă-mă, și de
popă! Că dacă scormonesc, parcă aud că le
ia cerșetorilor taxă, fiindcă stau la poartă...
Bisericii, vreau să zic!
MĂRIA: N-am auzit, dar nici că m-ar mira! Face
și el un ban cu ce poate...
GÂRLICI: Uite, de-asta nu am, contextual, teamă
de Țl de Sus. Și eu și Ibric vindem iluzii.
UN ȚIGAN (*întredeschide ușa fără să intre*): Boierule,
să-ți fac un cazan de țiucă ce n-ai pomenit
dumneata?!
MĂRIA (*râde*): Hai, că astăzi te-a procopsit
Dumnezeu!
GÂRLICI: Bă, mai lăsați-mă în plata Domnului,
că m-ați înnebunit!
ȚIGANUL (*insistent*): Atunci, dă și mie ceva de-ale
gurii pentru copilași!
GÂRLICI: N-am! Du-te! Mi-ați mâncat dracu,
zilele!
ȚIGANUL (*și mai insistent*): Nu fi rău, măcar ceva
pentru sufletelul meu!

MĂRIA (recită/cântă melodia formației Phoenix): „Trec țigani pe drum,/ Drumu-i plin de fum,/ Fumu-i plin de scrum,/ Foc ardea./ Vai țigani, țigani,/ Gipsy și hitani,/ Fără cer și ani,/ Trec pe drum.“

ȚIGANUL (*la fel de insistent*): Dă, domnița mea, dumneata, că boieru-i rău și văd că nu prea vrea!

MĂRIA: Măi, domn' Gârlici, o cinzacă și pentru amărâtul ăsta! Ce zici?

GÂRLICI: Dă-i, fă, și ducă-se unde a dus mutu' iapa!

Scena 2

Măria se uită la ceas. Gârlici se duce în spatele tejelei și vrea să pună niște apă în țuica pe care trebuia să o servească la lansarea de carte. Cumpănește, apoi renunță. O privește pe Măria ca pe o zעיță.

GÂRLICI (*fredonează*): Doamne, ce zile! O viață întreagă am visat la asta! După ce o să termine ăia cu trâncănitul, lozeli literare... E, de-ale lor, eu: „Iubiți prieteni,/ Am să vă cânt în astă seară/ Povestea unui pierde-vară/ Ce întotdeauna surâzând/ Trecea prin viață fluierând, nepăsător/ Dar într-o noapte minunată/ S-a îndrăgostit și el de-o fată/ Și-atunci sârmanul visător/ Sub ochiul blând al stelelor/ A plâns de dor

întâia dată!“ (*gânditor, parcă înfrânt*) Mărie,
Mărie! ...Ce mi-ai făcut tu mie?
MĂRIA: Fasole la cazan, apoi curat și... te-am
tăvălit în pat!
GÂRLICI: Din asta mi se trage! Mi-ai pus capac!
MĂRIA: Domn' Gârlici, mă faci să-mi pierd
mințile! Dumneata ești om cu bani! Eu, o
femeie de servici!
GÂRLICI: E, lasă, lasă! În primul rând, ești o
frumoasă, apoi... Ce-ar fi într-o zi să fii a
mea?
MĂRIA: Cu acte în regulă?!
GÂRLICI: De ce nu? Da!
MĂRIA: Doamne, pupa-Ți-aș tălpile! Păi ce să
zic? Ți dai seama?!... Dar poate mâine-ai
să te răzgândești... În chestii dintr-astea,
gluma... Până una, alta, hai să vedem ce
mai putem face cu lansarea?!
GÂRLICI (*recită, apoi fredonează*): „Pe verdea
margine de șanț/ Creștea măceșul
singuratic/ Iar vântul serii nebunatic/ Pofti
într-o zi pe flori la dans/ Când țipătul subtil
pătrunse-n foi/ Cireșul fin, cu voce lină/
De dorul lui le spuse apoi/ Și suspină cum
se suspină!“
MĂRIA: E vremea să punem alunele, chestiile
astea de gustat, pe masă. Poate chiar și niște
flori. Dau nota de festivitate! Nu costă!
Culeg eu câteva de prin grădină!
GÂRLICI: Doamna mea, după cum zici!

MĂRIA (*iese emoționată, aproape că se împiedică*): E, și dumneata...

GÂRLICI (*fredonează ca pentru el*): „Iubesc femeia/
Când e femeie/ A vieții cheie/ Doar prin ea
o găsesc“ (*ușa se deschide, intră Ioan Șterulă.
Gârlici, ușor nedumerit*): Pofțiți! Pofțiți!

IOAN ȘTERULĂ (*privind în sus*): Știți, eu sunt fratele mai mic al poetului, vreau să zic... Dar îmi place să spun că el e fratele meu... Evident! Și-am venit, cum se cădea, să lansăm lansarea... În versuri! V-ați dat seama! Hai, că-s genial!

GÂRLICI (*se uită la ceasul de la mână, apoi la pendula de pe perete, se scarpină în creștetul capului*): Cam devreme! Presupun că v-a spus ora madam Curcubea.

IOAN ȘTERULĂ: Da! Din clipă-n clipă, ar trebui s-apară, cu cărțile, chiar ea... Dar dacă sunt ca nepoftit, să știți că plec. Dar fără mine, nu se poate. Sunt fratele mai mic al poetului, vreau să zic... Sunt... Mă știe lumea... O personalitate...

GÂRLICI (*amețit*): Mi-am dat seama! Altfel, nici că se poate! Firește, personalitate! Unde poftește măriă ta, sunt onorat, luați loc!

IOAN ȘTERULĂ (*fără logică, se repetă și mănâncă din cele puse în farfurie*): ...Știți, eu sunt fratele mai mic al poetului, vreau să zic... Dar îmi place să spun că el e fratele meu.. Venit-am, cum se cădea, să lansăm lansarea... Acum, desigur, m-au invitat că-s genial și trebuie să

ai, la așa eveniment, pe cineva cu eticheta mea.

MĂRIA (*intră în încăpere cu brațul plin de flori, privește nedumerită la Șterulă*): Domn' Gârlici!...

GÂRLICI: 'Mnealui, fratele poetului... O personalitate!

MĂRIA (*nedumerită, se miră*): El? De! ...Nu prea!...

GÂRLICI: Mărie, șiiit! Taci, fă, dracu! Ce știi tu? Dumnealui, ehe...

IOAN ȘTERULĂ (*iritat*): Hai că nu se poate! Să știți că eu chiar plec. M-au chemat și am venit... Iar voi să nu știți că-s eu, fratele mai mic? Poet! Și... poet! Cel mai genial, zic! Nu se poate! ...Domn'e suntem... și eu o personalitate! Iar voi?

MĂRIA: A, da, da... Eu, ca femeia, cu gândul tot la... Iertați, măria ta! Poate vă e foame? Să vă aduc ceva?

IOAN ȘTERULĂ: Păi da! Dacă mă chemați, eu vin... Genial cum sunt, aduc oricui onoarea!

MĂRIA (*aduce un castron de fasole, ardei, murături și o cană cu vin*): Domnule, nu ne așteptam! Un așa oaspete minune! Până una, alta, poftă mare! (*se apropie de Gârlici și îi șoptește*) Asta e mort de foame!

GÂRLICI: Nu, e nebun! Doar acte nu are! În rest... Nu-ți prinde însă mintea!

UN RUDAR (*cu rogojinii în spate deschide ușa la bodegă*): Rogojinile, bă, să vă dăm rogojinile, bă taică, bă!

MĂRIA: Astăzi, a tunat și i-a adunat!

GÂRLICI: E mâine târg... Ceva obișnuit. Asta-i lumea! Într-o zi, a oprit aci unul cu o vacă și i-a dat să bea o halbă...

MĂRIA (*se amuză*): Cu bere, presupun!

GÂRLICI: Da și, vorba lui, și-un țoi de rum...

MĂRIA: Adevărul e că loc cu vad ca al dumitale...

IOAN ȘTERULĂ: Tocmai pe-aci trece și Carul mic și Carul mare/ Căci eu în constelație am spus :/ Jos, sus!/ Jos, sus!

MĂRIA: Fâs!

IOAN ȘTERULĂ: Cum s-ar zice, mă contrazici pe mine?

GÂRLICI: Mărie, te rog!...

MĂRIA: Ba să mă ierte Dumnezeu, m-am gândit la rime... Teorie în poezie... (*văzând că a terminat castronul*) Să mai aduc o porție?

IOAN ȘTERULĂ: Da! Poezia, din suflet și din coarda inimii își trage seva! Ca să zic așa...

GÂRLICI (*o urmărește pe Măria cum duce din nou tava cu mâncare*): Mărie, fă, tu ești nebună? Crapă dracu ăsta!

MĂRIA: Mai vedea! În cel mai rău caz, îi scapă genialitatea în pantaloni!

GÂRLICI: Ne-am dus dracu! Împute sala... Ne-am făcut de râs!

MĂRIA: Dumneata? Eu? Nu! Cine l-a adus...

O RUDĂREASĂ (*deschide și ea ușa și strigă din prag*):
 Fuse, dragă, fuse!
 IOAN ȘTERULĂ: Fuse, fuse, dar când fuse?
 Chestiune de perfectul simplu, persoana a
 treia... Dacă fuse adineauri... Sau, cel mult,
 dacă fuse, de vreun ceas, două! Dacă nu,
 devine fus-am, adică...
 MĂRIA: Adică, am fus!
 IOAN ȘTERULĂ: Genial! Hai, că-s genial!
 MĂRIA: Asta ziceam și eu!
 RUDĂREASA (*repetă*): Fuse, dragă, fuse!
 IOAN ȘTERULĂ: Genial! Fuse-am-fus!
 MĂRIA: Fâs!
 IOAN ȘTERULĂ: Haiku! Fuse-am-fus-fâs! Fâs-
 fuse-am-fus! Fuse-fus-am-fâs! Spune mult!
 Chiar foarte mult!
 GÂRLICI: Până aici mi-a fost! Fuse-am-fâs! Fâs-
 fâs! M-am dus! Dracu m-a pus! Fuse-am-
 fâs! Fâs-fâs!
 IOAN ȘTERULĂ: Genial!
 RUDĂREASA (*se închină și iese*): Fâs-fâs!
 Doamne, pupa-Ți-aș tălpile!

Scena 3

*În pragul ușii, apare Reta Curcubea cu brațul plin
 de cărți. Se întâlnește în același loc cu rudăreasa. Se
 împiedică una de alta. Ioan Șterulă mănâncă al treilea
 castron cu fasole. Încep să vină invitații.*

RETA (*agitată*): Mai stați, fă, dracu acasă! Albiu,
 fuse!...

RUDĂREASA (*își vede de drum și uimită strigă pe stradă*): Fâse, dragă, fâse!

RETA: Bă Gârlici, păi asta ți-e menirea? Cară Reta, cândva mândra ta, iar tu acum te uiți! Fufa asta, la ce dracu ai adus-o aici?... Să faci raportul către securiști?! Ajută-mă, drace, că m-am cocoșat!

GÂRLICI: Ușurel, coană mare! Ușurel! N-au intrat zilele-n sac!

RETA: Mă, al dracu nenorocit mai ești! Mă vezi că nu mai pot și...

GÂRLICI: Mărie, drege-o, draga mea, pe coana! Știi tu, o halbă cu rum, și doar de două degete, bere cu spumă, la marginea de sus!

RETA: Merci! Ca să vezi?! Nici că se crăpă de ziuă și draga mea?! Fir-ai al dracu cu bodega ta!

MĂRIA (*pune apă pe foc*): Madam, curând voi fi Gârlici Măria! Și-atunci...Oricât ai fi 'mneata de doamnă sus, la ditamai Editura Fâs, vrei să nu, cu sărut mâna!

RETA (*nervoasă*): Gârlici, mă curcă bearcă, e drept ce zice sluga?

GÂRLICI: „Iubiți prieteni,/ Am să vă cânt în astă seară“...

RETA (*îl completează*): „Povestea unui pierde-vară“... Au, au, vai de capul tău!

MĂRIA (*continuă strofa*): „Ce întotdeauna surâzând/ Trecea prin viață fluierând nepăsător/ Dar într-o noapte minunată/ S-a îndrăgostit și el de-o fată.“

RETA : Ce-o să mai plângi ! Te-ai dat dracu !
IOAN ȘTERULĂ (*termină de mâncat, apoi bea dintr-un pahar cu vin*) : Reto, mă știi, fratele mai mic, al poetului, vreau să zic, și să îți recit : Fuse-am-fus-fâs ! Fuse-fus-am-fâs ! Poemul Fâs, aici compus ! Așa-i că-s genial ?
RETA : Șterulă, pâs ! Las-o mai ușor ! Să plece cei de sus...
IOAN ȘTERULĂ (*iritat*) : Ștefârță, Prepuță, Curcu un fel de pre cu ghe ? Eee ? Să nu mă faci al dracu ? !
RETA (*încearcă să-l potolească*) : Mă Ioane, măcar pentru Ianache... Și nu se cade tocmai tu, fratele poetului...
IOAN ȘTERULĂ : Fie ! Dar asta doar pentru că el e fratele meu. Eu, poetul, știi ce zic, fratele mai mic...
MĂRIA (*către Gârlici*) : Foamea ! Nu și-a făcut efectul, deși a mâncat destul !
GÂRLICI (*în șoptă*) : Ți-am spus că e nebun ! (*il vede în prag pe Amir*) Pofțiți, coane Jorj ! Pofțiți ! Nu v-am văzut de mult... O să fiți, cum s-ar zice, revelația serii !
CONU JORJ AMIR : A, nu, salut onorat și adunarea ! Nu ! Eu, mă știi, doar o cafea ! Ha, ha, ha ! Nechezol de-ai da, ca pe vremuri, chiar c-ar fi mai ca ceva ! Necunoscut, m-așez în fundul sălii.
A. CARCALETE (*intră furtunos*) : Vă salut ! Și... Credeam c-am... Madam Curcubea, sărut

mănușița! Bă Gârlici, să pot să scriu și eu ceva, un tun!

MĂRIA : Ce-a zis ?

GÂRLICI (*în șoaptă*) : Să-i fac un carcalete...

MĂRIA : Ce ?!

GÂRLICI : Un amestec... Țuică, vin lichior, niscai vodcă...

MĂRIA : Doamne, ce lume ?!

ȘTEFAN IANACHE : (*Însoțește oaspeții din afara urbei cât și pe ceilalți invitați. Sala se umple. Îi conduce la tribună și îi prezintă*) : Maestrul Ștefârță, prietenul nostru, Ghecurcu... În curând, sper să nu întârzie prea mult, distinsul domn Prepuță... Și pentru că, în mare, noi ne-am adunat, are cuvântul, nimeni altul, decât jurnalistul, poetul Milu... Lalitră!

MILU LALITRĂ : Domnule Ștefârță...

ȘTEFÂRȚĂ : Eu am să vă vorbesc, după cum știți sau bănuiesc, ca și fratele meu de breaslă bun, despre cum să te ratezi ca scriitor.

(*Cei de prin spatele sălii îl fluieră. Alții bat din palme*)

CONUL JORJ AMIR : Nu întrerupeți! Domnul Milu, aveți cuvântul!

MILU LALITRĂ : Deci, Domn Ștefârță... A, da, înainte vreau să salut pe Ioan Șterulă, pe care îl invit, cu drag și suflet, la tribună.

IOAN ȘTERULĂ : Genial! Fuse-am-fâs! Vreau să zic, ca fratele mai mic, al poetului... Îmi place însă să spun...

REȚA : Ioane, ce Dumnezeu, mai târziu!

IOAN ȘTERULĂ : A, da ? Păi să mă mai așez sau pot să plec ?

A. CARCALETE : E treaba ta ! Mai lasă, domnule, lumea în pace cu ăl mic, vreau să zic... Ce aia mea ?!

IOAN ȘTERULĂ : E, atunci stau !

MILU LALITRĂ : Că s-au mai așezat chestiunile, vreau să spun, această operă „Fum și Fum“...

ȘTEFAN IANACHE (*îl corectează*) : Rog să-l scuzați ! „Fum și Scrum“.

MILU LALITRĂ : Da, „Fum și Scrum“ în curând va face înconjurul lumii ! Al universului chiar, dacă americanii și rușii își vor da mâna ca mai-nainte și vor pune iarăși de-un război interstelar.

GHECURCU (*intervine*) : Colega, te rog, mai nazal, mai franțuzește, că, domnule, suntem, totuși, la un spectacol de cultură, literar !

MILU LALITRĂ (*face o pauză. Aude cum sforăie Reta, apoi reia*) : Domnilor, după părerea mea, de avizat, fără a băga texte, fitile filosofice, vă spun direct că nici că s-a mai scris așa ceva... ! Ce cutare ? Și cutare !... Ianache, alături geniilor lumii... Domnilor, ce e a lui e al lui !

GÂRLICI : (*după ce adunarea îl aprobă pe Milu*) : Așa o fi !

MILU LALITRĂ (*privește cum moșăie și Ștefărtă, apoi continuă*) : Clasic în viață ! Musai cu această operă „Fum și Fum“ în manuale !

MĂRIA : „Fâs și fum“, parcă a zis...

CONU JORJ AMIR : Pâs ! Dumneata nu te băga !

MILU LALITRĂ ...Da, „Scrum și Fum“, cartea
ce trebuie să ajungă tradusă prin ICR-ul,
evident român, în toată lumea. Apoi domn
Ștefan... Eu fac primul pas și vă propun
academician. Dumneavoastră, stimați
tovarăși și distinsă adunare, al doilea. Să-l
propuneți pe Ianache al nostru la Oslo,
pentru premiul ăl mare ! Nobel !

RETA (*sare ca arsă*) : Da, păi da, dacă l-ar lua,
mândria noastră ! În plus, cât rom, vin, bere
și țuici am bea ? (*aplauze !*)

NAE PREPUȚĂ (*intră ametit, fără să își ceară scuze*) :
Felicit pe Ianache precum și generația, apoi
zic și eu tardiv acuș, câte-am fi spus dacă n-
am fi stat beți prin ăle șanțuri și-am fi avut
alături nouă o bodegă cu bibliotecă gen
Gârlici. (*aplauze !*)

ȘTEFAN IANACHE : Ca autor, vă mulțumesc.
Cărți mai am, le pregătesc... Acum, o să o
primiți pe aceasta, direct cu autograf !
Doamna Măria vă va servi țuica, vinul...
Mulțumiri pentru cuvintele ce mă
onorează... (*vociferări în sală*) Mda, aveți
răbdare, ...și murăturile și fasolea...

SALA : Felicitări ! Să aveți grijă și sus la URS !
Vedeți cu V Kil, că, de, așa s-ar cădea !

MĂRIA (*uimită*) : Un fâs !

IOAN ȘTERULĂ : Genial ! Fus-am-fâs !

Scena 4

După ce se mănâncă tot, se bea și se înjură de-aiurea, pe măsură, cei prezenți, total dezinteresați de cărți, pleacă. Ele rămân nedeschise pe mese. Măria le strânge și le așează în raftul de lângă teighea.

MĂRIA : Astăzi, da, preț pe dispreț! (*curioasă, scoate o carte din raft, privește pe coperta a IV-a, citește și comentează*):

„Peste tot, în jur, alături nouă, liniștea, simfonie a zărilor și a aducerilor aminte.“

– Mda! Ce să zic?!... Mă rog, tot nesimțirea e unde e!

„Alături ei, viața, oricând gata parcă să trădeze.“

– I-auzi!...

– „La țărnul clipei, misterul! ...Sau, alternativ, când Dumnezeu, când diavolul! Totuși, ultimul, mai rar. Între unul și celălalt, urcușul, destinul, ruleta, cifra 6. Repetată punere pe gânduri!

– Păi, află! Ghici, vecinul lui Gârlici, prof. universitar, ce să zic numai 6–6, zi de zi, la babaroase! A mâncat rahat când era mic... Norocul lui! Poți să te pui de-a curmezișul?

„...Apoi, moartea, cortină a zădărniceii! Domnule, dacă ai putea să mori în picioare, semn?! Să rămâi, așa, stană de piatră și să te îngropi singur, perpendicular pe axa vremurilor!

Să fii un fel de antenă, prin care, musai să treacă și timpurile, și cuvântul!

– Asta e nebun! Mori, dus ești!

„În realitate, noi, tot una cu pământul, un fel de umbre stinse în amurgurile disperării. Te zbați să fii și... Una, două, și se încurcă ițele! Păcat de oasele frânte și de alergatul pe te miri unde! Asta e! Una e să vrei și alta e să fii!...“

– A, da, așa mai da! Își vine de-acasă. Aici, am cam fi pe aceeași undă. (*pe gânduri*) Domn Gârlici, că tot s-a sfârșit... Eu, femeie de servici, m-aș cam duce în lumea mea!

GÂRLICI: Draga mea, „Iubiți prieteni,/ Am să vă cânt în astă seară/ Povestea unui pierde-vară/ Ce întotdeauna surâzând/ Trecea prin viață fluierând nepăsător/ Dar într-o noapte minunată/ S-a îndrăgostit și el de-o fată/ Și-atunci sărmanul visător/ Sub ochiul blând al stelelor/ A plâns de dor întâia dată!“ Să plâng?

MĂRIA: Plângi! ...Sau râzi doar dacă vîi cu mine-n viața mea!

Ziua a șasea

Personajele

- FIRICĂ – fost inspector la cultură, responsabil, pe vremea comuniștilor, cu culturalizarea satelor, filatelist, acum pensionar ce locuiește la ultimul etaj dintr-o vilă a nomenclaturii.
- MADAM CHIRPICI – fostă activistă, vecină cu apartamentul din dreapta lui Firică.
- MADAM PĂȘĂREA – fost secretar de partid, responsabil cu agricultura, vecina din stânga, femeie cu influență în vremurile de acum.
- DOMN` DRINCU – vecinul de sub Firică, bragagiu pe vremea comuniștilor.
- MADAM DRICU – o angajată la serviciul cimitirelor din cadrul primăriei, ocazional, damă la paranghelii, vecina din stânga lui Drincu.
- SCĂRȚĂ – Șef de scară, delator, vecinul din dreapta lui Dricu.
- MADAM SCĂRȚĂ – șef la cantina partidului pe vremea comuniștilor, respecializată în pomeni și înmormântări.
- TASE – un tomnatic, necăsătorit, băiatul doamnei Scărță, din prima căsătorie, proprietar de drogherie și pompe funebre. Locuiește, ca să facă avere, printre coșciuge.

DOMNIȘOARA RUXY – intelectuală, veșnic înscrisă la o nouă facultate. Ocazional, face diverse servicii bătrânilor din cartier.

DOMN` DOCTOR BELIȘ – medic specialist în pensionări și certificate de deces.

BERILĂ – om de afaceri, proprietar de mausoleu.

POPA TUFIȘ – preot la capela și biserica de lângă cimitir.

PEȘCHES – felcer la clinica de cartier.

DOMNIȘOARA PINȚI – centralistă de serviciu la aceeași clinică.

GHIULEA – bodyguardul lui Berilă.

FANFARA – pentru înmormântări

LĂUTARI – pentru serbat anumite evenimente din viață.

Acțiunea se desfășoară la ultimele două etaje ale unui bloc, clădire plasată în partea centrală a scenei. Clădirea poate fi sugerată prin niște cutii puse una peste alta. În ele, locuiesc majoritatea personajelor. La parterul clădirii, funcționează o drogherie și un serviciu de pompe funebre. În cadrul serviciului, două cămăruțe, una în care se vând coșciuge și diverse obiecte pentru înmormântare, și o alta, lipită de prima, un mic restaurant pentru organizat pomeni. Proprietari, domnul Tase și madam Scârță, specialiști în ritualuri de înmormântare. În stânga sau în dreapta, lipit de clădire, un cabinet medical, clinică de cartier. Personajele pot dialoga, prin pereți, la telefon sau se pot întâlni. Au, de asemenea, discuții imaginare.

ACTUL I

Scena 1

Firică se trezește după miezul nopții, îmbrăcat așa cum ațipise. Se uită după ceasul de mână pe care nu știe unde l-a pus. Nu conștientizează momentul. Își ia ochelarii și răsfioiește un ziar lăsat seara pe scaunul de lângă pat.

FIRICĂ (*iritat*): Domnule, ca să vezi drăcia dracului! Când să-l dea ăștia afară, s-a pus pe văietat. Că te miri cum o babă, intelectuală, ieri de dimineață, l-a scuipat la piață. Ptiu, bătu-te-ar să te bată! Păi, bă neică, ce altceva putea să-ți facă? ...Tu, ditamai director de pupat?! Recunoaște! Nu prea, când, ani la rând, funcționar la stat, pe noi, românii, lumii întregi ne-ai prezentat ciobani, scripcari, maneliști și falusuri de prin Carpați. S-au închinat până și ăia de pe Marte. Nemții au tras obloanele, iar chinezii și-au pus dopuri în urechi și mă mir că au mai putut deschide ochii.

FIRICĂ (*Bate din picior apoi ciocănește în zidul din dreapta și strigă*): Madam Chirpici!... Fă, s-a întors pământul cu curu'în sus și doar tu nu

ai văzut! Auzi, madam... Bă fată, pe vremea noastră, un milion de dolari producția din Balta Brăilei și ceva din Bărăgan! Țsta cică i-a luat pentru o sută de pumni în cap!

FIRICĂ (*pentru el*): Rahat! ...Păi de-aia n-are lumea ce mânca! Țara arde în foc, ăla ia la pumni, dolari, cu sacul, iar asta cu iglița! Toată ziua a tot croșetat, iar acum, cu așternutul în cap!

FIRICĂ (*ca și cum ar avea-o în față pe madam Chirpici*): Aoleu, fatăăă! Draga mea, nu te mai pricopsești! Azi, cu un franc, mâine, cu altul! Dă și tu un tun, una, alta... Sau fă ca asta din revistă! Jos textila! E!... Ce-ai mai vrea?! Numai dacă s-ar întoarce iar vremea... Taci! Nu răspunzi, ai? Du-te dracu, o să mori și săracă, și chioară, și ca proasta!

FIRICĂ (*Se rotește cu scaunul spre stânga și bate în celălalt perete*): Alo! Păsărică, păsărea! O viață ai și pe-aia o sforăi?... Vai de mama ta! Într-o noapte ca asta, pe vremuri, se cutremura tarlăua... Domnule, ce mai dădeai cu ea de-a dura!... Producții la hectar!

FIRICĂ (*către sală, ca pentru el, nedumerit*): Bă fraților, cât să fie, mă, ceasul?

FIRICĂ (*bate cu bastonul în tavanul lui Drincu*): S-a culcat și ăsta! Dorm de parcă mâine ar fi ultima zi de somn din istoria lumii...

FIRICĂ (*vede că nu îi răspunde nimeni, ridică receptorul și sună la clinica din cartier*): Alo!

PINȚI: Da, vă rog! Clinica! Cu ce vă putem ajuta?

FIRICĂ (*dezamăgit, ca pentru el*): Nimic nu mai e ca pe vremea mea... Mergea Firică în control la... Doar covorul roșu mai lipsea că în rest... Curca, la proțap, damigeana, și la așternut cu ...

PINȚI: Eu, Pinți, centralista, cu ce vă pot ajuta?

FIRICĂ: Păi, draga mea, cu ziua a șasea! În viața asta, după cum vezi, am cam pierdut timpul degeaba.

PINȚI: Domn' Firică?!...

FIRICĂ: Mânca-o-ar taica! Ce zici, mai facem ceva?

PINȚI: E trecut de miezul nopții, ia-ți pastila și... Lasă viața! Pastile de întors în ea, deocamdată, ba!

FIRICĂ (*de parcă nu ar ști, mirat*): Da?!... Atunci, măcar mai stăm de vorbă, mai alintăm o bucă, mai una, alta... Ce te grăbești așa?

PINȚI: Domn' Firică, hai, mai vrei ceva că...

FIRICĂ: Eu aș mai vrea, dar...

PINȚI: Nu te ține de prostii tocmai acum după miezul noții... Zi! Nu de alta, dar e în treacăt pe aci, dragostea dintâi.

FIRICĂ: A mea m-a lăsat cu un borac și s-a dus dracului! Un nărod, un ratat! S-a încurcat cu una, secretar de stat de pe vremurile ălea... Alta ar fi fost situația dacă se încurca și el acum.

PINȚI: Gata, domn' Firică! Sănătate! Somn ușor!

FIRICĂ (*parcă intrat în panică*): Ho, că nu dau tătarii! Pastila... Unde zici că-mi e pastila?

PINȚI: E, și dumneata! Depinde ce vrei, și atunci cauți ori în punga cu doctorii, ori în dreapta, ori în stânga... Că doar o viață întreagă, când cu una, când cu alta!

FIRICĂ: Mda! Pinți, draga mea...

FIRICĂ (*Centralista îi închide, vorbește cu sine*): Na, că a tras obloanele și asta! Madam! Madam pe dracu! Madam belea! Țștia sforăie, ăl de sub mine bese, ăla se plânge că de prea multă cultură, îl scuipe babele... Schimbă două vorbe, dacă ai cu cine, despre culturalizare! Păi, pe vremea mea, poetul țăran... Ba invers! Poeta! Îi dădeai cu „tovarășul și tovarășa“, erai genial! Promovam și sub așternut cu debutanta... Acum, domnule, mă simt de parcă s-a sfoiegit și Moise în Biblie! Iar mâine... Cum o fi dat Dumnezeu puhoiul ăla de lăcuste? Dacă nu o fi poveste, numai El știe!

FIRICĂ (*nu renunță la a vorbi cu cineva*): A, da... Tase, la coșciuge, are program și de noapte.

FIRICĂ (*deschide o agendă, caută un număr și sună*): Alo!

TASE (*somnoros*): Da!

FIRICĂ (*pus pe glumă*): Morga?

TASE: Bă, nea Firică, dă-o dracului de treabă! La ora asta?!

FIRICĂ: Domnule, să știi dumneata că faraonul
ăla nu prea avea cine știe ce în cap...

TASE: Mi-ai mai spus și alalteri...

FIRICĂ: Păi da, dar astăzi e astăzi! Măine,
altceva... Să dea dracii, iar am greșit
cărarea... Domnule, dacă tot am sunat, ce-
ai zice dacă-mi tocnesc acum
îmbălsămarea?...

TASE (*iritat, ușor bâlbâit*): Trebuie aranjat întâi cu
popa... Plătești lumânările, tămâia... Apoi
cu domn' Beliș... El te-a pensionat, el îți dă
hârtia pentru plecat! Pe de altă parte, vezi
că și coana Dricu, de la cimitire, vrea. Și nu
te pune de pieziș că-ți vinde aia groapa. Așa
că... Greu să trăiești, greu să și mori!
Oricum, când le-ai pus la cap pe toate,
adică ți-ai pus bine de o moarte, vii la mine.
Însă, nu acum, mâine, că doar n-ai să crăpi
la noapte!

FIRICĂ: Și eu zic că ba, mai ales că, mai alalteri,
mi-a cântat și cucul, și pupăza...

TASE: Băi, domn' Firică, eu ți-am spus cum e cu
pilula... Aranjează și dumneata cu
pensionarii de o grevă, de ceva... Să pună
în pensie viagra! Că toți ați mai vrea... Pe
de altă parte, vezi că madam Chirpici o să-ți
ia nicovala! Într-o zi, și madam Păsărea!

FIRICĂ: S-au dat dracu, s-au sfoiegit! Le curg
pieile și scârțâie din toate ălea...

TASE: Ei, scârțâie pe dracu! Nu știi dumneata!
Adică... Ieri, alalteri, Chirpici, bot în bot
aci, la mine, cu domn' Drincu... Nici gând

de ducă... Ascultă-mă, o juma de zi: că o fi, că o păți... Ca doi porumbei, la o cafea. Ai cam încurcat-o! Concurența! Cică ar avea ăla bani la saltea. Iar ea?! Nu poți s-o condamni, ca femeia...

FIRICĂ (*cu un soi de gelozie*): I-auzi, a focului! Nu se lasă hârca! Și ăsta... Fir-ar el al dracu, am să-l reclam! La ilicit! O viață a vândut bragă, un fel de nimic.... Neam, înțelegi? Adică apă și tărățe, pe un ochi de geam...

TASE: Ai mai pune vreo jalbă pe ici, pe colea, dar, ăia, ai dumitale, gata! Hârâie, mârîe, pârțâie... Mai nou, toclesc coșciuge. Dumneata? Mă rog, ăștia, of, dacă ai vorbi cu lemnele și tot te-ar mai auzi careva. ...Doar taxe și iar taxe! Să vezi când i-o pune și lui popa Tufiș opriri pe cântat, fumul de tămâie și datul din cap!

FIRICĂ (*dezamăgit, încearcă să iasă din încurcătură*): Vremuri! Aci e aci! Ce să mai zici, domnule, de tineretul ăsta, dacă babele au luat-o razna?!

TASE: Vecine, închid! Astăzi, până și moartea ar mai fi vrut tot pastile de putut. La drogherie, am mai avut ceva câștig! La coșciuge, nimic! Și dacă o ține-o moartea așa, pe linie de pomeni, falimentul, gata! Ia-ți pastila și vezi în stânga... O fi ca soba madam Păsărea! Iar dacă nu, o linguriță de cucută și te trezești pe lumea ailaltă. Mori ca un genial, nu ca proasta!

FIRICĂ: Mi-ai dat genialitatea... (*Arătând către olița de noapte*): E lângă pat, o am!

TASE: Bagă la cap! Înainte de a o bea, să semnezi hârtia aia pe care am scris: „Pomană, las lui Tase averea. Precizăm: și casa cu tot ce este în ea!“ ...Și-atunci, cumva, mă rup de undeva, și-am să te duc la groapă.

FIRICĂ (*se face că nu aude, evită discuția*): O fi un drac bălțat! Moroi, cum era, de-aici, de pe lumea asta, parcă aud: „Partidul, poporul, Ceaușescu, România!“ ...Și pe lumea ailaltă!

FIRICĂ (*Cu aceeași dezamăgire*): S-au dus în paștele mă-si și partidul, și gașca, și...!

Scena 2

Firică răsfoiește iarăși Biblia nedumerit. O pune deschisă pe masă, apoi se duce la un gramofon. Dă la manivelă, pune dezinvolt o placă de pe care ar fi putut asculta muzică veche, cumpănește ceva în amintiri... Se răzgândește. Se îndreaptă spre aparatul de radio fredonând.

FIRICĂ: „Foaie verde lemn de prun, /Spune, spune, moș bătrân,/Spune-mi, moș cu barbă sură/Spune cailor când se fură!/ Of, of, oooo!/Când e negură și ceață,/ Atuncea cailor se-nhață, măi, măi/ Atuncea cailor se-nhață, Noaptea pe fulgerătură/Atuncea cailor se fură.

- FIRICĂ (*lăcrimând*): Fir-ar mama ei de viață! Păi Tase știe? Ne strânge nouă pensiile și... Patru blane și un cui! Face avere, păcătosul! Și avere, uite-o, nu-i!
- FIRICĂ (*dezamăgit, bate iar în peretele din stânga*): Fă, Marito, hai, scoal'! Scoal', fă, n-auzi! C-au mărit ăștia producția la hectar!
- FIRICĂ (*privind spre Biblie*): Domnule, să vezi cu ochii tăi că Dumnezeu e de partea evreilor, iar tu, ca mai marele Egiptului, să te pui, așa, de-a-ndoaselea! Păi, ăsta a fost faraon? De-aia și Ăl de sus... Până și eu, dacă eram, numai de-al dracu și tot dădeam cu ciurma, cu criza, cu aia, cu ailaltă, cu ce apucam... Bă, cu molimă și foamete pe metru pătrat! Ca acum, orbeții ăștia... Na! Ca să vedeți și voi cum e când dai cu nuca în gard!
- FIRICĂ (*ascultă cum latră niște câini în tăcerea nopții*): Domnule, madam Chirpici, cam pe la ora asta, pe vremuri, deșteptarea!
- FIRICĂ (*bate în peretele din dreapta*): Scoal', fă, măcar tu! Cât mai e timp, să mai punem de o plenară!
- FIRICĂ (*nostalgic*): Ce vorbești, mă frate?! Când își aranja asta cocul, pe unde călca, plesnea asfaltul. Seara, venea cu draci de unde venea. Pesemne, o încingeau ăia! Acolo, la partid, chestii, socoteli!... Coinace de Segarcea! Apoi, tovarășa... Azi, așa, mâine, așa, Scârță, ăsta de sub mine, pac cu jalba!

La cece, la ăia cu cenzura... Cerea negru pe alb să se cenzureze scrârțâirea. Vă dați seama!... Într-o seară, însă nu știu cum a pus mâna asta pe nenorocitul de Scârță și... Vai de mama lui! L-a călărit pe podea. Ca să vezi, a dracului scândură, domnule, și atunci scârțâia. Nu de alta, dar ai fi jurat că e mută! Mde! Madam Scârță, ce să mai vorbim, turbarea! M-am cam ofticat... Gata, gata și eu cu jalba în proțap. Tot la cece! S-a tot rugat... „Te iert, fă, te iert!“ Dă-te dracului de pușlama!

FIRICĂ (*bate tot în peretele din dreapta spre madam Chirpici*): Marișo, hai, scoal' că acum te pomenești cu ăia de la Comitetul Central! Și dacă o să le spun că nu mi-ai dat pastila... Fă, ai cam belit-o! Că și tu ai jurat pe carnet, la congres. În primul rând, grija partidului față de om! Fir-ar al dracului să fie! Ați bătut voi apa în piuă vreo 50 de ani, iar cei noi, acum!

FIRICĂ (*neliniștit, către sală, ca spre un personaj imaginar*): Ce zici, mă, nea Tipse, de una ca asta? Să se crăpe, tam-nesam, apa? Bă, marea, înțelegi dumneata? Să treacă ovreii, ca pe șes, prin ea... Nu tu nămol, nu tu mătasea broaștei, vreo orătanie, ceva?!... Apoi, tot tam-nesam, faraonul să-și găsească, vrând-nevrând, beleaua?! Auzi, că tot ești om cu vechime: Cum dracului, Doamne, iartă-mă, să fii mers Noe, ăla, cu

barca, tocmai pe vârful muntelui? Iar cu el în ea și tot ce mișca?!

FIRICĂ (*căzut în amintiri*): Mă nene, când umblam eu cu culturalizarea pe la țară... Că se culturaliza! Spuneam omului drept în față: bă, Darwin, ăla, cică la bază ar fi fost molecula... Molecula! Înțelegea omul! Mă rog, chestia cu scula! Acum, pricepea, nu pricepea, Dumnezeu știe... Ba dracu! Că ăsta e cu toate! Uite că nu mi-am dat seama! Ce-i drept, se mai găsea ici, colea, câte o babă: „fugi, bă, cu bazaconia asta! Păi Dumnezeu și Sfântul Petru... Ehe! Mumă, vai de capul tău!“ Mde, vorba strâmbei: am ars gazul degeaba! De-aia îi mai zic ăștia de la centrală: „Fă, fata tatii, mi-ar mai trebui ziua a șasea...“ Acum, spre sfârșit! Să o iau de la început. Poporul, Ceaușescu, România! Și tovarășa Chirpici să vină acasă deja băgată-n draci... Nu de alta, dar asta, din stânga, madam Păsărică Turturea, cu agricultura, stătea plecată când cu săptămâna, când cu luna. Ziua a șasea! Pînți! Dar, a focului, vrea?

FIRICĂ (*atotștiutor*): Bă, neică, femeia, de când a fost ea, Eva, ehe, tot de-a contra! Fă și tu ca om, dacă mai poți, ceva!

DRINCU (*Se trezește. Somnoros, trage cu urechea spre tavan, apoi, ca să audă mai bine, se urcă pe un scaun și ascultă. Bate în tavan*): Bă, fir-ai al

dracu de nărod, ce tot lozești, acolo, în pod?

FIRICĂ (*i se pare că aude ceva, însă vorbește în continuare de unul singur*): M-am gândit odată să-mi taie felcerul cu domn Beliș o coastă. ...Și să-mi fac eu din ea femeia după pofta și după vrerea mea. Așa, ia-o pe asta, ia-o pe-aia! Vrei, nu vrei, ia! Ca la bâlci: „Ia Marița!“ Beliș, doctor și el, de! M-a pensionat pe motiv de moleculă și că n-aș mai prea fi cine știe ce zdravăn la cap! Ce să fac?! În definitiv, dacă una, la dreapta, alta, la stânga, iar eu, la mijloc, un fel de Dumnezeu al lor... Să mă pun tocmai acum, de-a contra?

DRINCU (*ironic, dar și îngândurat*): Te-ai dat dracu! Popa Tufiși ce-ți mai știe leacul, dar și asta...

DRINCU (*privind parcă dincolo de gardul unui cimitir*): N-ai peșcheșul: „Hai, altul!“

DRINCU (*revine cu privirea spre tavan, iritat*): Băăă! Fir-ai al dracu de nărod, cu molecula ta cu tot! Colectivizarea! Aștia au schimbat schimbarea... Acum, na, vezi că ai făcut umbră pământului degeaba? Cum s-ar zice, românește: ai trăit ca musca pe căcat... Culmea culmilor e că încă nu te-ai săturat! Am să te reclam până dincolo de Adam! Păi, bă, sulică, tu cu două, iar eu, neam?... Mori, du-te dracu și mai lasă-l și pe altul! Păi să nu vină ea, madam Chirpici, să-mi

facă și mie o ciorbă, o lipie? I-auzi, pe motiv că i-ar fi rușine.

MADAM CHIRPICI (*în timp ce își aude numele ca prin vis*): Trăiți! Aici! Servesc schimbarea!

SCÂRȚĂ (*care a tras cu urechea la toți, făcând pe adormitul*): E, da?! Păi se schimbă situația! Complotează iar puterea puterilor și eu să dorm?! Nu, domnule, datoria! Consemnat și dat la securitatea de stat. Păi ăștia...

FIRICĂ (*trage cu urechea în dreapta, în stânga, bate cu piciorul în tavanul lui Drincu, semn că-l știa treaz, apoi fredonează romantic*): „Femei sunt în lumea asta mare/ Frumoase ca seninul înstelat/ Gasești plăceri nebune în fiecare/ Și-s dulci ca o clipită de păcat/ De-mi place o brună cu ochii de jăratec/ În focul căror inima-mi topesc/ Apare o blondă cu surâs sălbatec/ Și nu mai știu pe care s-o iubesc.“

DRINCU: Țsta a făcut iar limbrici și are diharie! Ehe, las' că vedem noi, care pe care, la judecata de apoi!

Scena 3

Se trezește și madam Păsărea. Ascultă, somnoroasă, lângă perete. Bea apă dintr-o sticlă, se uită la ceas.

MADAM PĂSĂREA (*ca pentru ea*): Acum se crapă de ziuă și Firică al meu tot cu poezia. (*ca și cum i-ar fi vorbit față în față*): Bă, măcar să-mi

faci și mie una! ...Și să sune cam așa: „dacă nu ar fi fost madam Păsărea/ Cu producția la ha/ Ceaușescu nu mai plătea/ În Occident datoria/ Și orbeții nu-l mai împușca!“ Mă rog, la rime, nu e ca la pus de porumb, dar cam asta ar fi ideea. (*bate în peretele ce o desparte de Firică*): Alo!

FIRICĂ: Cine-i?

MADAM PĂSĂREA: I-auzi cine?! Moartea!

FIRICĂ: Termină, fă, cu prostiile că nu sunt gata!

MADAM PĂSĂREA: Păi dacă tot cânți, zi-mi și mie una cu mii de tone la hectar! Că atunci m-au decorat! Băi frate, locul întâi pe neam! Și ăștia, niște porci, mi-au tăiat pensia. În loc să pună și ei, drept recunoștință, în ea...

FIRICĂ (*pus pe glume*): ...Viagra!

MADAM PĂSĂREA (*râde*): Aoleo, Firică! Ești gata! Ți-ai făcut stagiul! Măine, să-ți comanzi un copârșeu! Viagra! Păi, ce să fac eu cu ea?

FIRICĂ: Nu ai ce? Adică da! Atunci mi-o dai mie. O să iau și pastila mea, și pe a ta, și abia atunci să stau așa, pe spate și să aștept moartea. Fă, să-i trag și ăștia o tăvăleală mai ceva ca ție, pe vremuri, în vâlceaua aia...

MADAM PĂSĂREA: Taci, mă, răului că te aude careva ...Sau aia, din dreapta, și te pomenești cu ea peste tine. Doar știi că a fost rea de muscă! Odată, cioc, cioc, la ușă, că ar mai vrea și ea! Ce te faci?

FIRICĂ: Mde?! O să las deoparte moartea, că moarte o să tot fie cât va fi lumea, și-mi pun iar, drept, pe linia vieții, vecina. Oho, și de nu ți-o plăcea!...

MADAM PĂSĂREA: Bă Firică, taci, că îmi faci draci și abia m-am spovedit.

FIRICĂ: Sub patrafir la popa Tufiș, a?

MADAM PĂSĂREA: Da! Păi, nu se face așa?!

FIRICĂ: Fă, uite ce, înainte de a-mi mai trece pragul casei, să-ți dai pe tine cu flit. Nu de alta, dar ăsta, la cât e de zgârcit, e plin de pureci!

MADAM PĂSĂREA (*pusă pe gânduri*): Mai știi?! Lumea de astăzi e pusă pe averi. Numai tu spui la nărozii și, una, două, culturnicul neamului!

FIRICĂ (*ușor îngâmfat*): Păi află, să știi! Până una, alta, punem de un șeptic?

MADAM PĂSĂREA (*mirată*): Doar noi, în doi? Nu prea... Ne plictisim și adormim, Doamne, iartă-mă, din picioare, ca doi popândăi.

FIRICĂ: E, și cu tine, nu avem alături patul?

MADAM PĂSĂREA: Știi ce, decât să mă întărâți degeaba... Stai, poate bagă ăștia în pensie viagra și dacă vrei să treacă altfel noaptea, bate să vină Chirpici și bragagiul. Poate are careva, la rece, vinul!

FIRICĂ: Fă, că bine te-ai gândit! Tot am pus gând rău morții. ...Și eu m-aș griji tot cu un clondir.

MADAM PĂSĂREA (*iși linge buzele*): Aaa? Da!

FIRICĂ (*bate în tavan la Drincu*): Hai sus! Hai sus!
Hai sus!

DRINCU (*îl sună la telefon*): Băi, tovule! Băi, ăsta cu cântarea, te crezi pe vremea ăluia cu aleluia! Acum lumea doarme!

FIRICĂ (*prefăcut*): O dormi, nu știi! De vină însă e madam Chirpici care a dat din mână, ca la partid, și a zis: „Fără tov Drincu, succesorii noastre toate, nu se poate!”

DRINCU (*iși freacă mâinile*): Bă, vezi că eu te știi! Mînți sau nu?!

FIRICĂ: Ba să fii al dracu!...

DRINCU (bucuros): Atunci, adunarea! Dau de băut la toată lumea!

FIRICĂ (*ca pentru el*): dă-i că ai, dar-ai să dai! Că n-o să pleci cu banii în rai! Acolo, acum e închis. Am văzut și la televizor cum se ceartă aleșii între ei care cum să pună mîna pe averi. Cică numai și numai spre bine poporului! Pe de altă parte, s-a zvonit că raiul l-ar fi închis popa Tufiși. Doar până strînge el cam tot ce mai e de strîns...

FIRICĂ (*nedumerit, aparent frămîntat de gânduri, iarăși către spectatori ca spre un personaj imaginar*): Lasă-i în mă-sa! Cât sunt eu de citit, mă pune la zid... Că de școlit, ne-au școlit, cu diplome de la partid... Dar tot nu înțeleg! Cum să se urce apa în cer potop și să nu cadă în partea ailaltă, ca aruncată în foc? Apoi, o fi, ce-i drept, apă, aci, pe

pământ, dar nici măcar strop pentru universul tot! Iar balenele, rechinii, peștii, broaștele? Parcă nu ar fi în firea firii! Bă, Firică, află de la mine că ceva e putred și în tine, și în lume! Asta e! Am găsit! Jos cu molecula, jos cu Darwin! Poate scap de ziua al șasea! Nu de alta, dar cum să mai faci, domnule, din omul decăzut Om, aci, pe pământ, când nu tu reper, nu tu șablon!

ACTUL II

Scena 1

Firică și cele două doamne coboară scările spre apartamentul domnului Drincu. El îi așteaptă în pragul ușii.

DRINCU (*ironic cu Firică, dar curtenitor cu femeile*):
Domn' Firică, parcă ai fi Osman, ăla, după ce l-au bătut românii la Plevna. ...Pe când doamnele, tot ca niște prințese!

FIRICĂ (*ironic*): Pasa, în curul gol, dar cu harem!
...Dar, bre, matale ai cam fi un fel de turcalete... De când mă știu, român bragagiu, să mai vândă și sugiuc, n-am prea văzut. Cadânele?

DRINCU (*dezarmat*): Cadâne?! Bre, n-am prea avut parte de ele...

FIRICĂ (*tot ironic*): Păi la cât ai fost de zgârcit... Femeia are și ea nevoie de un desu, de un parfum și abia apoi, tandrețuri... Ori dumneata, pe o bucată de geam, într-o șandrama, dă, fă, francul, na, bă, braga!

DRINCU (*încercător*): Da și nu prea, însă a venit și vremea mea... Ce-ai zice dacă poimâine, tovarășa Chrpici va deveni madam Drinca?

MADAM PĂSĂREA (*surprinsă, ușor răgușită*): Așa, fă, tovarășa? E... Bravo! Da' să nu spui tu nimica?!

MADAM PĂSĂREA (*aproape sugrumată*): Ne pregăteam și noi cumva... Vă luam un așternut pentru început... Apoi, a doua zi, umblam cu el pe scări, de sus în jos și invers, să se vadă ce fată mare ai fost!

FIRICĂ (*ca omul cu capul pe umeri*): Fugiți, bă, cu bazaconiile astea! Moartea bate coasa la asta, jos, între coșciuge, iar voi... Vedeți-vă dracu de treabă, că râde lumea de noi!

MADAM CHIRPICI (*bătoasă*): Ce te bagi, bă, tu? Ai, ce te bagi?! Am și tocmit cu madam Scârță să schimbe o zi de pomeni în una de petreceri.

FIRICĂ (*dezamăgit*): ...Și dacă în ziua aia moare careva? Că tot cartierul e... Cum s-ar zice, pus pe șine.

MADAM CHIRPICI: Și care-i problema? E loc și pentru una, și pentru alta!

FIRICĂ (*tot dezamăgit*): Și pomana, și petrecerea?!... Aoleu, nu ți-a mai venit mintea la cap nici după douăzeci de ani! A avut dreptate toarășul Brucan!

MADAM PĂSĂREA : Lasă-i, mă, dracu! Țștia sunt de belea! Uite, din toată sărăcia mea, cum se luminează, mă duc la Tăsică să-mi dea niște pastile de-ălea de putut... Să o văd sătulă și pe-asta! Fă, tovarășa, ce zici se descurcă Drincu sau mai angajăm pe careva ?

FIRICĂ (*răde ușor forțat*): Potrivită ar fi moartea! Ți satură pe amândoi. În plus, aia e îndopată cu viagra.

DRINCU (*încreezător, pune paie pe foc*): Rădem, glumim, însă noi, ca doi creștini, vrem și la Biserică. Nu sărăciți dacă voi amândoi, pentru o zi, ca doi porumbei, o să ne fiți nași.

FIRICĂ (*ca pentru el*): Bă frate, iar se răsucește faraonul ăla în Biblie! ...Iar l-apucă dracii și iar se ia cu sulița, după evrei și după Moise!

FIRICĂ (*spre madam Păsărea*): Madam, ascultă-mă, ăștia sunt nebuni! Norocul nostru cu cei de-alături și cu Pinți. Că trăim, că murim, ne poartă de griji.

MADAM CHIRPICI (*împăcată*): Bine și așa dacă tot s-a dus dracu partidul?! E, vezi? De-aia sunt eu cu ăștia care au în sânge veșnica schimbare a schimbării!

FIRICĂ (*resemnat*): Au pe dracu!

Scena 2

Drincu aduce un sifon, sticla cu vin și pahare. Le pune pe masă. Fircă scoate pachetul cu cărțile de joc. Madam Chirpici face pe gazda. Desface sticla, pune în pahare și, fără să ciocnească, le beau toți pe nerăsuflăte. În camera de alături, Scârță recitește cele scrise drept informare la securitatea rămasă în mintea sa.

SCÂRȚĂ (*plin de el*): „Domne comandant, io, Scârță, ăla cu dușumeaua, în seara asta, treaz, adică negustat, am văzut cu ochii mei chestiuni împotriva partidului și împotriva orânduirii. Așa că vă aduc la cunoștință că l-am văzut pe pocitul ăsta de Fircă investit de partid cu credință, să-i culturalizeze cu doctrina sau să-i belească pe țărani, acum trădător de stat... Și ar mai fi... În consecință, cobora pe scări cu ambele putori cu care o viață s-a distrat, dar cu care la sfat, neam! Din acest motiv zic, comform statutului în partid, că e, după aliniatul al șaselea, mai mult decât poligam, că a trăit, când cu una, când cu alta, încât unul ca mine, cu origini sănătoase, neam! Acu, târziu, la ora asta, când latră câinii peste drum, nu știu. Sunt la Drincă, ce o face ei doi derbedei împotriva moralei la partid, cu două, iar nu știu. Io, Scârță, propun să luați la cunoștință și să-i băgați la temniță vreo câteva luni, că e pericol mare

pentru scară și pentru neam. Că poate atenta și la Scârța mea. De aia io zic să fiți fermi și să-l tăbăciți ca să opriți toate aceste nenorociți. Că după aceea, Tăsică al meu, pâinea lui Dumnezeu, și cu Scârța face ei cele de trebuință și pomana. Și pentru dumneata! Nu mai semnezi că mă știți cât de serios și cât v-am servit cu cauza. Pentru totdeauna, Scârț.“

FIRICĂ (*trage cu urechea și face celorlalți semn să tacă*):
Șiit!

DRINCU (*amestecând cărțile*): Dă-l, bă, în mă-sa!
Scârța, scârța! Pe ce jucăm în seara asta?

MADAM CHIRPICI: Pe pupatele! De-asta zic să tragem la sorti și să ne împărțim. Eu cu al meu...

FIRICĂ (*ironic*): Scââârț! Nici că a fost, că s-a și dus! Scârț!

MADAM CHIRPICI: Taci, bă, împăiatule! ...Cu al meu Drincă și tu cu madam Păsărică.

DRINCU: Păi, nu prea zici bine!

MADAM CHIRPICI: Ai?

DRINCU: Eu aș vrea să mă pup doar cu tine...

MADAM CHIRPICI: Păi coana Păsărea ce are?
I-o fi picat ei dinții și măselele, dar i-au rămas și gingiile, și limba. Ai fost, fă, la dințar?

MADAM PĂSĂREA: Ho, că o să mă duc! Să strâng întâi pensia pe câțiva ani!

MADAM CHIRPICI: Hai, bă, dă odată cărțile că ard!

FIRICĂ (*tot ironic*): Că tot vrea, arde-o, bă!

MADAM PĂSĂREA: Bă, nărod te știi și tot nărod! Bat șeaua! Poate o pricepe gloaba că am mai bea...

FIRICĂ și MADAM PĂSĂREA (*în același timp*):
Ăăă! Păi, daaa! Mai scoate, mă, sticla aia!

DRINCU (*arătând cu degetul*): V-a înjurat careva!

FIRICĂ: Scârța, Scârța!

DRINCU: Ne-o fi auzit Drica.

MADAM PĂSĂREA: Cheam-o! Poate aduce și ea ceva... Că care șef la cimitire nu primește? Scuzați căcarea!

MADAM PĂSĂREA (*către Firică, autoritar*): Mă! Vezi că tovarășa a pus mâna pe ăsta. Cu tine s-a încheiat povestea! Să nu te-aud că mâine vrei să-i spui poezile Dricăi! Numai dacă aud, fără drept de apel, îți scot ochii!

FIRICĂ: Eu? Deși... Adică da... E, nu! Păi, madam...

MADAM CHIRPICI: Bagă, bă!

FIRICĂ: Aș mai băga... Măcar mâna, în poșeta ta, când ei pensia, dar dacă te-ai dat cu ăsta...

MADAM CHIRPICI: Cartea de treflă, băi, și nu te mai gândi la prostii. Vorba madamei. Hai, fii bărbat și cheamă pe Drica! Musai cu sticla, altfel nu are ce căta!

FIRICĂ : Am cam dat de dracu ! Obligativ, vin ?
MADAM CHIRPICI (*autoritar*) : Vodcă, whiskey,
să vină cu ce o avea ! Că de luat ia ! Legal,
de la cimitir ! Dar-ar dracii în ea de
pușlama ! Bă, cine o fi angajat-o, acolo, pe
asta ? Aștia de la partid ! Noaptea, când
intră unul, iese altul... Până la ziuă, tot așa !
FIRICĂ : Și care e treaba ta ? Insomni de la
împletit ciorapi ! Acum, că te bagi la
bragagiu, o să tot ai la bani și sper să scapi.
MADAM PĂSĂREA (*făcând ochii mari*) : Bani ?
Aaaa ! Bă Drincă, bă băiatu, cu două nu te
plouă, mă ! Sunt gata să mă sacrific. Dă-l în
mă-sa pe ăsta ! La un adică, și eu, și madam
Chirpici prea i-am purtat de griji ! Iar el,
una, două, că câr, că mâr, o dă pe poezii !
Păi, bă Firică, în ziua de astăzi, banii ! Banii,
bă, hodorogu dracu !
MADAM CHIRPICI (*convinsă*) : Că bine zici ! Noi
ne-am iubit de când ne știm și n-o să ne
despărțim tocmai acum că vrei tu. Măine, te
muți în apartament aici, iar domn' Drincu o
să se urce în locul tău. Am zis ! Îi mai spui și
parașutei poezii, că nouă ne-ai tot spus !
FIRICĂ (*ca pentru el*) : Na, Firică ! Ce-ai căutat ai
găsit ! Când ți-am zis că ceva e putred... N-
ai crezut. Acum... Un drac ! Ar trebui să o
iei iar de la început ! Dar când ?

Mulțumește-te cu faptul că fericirea nu poate fi pe suferința altora!

FIRICĂ (*dezamăgit, către ceilalți*): Domn Drincu, fetelor, să fie într-un ceas bun! Până se crapă de ziuă, vreau să mai stau în patul meu.

MADAM CHIRPICI, MADAM PĂSĂREA (*privind una la alta, aproape în același timp*): Bravo, bă, te-ai și conformat! Vino să te pupăm! Și nu fi supărat că noi nu te lăsăm.

MADAM CHIRPICI (*către Drincu*): Pupă-l, bă, și tu! Ce stai ca un popândău?! Nu vezi ce băiat bun?! Hai, până nu ne răzgândim!

FIRICĂ (*către un personaj imaginar, în șoaptă*): Bă Firică, până aci ți-a fost! O viață întreagă ai bătut câmpii! Butoaie cu vin, craci, buci! Toate puse-n poezii, iar când e să fii, tocmai la cine nu te aștepți îți întoarce curu'!

FIRICĂ (*derutat, tot ca pentru el, se ridică și pleacă*): Doamne, cum mi-a trecut viața! Mă duc! Poate mai apuc și aflu pe undeva de ziua a șasea. Măcar acolo, cât de cât, cu împrumut! Ar mai fi un motiv, că altfel, cum să spun, acolo, sus, că am făcut în viața mea ceva?! De-aia n-o fi mai trecut nici moartea pe-aici! Ce să ia?

Scena 3

Firică urcă la el în apartament. Doamnele rămân în camera lui Drincă. Împreună consumă alcool, glumesc, mimând permanent jocul de cărți. Se sărută, amețiți, între ei. Spre dimineață, adorm toți în același loc, pe jos, lângă pat. Firică rămâne până spre ziuă, într-un fotoliu. Când soarele era deja deasupra orizontului, îi bate în ușă domnișoara Ruxi.

FIRICĂ (*sare ca ars, deschide ușa. Când o vede, își recapătă, pe moment, starea de spirit*): Oho, „De-ar fi viața de vânzare/ N-aș trăi în viitor/ Că e plictiseală mare/ Să rămâi nemuritor/ Dar aș face eu ce-aș face/ Să rămân întinerit/ Doar o zi, fiindcă mi-ar place/ Să mor tânăr și iubit!/ De-ar fi viața... Fir-ar mama ei de viață!“ Tu ce zici, Ruxi?

RUXI (*scoate o listă de cumpărături, în timp ce lasă sacoșele jos*): Ce să mai zic, domn' Firică?! Nimic! Dumneata ai comandat zahăr, o sticlă cu vin, făină, orez, o pungă cu sâmburi de nucă, ulei și cam atât.

FIRICĂ: ...Și cât?

RUXI (*verifică o adunare*): Păi, cu totul, dacă nu am greșit, cincizeci. Nici mai puțin, nici mai mult!

FIRICĂ: În total, total, cu un pipăit de buci?

RUXI (*zâmbind*): Domn' Firică, iar te ții de prostii!

FIRICĂ (*hotărât*): Cât?

RUXI: Păi, doar știi, cu cei dintâi, cinci sute cincizeci!

FIRICĂ: Scump! Scump!

RUXI: Asta e! Bucile se întrețin greu! În plus, trebuie să trăiesc și eu. Vezi dumneata, pe tot ce am studiat, nu dă nimeni nici doi bani.

FIRICĂ (*înceară să-i atingă partea dorsală peste fustă, însă Ruxi se ferește*): Scump, dar dacă o viață asta am făcut, asta am să fac și acum. Destupă sticla cu vin și...

RUXI (*întinde mâna*): Francii! Acum să nu crezi că aș fi o curvă, dar dacă te îmbeți și uiți de bani?... Și stai, ar mai fi... Îți reamintesc: doar un alintat! ...Nimic mai mult!

FIRICĂ (*o măsoară pe femeie din cap până în picioare, scoate banii și o întoarce pe Ruxi cu spatele, îi ridică fusta și o pupă tandru pe unul din șolduri*): Simt că am mângâiat ultima dată, întâia femeie de pe pământ!

RUXI (*mirată*): Doar atât?!

FIRICĂ: E deja prea mult!

RUXI: Păi atunci să-ți mai dau din bani înapoi.

FIRICĂ (*scoate un clasor de timbre*): Nu, păstrează-i și hai să îți arăt, astăzi, în ziua a șasea, când vreau să fac din nou pământul, un altfel de frumos! Pământul, omul!

FIRICĂ (*admintră mai multe pagini dintr-un clasor. La un moment dat, Firică nu mai dă pagina și rămâne parcă înțepenit în fața unui timbru*): O minune! Peste un milion de dolari!

RUXI Waw! (*neîncrezătoare*): ... Să ai așa avere?

Nu cred!

FIRICĂ (*dezămăgit, închide clasorul*): Mai bine...

RUXI: Nea Firică, data viitoare ce să-ți mai aduc?...

FIRICĂ: Păi, mi-aș dori... Într-un asfințit, să-mi aduci doar un crâmpei de răsărit! Și-apoi n-am decât să mor!

RUXI (*derutată*): Altceva?

FIRICĂ: Nimic! Nimicul, atunci... Nimicul va fi tot.

ACTUL III

Scena 1

Ruxi pleacă. Firică pune clasorul într-un dulap și se reasează în fotoliu. La un moment dat, îi cade capul în piept. Ceva mai târziu, cele două doamne se trezesc în apartamentul lui Drincu. Pleacă și-l lasă pe acesta dormind pe jos. Doamnele urcă scările și se îndreaptă fiecare spre apartamentul său. Ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, intră la Firică.

MADAM CHIRPICI (*revoltată în timp ce își freacă ochii*): Bine, măi Firică, tu om ești?! Ne cânți în versuri, târli, târli, apoi, ne lași să ne îmbătăm ca niște porci?! Bă orbete, femei singure și noi, ne prostești, ne lași și pleci?! Și mai și spui că suntem iubirile tale dintâi! Dar-ar dracii!... Oho, păi n-am știut eu ce poamă ești că...

MADAM PĂSĂREA (*revoltată*): Bă sulică! Drepti! Vorbește madam ca la congres, iar tu cucăi!

MADAM CHIRPICI (*către madam Păsărea*): Fă madam, pe ăsta ori îl doare-n cot de noi, ori...

MADAM PĂSĂREA : Băi ! Drepti ! Du-te dracu !
 Scoate și tu măcar ceva să ne dregem !

MADAM CHIRPICI (*la fel de amețită*) : Să știi tu că
 ăsta a dat ortul popii !

MADAM PĂSĂREA : De unde să dea că ieri se
 văieta că nu mai are o para ! Mișcă-l !

MADAM CHIRPICI (*îi pune dosul palmei la gât lui
 Fircă*) : Mai pâlpaie ceva în el, dar bine nu-
 e. Sună la salvare !

MADAM PĂSĂREA (*mirată*) : O fi vreuna, ai ?
 Ne-am dus dracului !

MADAM PĂSĂREA (*speriată, formează numărul de
 la clinică*) : Pinți ! Alo, Pinți !

PEȘCHEȘ : A fost de serviciu în noaptea ce a
 trecut.

MADAM PĂSĂREA (*în timp ce se clatină pe
 picioare*) : Doctore, mânca-ți-aș scula ta,
 Fircă moare ! Dă fuga cu o salvare să
 vedem ce are !

PEȘCHEȘ (*șovăielnic*) : Păi o să dăm, dar are ?

MADAM CHIRPICI (*revoltată, îi smulge receptorul
 celeilalte femei*) : Aici, madam Chirpici ! Domn
 doctor, Fircă nu știm ce are... (*sughite*), dar
 are !

PEȘCHEȘ (*apăsător*) : Are, are ? (*cu vocea mai stinsă*)
 ...Sau, are, are ! ?

MADAM PĂSĂREA (*revoltată, ia din nou
 receptorul*) : Băi, dacă într-un minut nu ești
 aici, te reclam la partid ! Înțelegi ? ! De unde
 să aibă, din crăci ?

MADAM CHIRPICI (*lovește cu pumnul în masă*):
Fir-ar mama voastră de hoți! Băi, dacă erați
voi pe vremea mea, pentru Firică, vă
belem pe toți. Ho, că venim noi din nou!
O să-l iau în spinare și... I-auzi, are? Păi
are că uite-l cum stă, nu scoate o vorbă! La
inimă, la cap, la șale... Undeva tot are...

PEȘCHEȘ (*ca omul sigur pe el*): Madam, pe
românește: bani are?

MADAM PĂSĂREA (*cu aceeași revoltă*): Păi, n-are!
Dar statul are! Că de-aia, o viață întreagă,
din lefuri a oprit.

PEȘCHEȘ: Coană mare, nu înțelegi că n-are?
Cică ar fi săracit, și pacientul lovit de te miri
ce molimă, musai să achite măcar înzecit
din tot ce-ar trebui plătit. Că și eu, și domn
doctor...

MADAM PĂSĂREA: Bă, coană, să-i spui lu' mă-
ta! Până una, alta, o să-l aducem noi pe
Firică la voi.

MADAM PĂSĂREA (*trânțește telefonul*): ...Și-am
să mă duc și la partid! O, fir-ați ai dracului!
Hai, madam!

MADAM CHIRPICI: Să-l fi pus la mine în
spinare!

MADAM CHIRPICI (*își aduce aminte de Drincu, bate
cu piciorul în tavan*): Scoal', mă, fir-ai al dracu
și tu! Domnule, ca la balamuc! Moare omul
în drum și n-ai cu cine vorbi!

MADAM PĂSĂREA (*îl prinde pe Firică de umeri și vrea să-l ridice*): Fă, madam, ia-l și tu de craci!

MADAM CHIRPICI (*îl apucă pe Firică de picioare și îl ridică din fotoliu*): Hei, rup! Hei, rup! Hai! Ca la Bumbesti! Să trăiești...

MADAM CHIRPICI (*După doi, trei pași, îl lasă pe Firică pe podea, se șterge de nădușeală*): Ia stai, fă, madam! Țsta o mai respira?

MADAM PĂSĂREA (*amețită*): Dracu știe?! Prea e țeapăn!

MADAM PĂSĂREA (*ia oglinda în care se bărbieră pe Firică, o apropie de gura acestuia, apoi se uită și se aranjează ea în ea*): Fă, madam, draga mea, Firică s-a culcat cu moartea! Din câte știu, e interzis... Să fi anunțat miliția că altceva...

MADAM CHIRPICI (*oarecum dezamăgită, pierdută în timp, nostalgică*): Care miliție, fa? Nu mai e nici aia!

MADAM PĂSĂREA (*bate și ea în tavanul lui Drincu, însă acesta nu se trezește. Zgomotul o deranjează pe doamna Dricu*): Atunci pe popa Tufiș cu capela...

MADAM DRICU: Fă, fir-ați ale dracu! Urlați cu noaptea-n cap de parcă ați fi turbat! Stai că urc eu la voi!

MADAM DRICU (*pune mâna pe o bătă ce o ținea lângă pat, urcă un etaj și intră în apartamentul lui Firică. Îi vede pe cei trei și nu știe ce să creadă*): Toată noaptea nu v-ați săturat, ai? Îl vreți și

acum... Dați-i, fã, pantalonii jos, dar voi nu vedeți că e beat ?!

MADAM PĂSĂREA (*ironică*): Hello, Drica! Nu ne compara pe noi cu dumneata! Domn' Firică a cotit la dreapta...

MADAM DRICU : Pe mine mă prostiți ? Lupul își schimbă părul, dar nãravul ba ! Åsta, o viață întreagã, s-a bătut în piept cu pumnul de stânga !

MADAM PĂSĂREA (*somnoroasă*): Lasã, cã-l știu bine! Mai dãdea și cu cel din dreapta când mai apuca !

MADAM PĂSĂREA : Fã madam, pe Firică l-a luat moartea!... Aci e aci! Și aflã cã e de belea... Cã aștia cu grija față de om... doar fleanca, fleanca! Iar bietul om a plătit la dãri degeaba !

MADAM DRICU (*își dã seama de situație, aprobator*): Sã știi! Sãracu! Și nu și-a luat nici măcar un loc de veci în cimitir !

MADAM PĂSĂREA (*cãtre madam Chirpici*): Cum ? Nu se poate! Cum, fã, madam, cã eu am fost cu el. M-a dus într-o zi sã-mi arate groapa...

MADAM DRICU (*academic, a-tot-știutoare*): Locul de veci e una, groapa e alta... Aia, adicã groapa, se poate face oriunde. Și-n cer, și pe tarla...

MADAM PĂSĂREA (*tot cãtre madam Chirpici, care se jelea*): Sã ști tu cã e cum spune lumea.

Asta i-a vândut lui Fircă până și odihna!
Huă, fir-ai al dracu de pușlama!

RUXI (*se întoarce pentru că își uitase o plasă cu alimente. Intră, privește, are un sentiment de vinovăție, își ia punga și încearcă să plece neobservată*): Huă, fir-ați ale dracu! Uite-o și pe-asta! Hoții! Hoții! Să vină miliția!

RUXI (*fuge pe scări. Scoate din poșetă un telefon mobil și-l sună pe Berilă, om de afaceri, proprietar de mausoleu*): Domn Berilă, ți-a pus mâna în cap Dumnezeu!

BERILĂ (la telefon): Veșnic e cu ea deasupra mea. Hai, zii, iar ai nevoie de bani?! Păi, da, eu înțeleg, dar mi-ai promis la așternut o trufanda...

RUXI: Domn Berilă, a murit Fircă! Ascultă-mă, te interesează!

BERILĂ (*curios, tot la telefon*): Hai, uimește-mă!

RUXI (*pusă pe căpătuială*): Promite-mi măcar zeciuiala, altfel pierzi un milion de dolari. Tocmai azi, în ziua a șasea, când putem spune că am făcut și noi ceva...

BERILĂ (*neîncrezător*): Fugi dracu de nebună! Roxănel, vino să-ți dea tata ce ți-o da... De data asta, cu împrumut, că gratis nu mai am demult. ...Și gata!

RUXI (*insistentă*): Am văzut eu: Fircă are într-un clasor timbrul „cap de bou“. Îi dai și lui o groapă în mausoleu, că nu are loc în cimitir... Și-ai pus mâna pe bou! Nu fi

prost! ...Că l-aș lua eu, dar n-am mausoleu! Stau la bloc! Fir-ar al dracu de loc!

BERILĂ (*tresare*): Auzi, dacă îmi strici ziua, schimb cu tine foaia!

RUXI (*convinsă*): Vino dumneata aici, jos, în fața casei, și de nu m-ai pupa...

BERILĂ (*se aude o frână puternică, un scrâșnet de roți, o ușă de mașină trântită și apare Berilă*): Unde zici, fă, că e moartea?

RUXI: La etaj!

Scena 2

Berilă urcă, împreună cu Ruxi, la etajul 2 al clădirii și intră în apartamentul lui Firică. Acolo, se aflau madam Chirpici, madam Dricu și madam Păsărea. Ultimele se certau, iar prima se văicărea.

MADAM CHIRPICI: Au, au, au, ce s-o face el? Doamne, Dumnezeuul meu!... Cu ce l-om îngropa?

BERILĂ (*arogant, către madam Chirpici*): Care Dumnezeu, fă? Hai, gata! Am venit eu, se schimbă situația...

MADAM DRICU (*îi pupă mâna lui Berilă*): Domn Berilă, știam eu... Om bun ca dumneata, mai rar! A murit Firică! ...Și săracu' nu are și el un loc de veci în cimitir...

BERILĂ : Un om ca dumnealui, culturnic al satului... Ce zic? Al poporului român, merită statuie în buricul târgului și mausoleu! Dintr-ăsta, știți bine, am! Să vină madam Scârță să tocmim pomana! Tase să aducă copârșeul, domn' Scârță să-ți facă raportul... Până una, alta, hai, la treabă! Rămân doar eu și Ruxi să aprindem o candelă.

MADAM Păsărea (*amețită*): Doamne, pupa-Ți-aș tălpile! ... Și ce om!

RUXI (*privind cum pleacă toate femeile din încăpere*): Domnule, dar te respectă, nu glumă, lumea?!

BERILĂ : Păi, altfel cum? ...Că au dat de dracu! Roxănel, hai, unde zici că e clasorul?

RUXI (*scoate o hârtie din poșetă și un pix*): Domn' Berilă, mai întâi, trecem aici un cât din totul, adică partea mea, semnezi și eu Ți-arăt.

BERILĂ (*face o criză de nervi*): Fă, îți permiți prea mult! Acum îl chem pe Ghiulea, bodyguardul! Cât ai clipi, Ți-l bagă pe Fircă pe gât și-n secunda următoare, îți iese pe cur. Măine, scriu toate gazetele că ai dat singură de belea, din motiv că nu ai putut fâta! Gata cu gluma! Capul de bou sau ai belit sula!

RUXI (*intimidată*): Nu mă așteptam! Și lumea vorbește despre dumneata ca despre un șaman! Îi vrăjești ca să-i înșeli. În plus, eu sunt virgină!

BERILĂ (*dur, agresiv, îi dă o palmă și-i pune mâna în gât*): Fugi dracu! Ai găuri peste tot! Am trăit s-o aud și pe-asta! Fă, nu întinde coarda că te jupoi și-ți fac pielea mănuși. Să se șteargă Ghiulea cu ele la cur! Ai înțeles?

RUXI (*strânge picioarele ca și cum ar fi făcut pe ea*): Gata, dacă așa zici dumneata, așa facem. Clasorul e în sertarul ăla. Cheia a pus-o pe raftul celălalt, deasupra.

BERILĂ : Păi vezi? Îți vii de-acasă! Ne înțelegem. Adu-l și aprinde-i și ăstuia lumânarea!

BERILĂ (*privind cum Ruxi se conformează*): Acum, pupă-mi mâna și jelește-l!

RUXI (*bosumflată, cu lacrimi în ochi*): Nu mă pricep! Nu știu!

BERILĂ : Ce-ai zis? Plângi, fă, arătarea dracu, că tot ai în ochi lacrimi. Zii! Aoleu, aoleu!... Firică al meu! Că altfel îl chem pe Ghiulea... Paștele mă-ti! Hai, odată, că vin putorile ăstea! Fă ceva atmosferă! Că până acum nu ți-am dat degeaba!

Scena 3

Tase bate la ușă și intră în camera, în care Ruxi smiorcăia. Berilă, după ce sustrage timbrul „cap de bou“, își reia figura de om înțelept ce veșnic se pune și în slujba omului de rând, și în slujba lui Dumnezeu.

BERILĂ: Dumnezeu să-l ierte și să-l aibă în dreapta! Că și-a scintit, săracu', pe drumuri, și oasele, și mintea cu (*bâlbâit*), cu culturalizarea! Că dacă nu era el, noi ce popor eram?! Am să propun să fie, măcar postmortem, un mare academician!

TASE (*ca omul obișnuit să obțină profit din înmormântări, sfios*): Dumnezeu să-l ierte! Însă el a fost fără de păcate... Pe cale de consecință, nu știu ce ar putea ierta... Mă rog, scuzați că întreb, dar ce coșciug să luăm? Că eu am și mai... și mai... Sunt unele cu ventilator și capac din geam... Altele cu frigider... Dacă ar fi conectat la rețeaua electrică, domn' Firică ar putea poza, ca Lenin, pentru al nostru neam. Scump! Știu, da! Eu însă zic, doar pentru dumneata, că o asemenea investiție, zău că ar merita! ...Domn' Berilă, doar dacă mă gândesc la milioanele de cretini ce-au fost la Moscova să vadă făcătura! ... Zău, am fost și eu! Și-ar mai fi ceva: mausoleul dumitale ar revoluționa lumea. Mă gândesc și eu că mulți nebuni de pe pământ, din spațiul nostru solar, adică

cum să-ți spun, de pe cerul de deasupra noastră, și-ar comanda măcar, măcar... Iar de-aici, firma dumitale de construcții ar face profit după profit. Mausoleul lumii însă ar fi la noi aici! Iar dumneata, noul faraon!

BERILĂ (*megalomaniac*): Păi dacă zici... Pe-ăla cu congelator, că nu o fi cât averea mea...

TASE (*în timp ce își freacă mâinile*): O nimica toată... Pentru dumneata, doar zece mii de dolari!

BERILĂ (*se schimbă la față, scrâșnind din dinți*): Mda! Chiar că o nimica!

TASE (*lingușitor*): Știam eu! Domn' Berilă, om, pâinea lui Dumnezeu... Ca să vadă lumea, eu aș organiza o manifestație în cinstea dumitale. Și să vezi plânsete, și să vezi urale „trăiască Berilă! Trăiască și Fircă! Aranjăm și cu presa...

BERILĂ: Dacă se poate în direct, da!

TASE: În situația asta, musai să tocmim și fanfara!

BERILĂ: Și cât?

TASE: Cu presă, cu megafoane și urale, cu să trăiască și cu bătutul din palme, o nimica toată... Pentru dumneata, încă zece mii de dolari!

BERILĂ (*scrâșnind din nou din dinți*): Mda! Dar vezi să iasă bine că altfel...

RUXI: ...Îl cheamă pe Ghiulea. Iar ăla îți bagă mortul pe gât și în secunda următoare,

musai, la tine, iese pe cur. Că altă gaură n-ai!

TASE (*își face cruce, bombăne sfios ceva, apoi când spre Berilă, când spre Ruxi*): Scuzați! Doamne, fată, dar năroadă te-a mai făcut mă-ta?! Mă și întreb mă și mir cum ăia prin facultăți ți-au dat un sac de diplome?!

RUXI: Află că au să îmi mai dea un sac!

TASE (*mai dă o pagină la agenda în care își nota*): Ar mai fi pomana! O icră, o curcă la proțap... Avem în vedere și ce-i plăcea la răposat, dar mai ales fala pentru dumneata...

BERILĂ (*scrâșnind iarăși din dinți*): Mda! Numai că icra să fie neagră! Să puneți aperitiv și un morunel ceva!

TASE (*cu o bucurie pe care nu și-o trădează*): S-a marcat! Țuici, vin alb, vin roșu, din belșug. Totul din partea casei. Punem și noi că doar suntem datori. Fără poezia domnului Firică am fi fost, cu siguranță, secături... Ce vreau să spun? Adică, neam... Acum, ca să și începem, în total, treizeci de mii de dolari... Domn' Berilă, douăzeci înainte, zece după aceea... Și nu ne-am supăra dacă, la sfârșit, inima ți-ar fi largă, că noi, din toată osteneala, ghișeft, aproape ba!

BERILĂ (*vânătă la față, scoate banii și plătește*): E, lasă, lasă... Vom vedea!

TASE (*milostiv*): Ptiu, drace! Domn Berilă, ar mai fi povestea cu slujba! Poate dumneata ai vrea toți popii județului, corul

filarmonicii... Eu, în socoteli am trecut doar pe Tufiş al nostru şi capela.

BERILĂ: Mda! Adică, na! ... Bă, dă-i, bă, în măsă! Ori cu un popă, ori o herghelie, la Dumnezeu, dacă o fi, tot una!

TASE (*în timp ce iese pe uşă*): Asta ziceam şi eu. Daaa!

RUXI (*dezamăgită*): Domnule, care va să zică așa?! Eu te fac om, iar dumneata îl pricopseşti pe pocitul ăsta.

BERILĂ (*scoate timbrul, se uită la el, îl sărută şi îl pune într-un buzunar la haină*): Fă, Ruxănel, mânca-o-ar tata! ...Uite care ar fi treaba: vii la pomană, ții și tu un spici, ce dracu, că doar ești intelectuală! ...Despre mine, în primul rând, și câteva cuvinte despre ăsta! După care faci cumva și mă treci și pe mine, și pe puet, în cartea recordurilor. Treizeci de mii de dolari, să duci un Firică la cimitir, nu e de coala?! ...Și-apoi ți-oi da!

ACTUL IV

Scena 1

Mortul rămâne singur pe podea. Berilă și Ruxi coboară în stradă. Tase, madam Păsărea, madam Chirpici și Drica îi primesc cu aplauze. Din încăperea sa, de la balcon, madam Scârța, informată despre toate, le face cu mâna. Doctorul și felcerul se amuză în fața clinicii de cartier.

TASE (*ca un fel de repetiție pentru ziua de înmormântare, îndeamnă*): Trăiască dom Berilă, ăl mai bogat om din țară!

GRUPUL DE FEMEI (*format din Păsărea, Chirpici și Drica*): Să trăiască!

BERILĂ (*scoate de ochii lumii încă un teanc de dolari și dă la fiecare câte o bancnotă*): Mai strigați o dată!

GRUPUL DE FEMEI: Să trăiască Berila noastră!

BERILĂ (*le mai dă câte o bancnotă*): Parcă n-ați mai fi mâncat de un an!

BERILĂ (*către Tase*): Cheamă, bă, presa, ce dracu!

BERILĂ (*din nou către grupul de femei cărora le dă a treia bancnotă*): Tare, cât să audă până și ăia de la Casa Albă!

RUXI (*care întinsese de fiecare dată mâna, însă nu primise nimic*): Fără traducerea mea, care știe bine engleza, ba! Degeaba, madam Păsărea, madam Turturea și asta cu groapa!
GRUPUL DE FEMEI: Ura! Ura! Ura!

Scena 2

Din cauza zgomotului, sub Firică, în apartamentul său, se trezește din beție și Drincu. Când aude uralele, sare însă ca ars.

DRINCU (*în picioare, mimând, cocoșat, poziția de drepti*): Să trăiți ... trăirea!
BERILĂ (*din nou către grupul de femei cărora le dă a patra bancnotă*): Parcă, parcă... Încă o dată!
GRUPUL DE FEMEI: Ura! Ura! Ura! Să trăiască domn' Berilă!
DRINCU (*amețit, clătînându-se, în timp ce se îndreaptă spre balcon*): Ori eu nu sunt într-ale mele, ori sfârșitul sfârșitului!
GRUPUL DE FEMEI: Ura! Ura! Ura!
BERILĂ: E, cam așa!
DRINCU (*Se întoarce clătînându-se. Își aduce aminte că mai are băutură sub pat. În timp ce scoate o sticlă, vorbind singur, încearcă să se ridice în picioare, dar cade*): Du-te-n mă-ta! Am făcut-o lată! M-am îmbătat și eu o dată. Care-i problema?!
DRINCU (*căutând cu privirea femeile*): Fă, madam, fă Chirpici, mai ești pe- aici?!
DRINCU (*în timp ce înghite din sticlă, cu ochii aproape închiși*): Și dacă da, ia mai ia și tu și bea! Na! Hâc! Ura!

Scena 3

Doi angajați de la pompe funebre urcă în apartamentul lui Fircă. Îl îmbracă în costum și, cu un cearceaf, îl coboară în fața clădirii. Îl pun pe caldarâm până ce aduc coșciugul. Grupul de femei trece de la urale, la plâns. Tase cheamă medicul de la clinica de cartier.

GRUPUL DE FEMEI: Aoleu, aoleu! Fircă, Fircă al meu!... Aoleu, a murit Fircă al meu!

BERILĂ *(ca un dirijor, după ce iar mai dă câte o bancnotă femeilor)*: Gata! Terminat! De trei ori trăiască și-am plecat!

GRUPUL DE FEMEI: Trăiască! Trăiască! Trăiască! Trăiască Berila noastră!

TASE *(Când se face liniște, cu un plic în mână)*: Domn Beliș', acum, hai, scrie-i și dumneata foaia de drum!

PEȘCHEȘ *(cu ochii mari, pe plic)*: Momento, un momento... Dottore, per controllare! Per controllare peșcheșul... Păi, se poate?! (un moment, un moment... Doctore, să verific! ...Să verific peșcheșul...)

BELIȘ *(dintr-o dată, sobru)*: Controllare! Si, controllare! Controlează! Da, controlează!

TASE *(ușor revoltat)*: Ce să-l mai controlați, domnule, nu vedeți că e mort?

MADAM CHIRPICI: Bă, ca să vezi, al dracu felcer, vorbește-n limbi! Peșcheș, nu cred că ai să ne ții cu mortu-n drum dacă nu ți-a pus Tase în plic ciubuc?!

PEȘCHES (*mirat*): E, cum nu?!

MADAM PĂSĂREA: Cum s-ar zice, așa?! Păi, am să mă duc la partid!

PEȘCHEȘ (*zâmbind*): Fă, năroada dracu, comuniștii nu mai sunt! I-au interzis. ...Iarăștia de acum au alte treburi... Ai rămas așa, înțepenită-n Stalin și-n secretarul de partid?! Au, au, au! Numai să-mi cazii în mână și te-ai dat dracu!

MADAM PĂSĂREA: Ai auzit, fă madam, ce-a zis nenorocitul ăsta?

MADAM CHIRPICI: Auzit! Dă-l în mă-sa!

TASE: (*împreună cu angajații, în timp ce îndeasă mortul în coșciugul prea mic*): Doamnelor, vă rog! Totul e aranjat și a fost plătit de al nostru prea iubit...

GRUPUL DE FEMEII (*în cor*): Berilă! Ura! Ura! Ura! Trăiască Berilă!

Scena 4

Domnul Scârță scrie un alt raport către securitate. Doamna Scârță pregătește o pereche de oale pentru pomană, altă pereche pentru cheful după cununia doamnei Chirpici cu domnul Drincu, eveniment care se nimereste a fi în aceeași zi cu înmormântarea. Coșciugul cu decedatul este dus la capelă. Femeile se întorc fiecare la casa sa.

SCÂRȚĂ: „Domne comandant, io, Scârță, ăla care... De la o vreme, n-are liniște, vă aduc la cunoștință că nu se cade ca niște

cocoane, în persoana madamei Păsărici și Chirpici, să facă scandal în noaptea trecută și să moară domn' Firică. Apoi, l-au lăsat mort de beat pe Drincu. În casă la el. Și au plecat cu... Că nu știu cum a venit, Dumnezeu pupa-i-aș curul lui Berilă, om de afaceri, și a plecat. Că dacă nu venea, îl mâncau păduchii pe ăla mort, și chiar mort de beat, sau ploșnița. Că am găsit eu una pe țeava care se plimba între tavane. Vă rog a lua măsuri cu ăștia care v-am spus mai sus! De data asta, ca să știți, mă intitulez și semnez Scârța, că și asta a mea m-a lăsat încurcat să facă parastas. Că nu se mai satură. Știți cât de serios și cât v-am servit cu cauza... Pentru totdeauna, Scârț.“

MADAM CHIRPICI (*își aduce aminte de Drincu. Către madam Păsărea*): Fă madam, Drincu, săracul!

MADAM PĂSĂREA: Aaaa, da! Fa, o fi murit și ăsta?

MADAM CHIRPICI (*îngrijorată*): Taci, drace! Că rămân fată mare!

MADAM PĂSĂREA (*surprinsă*): Păi, fă madam, cu Firică ăsta nimic?

MADAM CHIRPICI: Daaa! Dar când da, când ba! Cu acte, după cum știi, mai mult, adică deloc, ba!

MADAM PĂSĂREA: E, zii așa! Că mă gândeam la alte ălea... că și cu mine, el tot cam ... Adică, când da, când ba! ...Dar vezi, fă,

după cum venea : beat, ori beat turtă, adică în stare de ebrietate acută cu comă.

MADAM CHIRPICI : (*deschide ușa la apartamentul lui Drincu. Intră*) : Ia uite-l, mânca-l-ar mama ! Doarme puiul de el !

MADAM PĂSĂREA : Fă madam, dă-i deșteptarea, că nu se știe ! Moartea, s-o ia dracu ! Oho, ce-aș mai beli-o ! Și i-aș da un pic de sare... Să vadă și asta cum e la saramură !

MADAM CHIRPICI : Să-i dau, dar cum ?

MADAM PĂSĂREA : Pune-i poalele în cap și se scoală el vrând-nevrând !

MADAM CHIRPICI : Și dacă moare ?

MADAM PĂSĂREA : Moare ? ! Atunci, oricum nu-ți mai trebuia ! Berilă, om ! Bani la teșcherea...

MADAM CHIRPICI (*râzând*) : Mda ! Dar ai văzut ? ! Umblă cu putoarea aia... Lungă în craci, țâțe, sfârc, mai tânără...

MADAM PĂSĂREA : Uite ce ! Nu mai zâmbi, că m-apucă dracii. Păi, amândouă am face noi cumva și l-am răzbi !

MADAM CHIRPICI : Și dacă nu ?

MADAM PĂSĂREA : Îl chemăm în ajutor pe Popa Tufiș. Ăla ne rezolvă !

DRINCUL (*tresărind*) : Popa ? ! Ho, fă, n-am murit ! N-ai zis, întâi să mă mărit ? Uite, am să o fac și pe-asta ! Să dau și eu de dracu. ...După cum spun toți și ăștia la televizor.

MADAM CHIRPICI: Bă, Drincă, te măriți întâi cu mine și-apoi cu ea că așa am vorbit. Vedem care o lua-o din loc prima. Că de prezervative, acum, la vârsta asta, între noi, nu ar mai fi vorba...

DRINCU (*amețit*): Bine, fă, bine! Atunci să-mi schimb izmenele și...

MADAM CHIRPICI (*tulburată*): Au, au! Nu mă mai pricopsesc eu!

MADAM PĂSĂREA (*grijulie*): Noi, împreună să ne ghiftuim că de-aia am pornit afacerea în trei!

MADAM CHIRPICI (*supărată*): Ho, fă, ce dracu! Mă văzuși avută și rămăseși tu?!

MADAM PĂSĂREA (*făcând pe sfoasă*): Păi, dacă tot am vorbit...

MADAM CHIRPICI: Răbdare! Să vedem ce vrea ăsta? Ce zici, mă, că ziceai?

DRINCU: De izmene că ăștia de pe mine, cam put a bășini. ...Și să mergem.

MADAM CHIRPICI: Unde, mă? Tocmai acum? Fir-ar al dracu de uitat! Ți s-a urcat băutura la cap. Mergem, da' mâine, înainte de înmormântare, ori după aia. Că atunci când l-o băga Berilă în mausoleu, nu s-ar cădea! Mă gândesc și eu!

DRINCU (*oarecum trezît din beție*): Fă madam, eu nu înțeleg nimic?! Ce are sula cu prefectura?! ...Apoi cu Berilă și Firică?!

MADAM CHIRPICI: Păi are, bă, că a murit ăsta... Nu știai! Și-l duc, că a fost om cu

cuc (*bălbăită*) cu, cu, culturaliza... În paștele mă-si! Ca l-a apucat tocmai acum moartea! ...La balamuc!

MADAM PĂSĂREA (*pioasă*): Fă madam, nu așa a fost vorba! Că ai văzut în ce congelator l-au pus?! La mausoleu. Să-l țină ca pe Stalin. ...Și lumea să-i dea ocol.

MADAM CHIRPICI (*către madam Păsărea*): Lenin, fa! Lenin! Fir-ar a dracu și istoria că uite cum încurcă lumea?!

MADAM PĂSĂREA (*către Drincu*): Bă Drincă, ca să lămurim: mai ai, mă, vreo sticlă cu vin? Că ăla dă-l în mă-sa! A murit? A murit. Punct! Mâine, ne cununăm. Și după aceea, noi, ai noștri, cu Beliș, popa Tufiș și care o mai fi, tragem un chef.

MADAM PĂSĂREA (*preocupată*): Eee... Și o să vezi! Cum tragem unii de alții... Atunci, musai să ne dregem! ...Că chiloți am...

MADAM CHIRPICI: Ai pe dracu! Îi iei, dacă-i mai iei, pe ăia de zici că vrei să te duci cu ei în rai. La dracu în praznic! La groapă, când ai muri.

MADAM PĂSĂREA: Păi, să ne dregem că trebuie să ne mai și odihnim! ...Că după noapte, iar vine zi și uite-l, mâine e aci!

MADAM CHIRPICI: Fustă ai? Sau să-ți fi dat eu una? Că am de când cu partidul și Firică. Cam scurtă, dar mi-am făcut treaba cu ea.

MADAM PĂSĂREA: Ia mai lasă-l dracu și pe ăsta, că tot trăgeam de ea cu...

MADAM CHIRPICI: Fă madam, te-ai prostit
rău! Fusta?
MADAM PĂSĂREA: O să iau, fa, o să iau, că
doar nu o să merg așa, ca balerina, fără
chiloți pe ea... Adică tu, că m-ai văzut în
curul gol. Ce te uiți, bă, ca un bou?
DRINCU (*amețit mai rău decât de băutură*): Fă, fir-ați
ale dracu de ălea! I-auzi, fustă, chiloți, aia,
aia... Eu, izmene am?
MADAM CHIRPICI: Ai și frac! Bă, Firică, am să
te duc la cimitir, ca pe un prinț.
DRINCU (*și mai amețit*): Fă, Drincu! Eu sunt
Drincu! Ai zis, mergem la sfat! ...De-aia zic:
să iau și eu izmene noi, vreo haină, că n-o să
plec așa, de râsul lumii, ca un drac.
MADAM PĂSĂREA: Unul bălțat! Las că eu te
dezbrac!

Scena 5

Intră, dintr-o parte a scenei, grupul care îl duseseră la cimitir pe Firică în frunte cu popa Tușș îmbrăcat cu patrafir. Preotul are în mână un mănunchi de busuioc, cădelnița și o carte de rugăciuni. În spatele său, madam Dricu, doctorul Belș, domnișoara Ruxi, Pinti, Peșcheș și alții. În urma tuturor, fanfara care i-a însoțit la înmormântare. Din cealaltă parte a scenei, intră domnul Drincu însoțit, în dreapta și în stânga, de către madam Chirpici și madam Păsărea. În spatele lor, niste lăutari (un țambal, o vioară, un contrabas, cobză etc.). La mijlocul scenei, îi așteaptă Tase și madam Scârță. Din spatele perdelelor, de la etaj, din apartamentul său, cu un binoclu,

domnul Scârță urmărește orice mișcare și își notează. Din sală, urcă pe scenă Berilă. Și fanfara, și lăutarii îi fac primirea ca la nuntă. Toți cei prezenți îl pupă în vreme ce cântă pe rând când fanfara (cântece specifice înmormântărilor), când lăutarii (cântece de chef, sârbe etc.). Se sărută apoi între ei până ce Berilă face semn să se oprească. Oamenii se așează la mesele laterale, pe când Berilă se așează cu poșa Tufiș și doctorul Beliș la o masă centrală. În colțurile scenei, și într-o parte și în alta, presa, o cameră care simulează transmisia în direct a evenimentului.

TASE (*în picioare, pe un ton omagial*): Domnilor, tovarăși, și madam, și madam... Suntem onorați ca oricând să-l avem alături pe domn...

CEI DE LA MESE (*se ridică în picioare, aplaudă și, într-un glas*): Berilă! Berilă! Berilă!

TASE: Stop! Facem astăzi și aducem onoare lui domn Berilă și parastas, și distracție pentru cei ce au ales să moară împreună.

PEȘCHEȘ: Am eu o funie care îi ține pe toți! Numai să nu se rupă creanga dudului din spatele curții!

CEI DE LA MESE (*râd și strigă toți în același timp, pe rând, mai multe nume*): Berilă! Ura! Tufiș! Ura! Beliș! Ura! Și iar Tufiș! Ura! Ura! Ura!

TASE: Gata cu gluma că puietul nostru, ca spirit, e aci!

TUFIȘ (*se ridică și cântă*): Aleluia! Aleluia! Aleluia!

MADAM PĂȘĂREA (*în șoaptă, către madam Chirpici*): Fă, al dracu popă avem! Bea de azi de dimineață, cântă într-una și n-a mai răgușit!

TASE: Să ascultăm intelectuală noastră de cartier!

RUXI (*se ridică în picioare, măsoară cu privirea pe fiecare, apoi se uită spre Berilă*): Să trăiască domn' Berilă pe lumea ailaltă!

CEI DE LA MESE (*din nou în picioare, pe un ton milităresc. Fanfara și lăutarii îi susțin*): Să trăiți! Ura! Ura! Să trăiască domn' Berilă!

RUXI (*emoționată, se bălbăie*): Să trăiască și Firică, domnul cu... cuc... cu, scuzați, cu culturalizarea, că a făcut posibilă întâlnirea. Că dacă el nu murea...

MADAM PĂȘĂREA (*către madam Chirpici*): Fă, să știi tu că, a dracu, asta a umblat la cucul ăluia care a murit... Fir-ar a dracu! Nu maș fi gândit! Una e când eu sau tu, dar și asta?

CEI DE LA MESE (*din nou în picioare, pe același ton milităresc. Fanfara îi susține iarăși*): Să trăiască!

BERILĂ (*cu același aer megalomaniac*): Bravo! Bravo! Domnilor, vrem, nu vrem, intelectualii sunt (*bălbăit*) 'telectualii! Ce e a lor e al lor! Și foamea... De carte, vreau să zic, e spre binele copiilor noștri, ca să nu rămână proști chiar dacă, vedeți, are din ce trăi. Să trăim, să bem și să mâncăm!

CEI DE LA MESE (*din nou în picioare, pe același ton milităresc. Fanfara și lăutarii îi susțin*): Să trăiți! Ura! Ura! Să trăiască domn' Berilă!

BERILĂ (*se așează la masă, gustă o măslină apoi scoate din buzunar timbrul și-l arată doctorului*): „Cap de bou“! Om m-am făcut! L-am luat pe vreo treizeci și cinci de mii de dolari! ... Dar cel puțin, milionul, pe el, e al meu!

BELIȘ (*nimit, schimbat la față de invidie, dintr-o dată își scoate ochelarii, analizează. Mai pune încă o pereche și iar analizează*): Te-ai făcut om! Cu cât zici că l-ai luat?

BERILĂ (*rânjește*): numai treizeci și cinci de mii de dolari! ... Dar cel puțin milionul e al meu!

BELIȘ (*își revine, însă mai scoate din nou ochelarii și iar analizează. Mai pune încă o dată a doua pereche și iar analizează, apoi sigur pe el*): Te-ai înșelat! E un fals! Asta e un „cap de vacă“. E un fals!

BERILĂ (*pe zgomotul muzicanților care cântau împreună, îi cade capul în piept, apoi și-l ridică. Se pierde, ba îngălbenește, ba învinețește*): Au, mi-e rău! Doctore, mi-e rău! Doctore, mor!

POPA TUFIȘ (*în timp ce oprește muzica*): Domn Berilă nu se simte bine! Domn Berilă moare!

MADAM CHIRPICI și MADAM PĂSĂREA, în același timp): Dă-l, bă, în mă-sa! Are grijă domn' Beliș! Ori cu viața, ori cu moartea! Foi de drum sunt...Popa Tufiș e aci... Lăutarii! Hai, sârba! I-auzi, hop, una, i-auzi două!...

Apocalipsu',
în varianta de
mâine

Comedie în trei acte

Personajele

TICA, femeie, pe vremuri înstărită, acum pensionară prăpăstioasă.

ICA, femeia cu griji.

ICU, soțul Icăi.

BRICU, fost fierar betonist, investitor oportunist.

RITA, nevasta lui Tambric.

TAMBRIC, un sfrijit, fost fochist pe un vapor, pe vremea lui Dej, acum cu pretenții la partid.

PICU, om influent, fost secretar de partid pe vremea regimului comunist.

LUȚĂ, politicianul, după 89, din partid în partid.

BELEGA, doctor în toate.

RĂCĂ, intelectual, poet senzațional, proprietar de post Tv local și corospondent mass-media la nivel național, om iubitor de neam și etc.

LULEA, fost revoluționar.

POPA FEȘTILĂ, răsopit, rămas printre locuitorii orașului.

Acțiunea se petrece într-un orașel construit din temelii, pe vremea când se găsea acolo de lucru. Oamenii parcă și semănau, și se cunoșteau între ei. În consecință, casele, niște blocuri, unele jupuite, altele revopsite. Construcțiile pot fi schițate, pe scenă, prin panouri ce sugerează clădirile, majoritatea nelocuite. În

oraș, aproape nimeni nu mai lucrează. În partea centrală a scenei, Piața Publică. În partea stângă sau în partea dreaptă a pieței, mai funcționează doar bodega „La Rică“. În fața ei, o masă și un scaun pe care stă proprietarul. Dincolo de masă, o cameră de televiziune pusă pe un trepied, transmite în direct. Personajele vorbesc între ele, la telefon sau strigă, unele la altele, de pe balcoanele clădirilor. Rică trage cu urechea la tot ce se întâmplă și face emisiuni tv.

ACTUL I

Scena 1

TICA (*îngrijorată, iese în fața blocului, își proptește mâinile în șolduri și strigă spre clădirea de alături, privind spre etajele superioare*): Icooo! Fătă, fi-ți-ar urechea a dracului! (*ca pentru ea*) Te-ai urcat cu hodorogul ăla tocmai în cer! Fir-ar al dracu, Doamne iartă-mă, să nu vă mai ia moartea! Ehe! Odată se înfoaie aia și urcă până unde și-a înțârcat mutu iapa. (*gânditoare, își freacă bărbia și strigă din nou*) Ico!

ICA (*preocupată de ceva*): Ăi? Ăi! ...Și, ho, că nu dau tătării! ...Ce e, că am treburi!

TICA: Ia ieși, fă, să-ți spun o vorbă...

ICA: ...Uite, ies! Ia zii!

TICA (*îi face semn să fie discretă*): Fă, vine sfârșitul!

ICA: Ce-ai, fată?

TICA (*îngrijorată*): Ascultă-mă pe mine!

ICA: Eu parcă n-aș crede...

TICA: Fă, vine!

ICA (*mirată*): Și se scoală morții?

TICA : S-or scula... Întâi să murim noi.

ICA : Să știi că rânduiala așa ar fi... Altfel, am rămâne, definitiv, morți.

TICA : Mai bine...

ICA : E, și cu tine! Eu vreau să fiu martor la judecata de-apoi.

TICA : Da ? Atunci o să prea fii !

ICA (*intrată în panică*): Păi, dacă e așa, las' să vie ! Al iaca-cui să fie ! Icule, sfârșitul-sfârșitului ! Vine?!... (*se întoarce către soțul ei*) I-auzi, Icule ! Și aia n-am, ailaltă nu se-ajunge... Că ți-am spus, mă, să fii econom, iar tu, neam ! (*intrată în panică*) Tămâia parcă o aveam aci, în geam ?

ICU (*nepăsător, se scarpină în păr, se închină mirat*): ...Și ce-mi spui mie?! Moartea-i, pentru mine, amantă pe vecie. Azi, mă duc cu ea la un ogeac...

ICA (*în timp ce își căuta tămâia, ridică receptorul telefonului și formează un număr*): Vai de mamă de om, ăsta e drac gol! (*i se pare că cineva îi răspunde*) Rițo! (*Își dă seama că încă nu se ridicase receptorul la capătul celălalt al firului. Vorbește iarăși, de una singură, cântând.*): Uite-o, nu e! Al iaca-cui să fie! Mde! ...Și-a tămâie... (*din ce în ce mai neliniștită*) Alo! Rițo, scoal' fă, că altfel te-ai dat dracului! Tocmai tu pierzi sfârșitul!

RIȚA (*ridică receptorul, apoi, cu vocea prefăcută*): Alău! Partidu'?

ȚAMBRIC (*îngâmfat, nervos și bâlbâit, în același timp*): Dă-i, fă, în mă-sa! Păi, la genialitatea mea... Să mă caute ei dacă vrea! Ți-am spus doar, dobitocul: „to'arăși... vă supun ordinea!“ Iar eu: „Să vedem și noi care e aia? Păi, nu? Adică, ordinea?! Păi, nu?“ Iar ăla: „Ordinea? Măi, ăsta!...“ Adică, eu ăsta? Ca să vezi și tu! Și zice porcu': „Ordinea este ordine, adică aia care a fost și care, cum spunea to'arășul la congres, are să fie! Lumea o știe, numai tu...“ iar eu, neam: „To'arășul sec... sec, secretar, cu tot respectul, ...că doar ne-am înțeles pe funcții, ieri, oamenii, adică noi... așteptăm darea. Să vedem cu ce vine fiecare, adică, vreau să vedem ce am lipit pe ici, pe colo, pentru binele... Adicălea, pentru propășirea... Cum s-ar zice, cine merită! Că cine a dormit lângă muiere și cu banii în teșcherea, să mai stea! E?! Păi, nu?“ Iar ăia care mă iubea: „Așa e... Dreptatea!“ Atunci, sar și zic: „Acum, cine altul să fie «cantitat» decât?... A? Lumea mă cunoaște și... ce am făcut... și cum spunea to'arășul în cuvântările organului“. „Care organ, bă?“ – mă ia un țâști-bâști, din opoziții. ...I-am dat-o, în bot, cât ai clipi: „I-auzi, organul! Păi, organul e organul par..., partidului. Adică noi, unul ca mine, care încă de pe vremea fess... Fâsss... fâss... Adică, vreau să zic, salvării, că tot timpul, când partidul

a... a strigat: „To'a, to'a, to'arășul, hai!“ Eu, hai! Adică, eu hai, când cu naționalizarea, eu hai când cu co, co, colectivizarea... Și-acum?! Păi, că v-am spus trecutul meu... Și vin din familie cu o, o, origini, ...adică mă înțelegeți...“ Paștele mă-si, iar ei neam! (*nervos, bâlbâit*) Ci, ci, cică, că la alegerile viitoare o să am co, co!...

RIȚA (*iritată*): Mai taci co, co, cocoșatul dracului! Dacă nu eram... Păduchii te mâncau. Alău!

ICA: Rițo, a iaca-cui să fie de tămâie!

RIȚA (*dezamăgită*): Ce ți-e, fã? Lumânările erau parcă în oala aia de sarmale și chibriturile, pe tocul de la geam!

ICA: Nu, fã, cică, i-auzi, vine sfârșitul lumii...

RIȚA (*dezamăgită*): Măi să fie! Și eu care credeam c-am să... Fir-ar să fie! ...Că și ăsta al meu a tot umblat ca o momâie! Bă, lua-te-ar!... (*neîncrezătoare*) Fă, sigur vine?

ICA (*încrezătoare*): Tica, de!... Dacă îmi zise mie, musai! Asta tu știi că știe...

RIȚA (*descurajată, către soțul ei*): Vine, bă, vine! Iar colegiu, pentru tine, când o face plopul pere și răchita micșunele! Dacă mai dura cu taica, eram și eu cineva în adunarea aia... Așa... Am dat din cur degeaba. Să fi băgat și cu ăștia cât mai puteam! Tu, de colo: nu și neam!

ȚAMBRIC (*mirat*): Ce-ai, fã, ce ți-e?

RIȚA (*iritată îi răspunde soțului ironic*): Uite, mă mănâncă între picioare. ...Și de scărpinat

cine, n-are! (*formează un număr de telefon și așteaptă*) Aloi! To'arășul Luță?

LUȚĂ (*arogant*): Eu! La vremuri noi, tot noi, dar domni!

RIȚA: Bă, dă-o dracului de treabă, zicea-i că mă tragi și pe mine după tine! Vine sfârșitul mâine și eu de-aiurea, acolo în casa ai mare neam...

LUȚĂ (*pe același ton*): Rițo, draga mea, ți-a cam trecut vremea. Te-ai veștejit. De-atâta cântat, ți-a răgușit și turtureaua. Astăzi, la cătare-i trufandaua!

RIȚA (*supărată foc*): Aoleu! Aoleu! ...Deci de-ăsta mi-ești? Paștele mă-tii! ...Cu ea cu tot! I-auzi, Țambric, trufanda?! Când era doar un limbric, murea după a mea!

ȚAMBRIC: Astea-s vremurile, muiere! Se mai schimbă lumea!

RIȚA (*își îmbrânțește soțul*): Du-te dracu de pârlit! (*iese din încăpere și bate la ușa unui vecin*) Alo! (*Sună, dar nu răspunde*). Așa a surzit definitiv. Picule, fi-ți-ar urechile să-ți fie!... Bă, Picule, tu mi-ai fi scăparea! Că de când te știu, tot în partid!

PICU: Ce-ai, hârca dracului, turbarea?

RIȚA: Ho, drace! Că veni, nu de-aia...

PICU: Păi?!...

RIȚA (*cu ochii în lacrimi*): Mâine sfârșitul! Vine! Îți dai tu seama? Iar eu să mor de dorul funcției de boss, ca tine!

PICU: Mori! Dracu te ține?! I-auzi, ca mine?! Fă,

ai auzit ce-a zis împăratu' ?

RIȚA : E ?

PICU : Niciun e ! Că iarna nu-i ca vara !

RIȚA : Deștept ! Dat dracului !

PICU : Mă rog, fiecare după cât îl duce capu'...

RIȚA : Și, ce mă, n-am zis bine ?

PICU : Rițo, bagă la cap : azi nu e un ieri în care tu te mai dădeai în bărci. Cât despre un mâine, POPA FEȘTILĂ, colivă și tămâie... Dacă vine, las să vie ! Scap de toate ! Și de ăștia, și de tine... Ascultă-l pe Rică !

RIȚA (*dezamăgită, îl apucă pe Pică de umeri*) : Și tu, și ăsta tot un sulică..

PICU : Taci ! Du-te dracu ! ...Și-ascultă !

RICĂ (*pe micul ecran*) : Senzațional ! Transmitem de aici... Piața Publică ! Doamnelor și domnilor, în direct, sfârșitul... Priviți ! Cumpără, vinde... Senzațional ! Deșteptii donează... Senzațional ! Își spală păcatele ! Stimați spectatori, iată, punem și noi umărul... Am înființat aici, loc de spălat. Senzațional ! A venit și popa ! Vedeți?... Doamne, miruiește ! ...Păcat cu păcat ! Dați celor de dreapta !

POPA FEȘTILĂ (*îi șoptește la ureche*) : Și celor de stânga, că-i de-ai noștri, bre...

RICĂ : Dați ! Dați ! Precum zici ! Are dreptate ! Și la cei de stânga... Dați și celorlalți ! Dați ! Invers și invers... Din patru în patru ani... Dați ! Spălați păcat cu păcat ! Pentru sufletele voastre, dați !... Părintele o să vină

cu fosila... Rugați-vă la ea și dați!... A, nu, nu se poate... Nu-mi pupați mâna! Dați... Senzațional! Sfârșitul sfârșitului! Aici, spălați păcat cu păcat.... Cine mai dă? Cine mai poate? Dați! Senzațional! Popa! A venit lada.

POPA FEȘTILĂ (*în timp ce deschide o ladă cu oase și un schelet din plastic*): Doamne, miruiește! Doamne, miruiește! Amin!

RÂCĂ (*în timp ce se închină*): Fosila! Dați! Feștilă, aprinde feștila... Senzațional! (*fredonează*) „Cristos a înviat din morți cu moartea pre moarte călcând“. Veniți, oameni buni! Și spălați păcat de păcat! Senzațional! ...Dați! Dați!

RÎȚA (*mirată*): E nebun! Dar... dat dracului și ăsta!

PICU: E, păi vezi cum se schimbă socoteala?

Scena 2

În Piața Publică, din care transmitea, pentru popor, Rică, intră, pus pe șotii, Ică. Se oprește, privește, își face cruce și schițează un gest, semn că ar vrea să plece mai departe.

RÂCĂ (*în timp ce îl atrage pe Icu în prim cadru*): Oameni buni, iată, Icu donează...

ICĂ (*surprins*): Dacă tot m-am oprit, să-mi dai dumneata o țuică... Pe datorie, pân' la pensie.

RÂCĂ: Dă pentru toată lumea. Sfârșitul... Să vedem mesajul...

ICU: Nu mă face să vorbesc ca porcu!

RÂCĂ: ... Ați auzit! În direct, senzațional! Icu! Să vedem ce dă Icu!

ICU: Eu? Ce-aș mai putea?!...

RÂCĂ: Senzațional! Averea! Senzațional!

ICU: Pe-a mea? E, da! ...Adică, dacă o mai vrea și hoașca! (*ridică din umeri*) Ehe! ...Cu ăștia i s-a cam tăiat. Ce să mai zic? Am dat! Dă și dumneata cu țuica aia!

RÂCĂ: Oameni buni, aici, în direct, senzațional, Icu a dat...

ICU (*încurcat*): Moartea la dărac... S-o văd când o toarce-o tartorele ăl bătrân!

RÂCĂ: Senzațional! Oameni buni, Icu își dă chiar și veșnicia!

ICU: Moartea, am zis! E doar începutul la dat... Stai s-o văd făcută izmene pentru boșorogi și ciorapi pentru nespălații de acum! Și...

RÂCĂ: Oameni buni, Icu a dat totul...

ICU (*hâtru*): Păi, altfel cum?! Că doar sunt om bun! Ieri, alaltăieri, am încercat-o la ăsta la ogeac. Și neam! Fugi, dracului, de-aci! – i-am zis. Doar mă-ncurci! Am scuipat-o în cerul gurii... Și-auzi, dumneata, a focului, s-a îmbătat dintr-un scuipat! Cică, după ea, eu aș fi fost ăla beat!

RÂCĂ (*serios*): Oameni buni, dați! ...Că vă fac acționari la stat! ...Și la sfârșitu' sfârșitului!

Moartea, cică, pe drum, cu Icu, s-a îmbătat.
...Dar specialiștii spun cum că ar cădea un
bolovan din cer. În consecință, certificat să
dai moartea la dărac, dumneata ai?

ICU (*mirat*): Certificat? Așa, doar pentru un
scuipat?! ...Că doar n-a fătat!

POPA FEȘTILĂ (*Preotul Feștilă dă din cădelniță, se
închină și îi șoptește lui Rică ceva la ureche, apoi
cântă*): „Cristos a înviat din morți cu
moartea pre moarte, călcând...” Doamne,
apără și închină! Doamne miruiește,
Doamne miruiește!

RĂCĂ: Mda! Oameni buni, pe criza de-acum,
asta ne-ar mai trebui! Să nască moartea
morții! Ieri, a crescut dolarul. Iar ăștia,
ciocoimea de ieri și de astăzi, ne-au
transformat pe noi în euroi și dolărei... Așa
că mai e timp să dați și să spălați păcat cu
păcat, aici, la noi... Dați și vă fac acționari
și la judecata de apoi!

ICU (*în timp ce îi tremură ușor mâinile*): Dumneata,
puietul neamului... De dat, ce-ai dat? Că
de luat, de la toți, din neam, ai tot luat!

RĂCĂ (*mai întâi evită răspunsul, apoi, zâmbind, în
șoaptă*): Păi... Să vând, întâi, moartea... Și
când voi scăpa de ăștia, de tva și de popa
ăsta al nou... Dau...

ICU: S-ar cuveni măcar zeciuiala! Evident, și mie,
acum, țuica! Trece-mă la caiet cu ea! Cu
litra că, de început, o litră vreau!

- RĂCĂ (*zâmbind*): Oameni buni, Icu se cinstește cu sfârșitul... În curând, alături de noi, prinsoare pun, și doamna Ica... Senzațional, vorbeam de ea și hârca, cu bastonul, la șosea... Ia să vedem ce-o da? (*se apropie de femeia ce se sprijinea în baston și vrea să o întrebe. Ea îi întoarce spatele și se îndreaptă spre soțul ei*) Doamna Ica, doamna Ica!
- ICA (*către bărbatul său, apoi pentru cei ce priveau la televizor*): Halal să-ți fie! Lume, lume! Vine sfârșitul sfârșitului! Eu n-am tămâie, iar ăsta, al meu, bea pe datorie!
- ICA (*spre Rică*): Halal să-ți fie și ție! Eu n-am, pentru sfârșit, tămâie, iar dumneata, ca mare patriot, dai orbetelui pe datorie?!
- ICU (*în timp ce ridică paharul*): Domn' puiet, în contu' începutului! Dă-i și ei tămâie tot pe datorie! Zic bine?
- RĂCĂ: Bine! Bine! (*către telespectatori*) Oameni buni, doamna are dreptate! Ciocoi și orbeți ca... Noi, am vrut să spun, adică eu, mă duc cu socotelile până la judecata de apoi. Nu uitați să dați! Uitați, alături a venit pentru vindecat și ierbaru'... Mai o dudă, mai o frunză, cu fum de tămâie, cu lumânarea...
- POPA FEȘTILĂ (*se repede să-i ia vorba din gură, apoi adaugă*): ...cu feștila permanent aprinsă trecem mai ușor sfârșitul.

- BELEGA (*ca doctor în toate, intră în piață și spune răspicat*): Eu, care din belit mi-am cumpărat vile, case, bloc pentru un spital, vă spun că, fără frunze, nu se poate. Păi?! Până și țărani făceau din crengile încărcate, frunzar și pentru oi, și pentru capre.
- RĂCĂ (*în timp ce le toarnă celor prezenți câte un pahar de țuică*): Dacă tot ne-am adunat, păcat cu păcat, eu zic să mai și cântați! I-auzi! Ia maneaua, na maneaua! Ia maneaua, na maneaua!
- ICU (*după ce dă paharul pe gât*): „Șapte văi și-o vale-adâncă/ Șapte văi și-o vale-adâncă“.
- RĂCĂ (*distrat*): Pe muzică, în direct, sfârșitul! I-auzi! Ia maneaua, na maneaua! Ia maneaua, na maneaua!
- POPA FEȘTILĂ: Ia fosila, na fosila! Ia fosila, na fosila!
- ICU (*face semn să i se umple iarăși paharul*): „Șapte văi și-o vale-adâncă/ Șapte văi și-o vale-adâncă...“
- POPA FEȘTILĂ (*dirijând*): „Daolică, Leano, și-aici lupii mă mănâncă,/ Daolică, Leano, și-o potecă mititică/ Daolică, lică, lică, lică/ Dodă, fã,/ Daolică, lică, lică, lică, /Dodă, fã!“
- RĂCĂ (*entuziasmat*): Ia maneaua, na maneaua! Ia maneaua, na maneaua!
- POPA FEȘTILĂ: „Stai, lupe, nu mă mânca, măi!/ Că nu mi-a venit vremea/ Daolică,

Leano, până o răsări luna! / Daolică, Leano,
până o răsări luna! / Daolică, lică, lică, lică /
Dodă, fă!“

ÎN COR, cei prezenți mai puțin Ica: „Daolică,
lică, lică, lică / Dodă, fă!“

ICA (*în timp ce se închină, spre Rică*): Au, au, au!
Unde-i carte, și prostie! Muică, mai potoliți-
vă și voi! ...Că vine sfârșitul sfârșitului!

TOTI (*în timp ce Ica pleacă*): „Daolică, lică, lică,
lică / Dodă, fă!“

Scena 3

*Ica pleacă în aplauzele celor prezenți. Când
dispare între clădiri, Rică face semn celor de lângă el, să se
oprească din cântat.*

RĂCĂ (*din nou foarte sobru*): Doamnelor și
domnilor! Oameni buni! Din nou în direct,
de-aici, din Piața Publică! (*se uită în toate
părțile*) ...Locul în care, oameni de bine
spală păcatele. Beleaua e cât capra! Așa
că... Veniți, scăpați! Dați ce mai aveți!
...Chiar și prin bănci! Noi spălăm păcat cu
păcat! În plus, nu pierdeți promoția! ...Cei
dintâi vor fi acționari în rai. Trebuie să știți
că specialiștii zic: în curând, sfârșitul
sfârșitului! De aceea vin și spun: suntem
autorizați să spălăm chiar și păcatul
păcatului! Veniți, dați! (*privește spre cer*)
Bolovanul e pe drum. L-a mai amețit
cumva o stea, însă... Gravitația!

ICU (*iritat, ca și cum și-ar aminti de cineva*): Fir-ar
mama ei a dracu!

RĂCĂ: Degeaba mai înjură Icu. Degeaba mai dă
și baba Floarea în bobi, că va cădea. Eu
deja îl văd. Popa Feștilă tot așa... Iar noi,
musai în locul ăstora... Să-i ascultăm
mesajul!

POPA FEȘTILĂ: Să ne duci, Doamne, pe noi,
strângătorii de averi, într-un loc cu
verdeață.

RĂCĂ: ...Și la Casa Poporului...

POPA FEȘTILĂ: Dă, Doamne! Cu toată
agoniseala noastră... Amin! Miruiește,
miruiește... Doamne, miruiește!

RĂCĂ (*fredonând pe un ton bisericesc*): Să fie cum zice
Popa Feștilă! Popă de... neam! ...Și
s-aprindem o lumânare în voi pentru
sfârșitul de apoi... Veniți, fraților, și dați cât
să vă cumpărați... Atenție! Sfârșitu-i pe
acțiuni! Fiți voi acționarii vieții!

POPA FEȘTILĂ: Lăsați aici, la noi, pe pământ,
păcatul păcatului! Aurul și banii-s bleste-
mați... Scăpați, fraților, și-i dați! Donați!
Noi cu ei vom învia din morți...

RĂCĂ: Fiți acționari în rai!

ICU (*nedumerit, încurcat*): Auzi 'mneata, până una,
alta, și eu aș mai da...

RĂCĂ: Oameni buni, îmi șterg o lacrimă când
aud, pe fratele nostru, Icu. Iar dă...

ICU: Păi, domn', puiet, dacă 'mneata, smintitul

neamului... Ce să mai fac?! Mă smintesc și eu și dau încă un pahar pe gât. Dau și moartea dracului... Arză-o-ar pe mațe și pe gât! ...Că ne-a tras pe ațe! Ne-a făcut belele! Bolesnițe... Spitale peste spitale! Hoți de organe... Sângele, valută. ...Pe Ica mea, slută! Dacă mă gândesc mai mult, îmi vine să mă urc, tocmai pe lună, într-un dud. Pân' s-or coace prunele mele și-atunci să te ții, nene!... Am s-o scuipe iarăși în gât! Cu frunte de pe țeavă, fiartă, să mă pomenească...

RĂCĂ (*în timp ce încearcă să îl scoată din cadru pe Icu*): Oameni buni, veniți, donați! Fiți cu noi la sfârșitul de-apoi. Icu, după cum știți, e venit de la glumeți. În plus, l-a botezat, când era mic, în butoiașul plin cu vin... Că la gărlă era înghețat! Iar acum, crede că poate înșela moartea cu țuica și o ceașcă de cafea...

ICU (*se repede în bodegă și bea dintr-o sticlă de țuică. Revine și, în timp ce se șterge cu mâneca hainei, la gură*): Orișicât, o ceașcă de cafea e, totuși, o ceașcă... Ce mă-sa? Că ști și 'mneata... Domn puiet, bine-i așa? Adică, ai văzut ce zice Ica. Și Ica mea e... Moartea, dă-o-n mă-sa! E, totuși, de belea... Ia, mă, și de la ăla, și de la ăla... Dă-i în mă-sa! Că tu ai apărât cu piept' moștenirea... Citez din Ica.

RĂCĂ: Mda! Cu Icu o să mai vedem... Dar mi-a dat ideea... Noi, aici, spălam și

păcatul-păcatului... Veniți, dați și înființăm parlamentu' nostru! Să fim democrați la sfârșitul sfârșitului. Apoi, punem tva pe moartea ăștuia și, în general, după care, taxe pe-al de n-are și nu mai poate. Ba chiar și pe scăpatul pe la spate. Că s-a poluat și... Poluarea! Deja Domn' Feștilă redactează căderea. A ăștora, și propovăduiesc revenirea. A noastră, în veacul vecilor, de-aiurea!

POPA FEȘTILĂ (*după ce ia și el câteva guri zdravene din sticla cu țuică*): Eu voi învia din morți cu moartea în brațe râzând... Și voi veți învia din morți cu moartea-n spinare plângând! ...ICU e mort, în moarte, pe moarte cu țuică scuișând! S-a dat dracu!

BELEGA (*din partea opusă prăvăliei*): S-a dat dracu! Și el și moartea. Eu care din belit abia am agonisit... Nu dau nimic! Chiar de-ar fi să treacă pe-aici până și cometa-omeatii. ăștia-s tot ciocoi nesătui! Of, Doamne, și noi cei de ieri i-am vrut! ...Iar ce-am căutat, iaca, am găsit! Nu dau nimic! Poate să vină și al de Suliman!

RÂCĂ (*Iritat, înclină camera spre pământ*): Taci, mă, hodorogu dracu! O să mori, de unul singur, pe scara blocului! Vai de mama ta, de belit! (*către publicul telespectator*) Oameni buni, publicitate! Revenim!

ACTUL II

Scena 1

RĂCĂ (*ca și când nu l-ar vedea și auzi nimeni, își ia din cărciumă o sticlă cu wishtky. Își toarnă în pahar, bea, apoi, supărat, face observație lui Popa Feștilă*): Domn Feștilă, păi, dă-o în mă-sa! De ce nu i-ai dat lui Belega cu cădelnița în cap? Am zis și noi să facem o treabă, iar dumneata ai dat și în mintea ăstuia cu Ica, Ica... Ce să-ți lase un bețivan și o belea? Doar ai văzut cum mi-a luat tămâia pe de-a moaca... O scriu eu la caiet cu țuica ăstuia, dar până vine pensia... Vai de mama mea! Ce știi eu, dau ăștia ortul popii și basta! Tămâia o fi ars-o aia, țuica o s-o pișe ăsta... Și ia! ...Din mă-sa!

POPA FEȘTILĂ (*amețit*): Mai știi, o da?! Dar, nicio grijă, uite popa, nu e popa... În pustietatea asta... Eu! Așa că... (*fredonează ritmat*) Uite popa, nu e popa! Ia feștila, na feștila!

ICU (*amețit bine, nu înțelege mai nimic din ce se discută*).

- Clătinându-se, fredonează*): „Șapte văi și-o vale adâncă/ Șapte văi și-o vale adâncă...”
- POPA FEȘTILĂ: Daolică, Leano, și-aici lupii mă mănâncă/ Daolică, Leano, și-o potecă mititică/ Daolică, lică, lică, lică/ Dodă, fă/ Daolică, lică, lică, lică/ Dodă, fă!“
- RÂCĂ (*supărat*): Daolică, draci bălțați... Păi, în halul ăsta, mai câștigăm noi, oamenii, și averile, tocmai la paștele cailor!
- ICU (*îndârjit, sigur pe el*): Domn puiet, a noastră-i judecata de apoi! ...Bine zic? Și ai să vezi atunci, averi!
- RÂCĂ: Să știi! Ca puiet al neamului, cum altul nu-i, și una a mea, vreau să zic, gloaba.... Adică, merg cu creațiile pân' se va alege prafu' și de judecata de apoi! Că am apărut în capul meu, cu pieptul... Puietu! Puietu-s eu, puietu' neamului!
- ICU: Fâs! Ziceam și eu... Dacă vrei să zic, adică să fim noi, până la sfârșitul de apoi, toarnă-mi ceva mastică-n gât! Bine zic? Și să vezi averi peste averi... Cât să-ți înființezi 'mneata un minister. Și-atunci, să vezi puiet ce n-ai văzut... Statuile-ți vor cădea din cer! Cum se cade, că puiet al neamului, încă de dinainte, din revoluții, ai vrut să fii... Și!... Zic bine, domn' puiet?
- RÂCĂ (*își freacă palmele, mai gustă direct din sticlă, în timp ce aduce, pentru Icu, mastică*): Nu-i rău! Adică, bine-i! Că cum să zic? Ca o

genialitate ce sunt, nu mă scoteau din
nărodul satului... Pe cele mai înalte culmi!

ICU (*se clatină în timp ce încearcă să-l pupe pe Rică*):
Domne, când zici 'mneata: „Iubita mea cu
ochii ca cafeaua și gura ca carameaua,/ că
când te văd m-apucă dorul/ Că-s ca Călin
nemuritorul,/ Că eu, că tu, că noi, că voi,/
Că care-i mai frumos din noi?“, îmi vine să
mă urc pe Marte, în alt dud și... Stai! Mda!
S-o scuip pe moarte drept în gât. S-o vezi și
pe Ica mea. Se termină și parcă ar mai vrea
și ea de descântat ceva. Ce să mai zic?
Plânge hodorogimea și de jos în sus, și
invers, pe scările de la bloc. De-asta îmi
placi mie că faci poezile cât ai bate și din
palme, și din picere... Ești și 'mneata niște
personalități! Din neamuri! ...Că cum scrie
la cronici, mde?!... dar mai vorbim!

BELEGA (*privind, cu părere de rău*): Dacă aș mai fi
în exercițiul funcțiunii, ce i-aș mai jupui!
...Și-apoi, cu ei tocmai în dealul ăla, la
nebuni!

Scena 2

RĂCĂ (*în timp ce mai bea din sticlă, își pune și în pahar,
apoi face semn celor din jur și își îndreaptă camera
spre ei*): Oameni buni, mai și muncim! În
direct, de-aici, din Piața Publică! (*se uită, ca
de obicei, în toate părțile și în sus*) ...Locul în

care, oameni de bine spală păcatele. De la cel mic, la cel mai mare... Știința spune... Și baba Floarea a ghicit... (*salută imaginar pe cineva*) Bine... Să trăiți! Ieri... Spre joi, din ceruri, va veni spre noi...

ȚAMBRIC (*intrase pe nesimțite în piață și se alăturase grupului*): Din câte am auzit la partid, că doar știți ce genial sunt... O să cadă bucata aia blondă de dreapta, de la Măria Sa... Venită, de la mama dracu... De peste mări și țări cu... Acum, cine știe, o cădea, nu o cădea?!

ICU (*sictirit*): Fugi, bă, dracu cu aia ta cu tot! Acu', 'mnealui, puiet, iubitor de neam... E informat! O să cadă un bolovan.

RÂCĂ (*sacadat*): Sfârșitul sfârșitului! Veniți, la noi, oameni de bine... Eu și Popa Prescure, autorizați, spălăm păcatele... Pachete de spălat: păcat cu păcat, păcatul păcatului! Ăl din sculat, ăl din culcat! Ăl..., vai de mama lui! Și pentru restul lumii... Nu uitați să cotizați, la rai!

ICU (*besmetic, cu ochii întredeschși*): Vezi, mă, nea corcodușe! Cine știe și nu minte?!... Voi... Hai, că știm! Măi, măi!“ Cunoaștem!

ȚAMBRIC (*ofensat*): Ai noștri?! Ferească-te Dumnezeu! A, păi dacă una zic, una e. ...Și ieri și mai alaltăieri. Ai voștri tot aia, însă nici n-apucă bine scaunul și grohăie!

LULEA (*fost revoluționar, bolnav, apare în piață. Încearcă să-și aprindă pipa. Privește spre balcoanele clădirilor din care se auzea când vocea Ticăi, când a Icăi, când a Rițai*): Ca să vezi 'mneata, nu vrea!

ȚAMBRIC (*la fel de ofensat*): Uite-l și pe ăsta! A rămas așa de când cu...

RÂCĂ (*scrâșnind din dinți*): Taci, mă! Oameni buni, aici, în Piața Publică, mi se-alătură cu averea și domn' Lulea! Păi, zău așa! Ăl mai om de când cu cealaltă dandana...

LULEA (*vorbește de unul singur, ca și când cei din piață n-ar exista*): Tii, drace, Popa Belea!

ICĂ (*cu ochii împăienjeniți*): Bă, popa al nostru, ăla cu feștila... Ăla răspopit de ăia!

LULEA (*ca într-o lume virtuală, doar a lui*): Ptiu, fire-ai să fii! S-a înfundat, bă, nene!

RÂCĂ (*insistând către un public imaginar ce ar fi putut privi la televizor*): Oameni de bine spală păcatele... Scăpați de toate, până nu e prea târziu Scoateți lanțurile, brățările... Din bănci, conturile.... Coțizați aici, la noi, pentru sfârșitul de apoi!

TICA (*de la balcon, către Ica și Rița*): Fă, eu vă spui din rărunchi, că musai să ne facem moliftele și pomenile de vii!

ICA: Vezi-ți, fată, de treabă! Nu-i vezi, n-ai cu cine! Apoi, ce să mai cheltuim? Ce mai avem, luăm cu noi în drum spre rai! Mai

mituim vreun sfânt... O colivă și o sticlă cu vin, ajunge...

RIȚA (*ca omul care văzuse multe*): Pe vremea comuniștilor, când eu eram tovarășa, colivă... mai ba! Nu se primea acolo, sus! Dacă aveai... Și aveai! Dădeai ce ți-a dat natura. Și cu o sticlă de vin, aoleu, mama, mamă! Că zicea to'arășul Stalin: „Ți s-a dat s-o ai și nu să pleci cu ea în rai...”

LULEA (*tot încercând să dea foc la pipă*): Tutun prost! Foi din grădină, din fața casei, că altul, de unde? Și baba, hoășca dracu, l-a pus tocmai la ștreășină și-a tras! Că, pe sobă, cică pute! E, o să vadă ea ce pute! Păi, așa cum?! Tutun neam, rachiu, neam! Turtă, mai rar! Trăiește, dacă poți, dintr-un căcat de pensie?! Aud că ne-ar mai da un procent, două... (*către cineva, pe care parcă îl are lângă el*) Dumneata ce zici?

ICU (*rătăcit*): Cine, domnule? Ica și să dea?!

LULEA (*trăind în alt timp*): Partidul, ăștia ai mari... Că acesta, aud că s-a dus dracu, a fugit...

RÂCĂ: Oameni buni! Măine, sfârșitul sfârșitului! Bolovanul e pe drum! Mănâncă nori și face fum...

BELEGA: Fum și scrum!

ICU (*interesat, parcă trezit din beție*): Bă, liniște! Că vorbește un om, nu rage un măgar! (*către*

Lulea în timp ce ridică din umeri) Eu nu cred, adică nu știu!

LULEA : Cum nu ? Păi, noi ce facem aci ! ?

POPA FEȘTILĂ (*iritat*): Facem facerea ! N-auzi ce zice lumea ? Ascultă-l pe Rică și mulțimea !

LULEA (*are halucinații acustice*): Mda ! Jos... Cu ...esca ! Cu ...escu !

ICU : Jos ? Adică, da, jos...

LULEA : Lasă, bă nene, asta e altceva ! Eu, adică eu... A dracu, se-nfundă definitiv ! Eu am înțeles că schimbăm pe ăștia ! Porcii dracu, mi-au luat ajutorul ! Auzi dumneata, să n-ai de niciunele. Bă, nici cât să ai după ce să te piși ! Zic unii că baba nu și-a făcut norma... Iar eu c-am trândăvit. Mă nene, am fost tocmai la Moldova Nouă ! Scoteam de acolo, de sub pământ, nu știu ce și, uite, mi-au căzut dinții ! Mi-a picat părul... Mi-a căzut și sula și... neam !... ăștia o țin pe-a lor !

BELEGA : Țsta e dus rău ! Adică stă înțepenit, ca Măria năroadă, în istorii. Aia de-am internat-o eu, la sanatoriu, pe un ou. Greșeală a dracu' ! ...Și ce casă nu avea ? (*și aminteste*) „Mărie, unde pleci, fã ?“ „La sfat, bă, la sfat !“ Fire-ai a dracului cu sfatu' tău cu tot ! (*începe să râdă de unul singur*) Ori te potolești, ori te priponesc ! Te leg de pat.

LULEA (*iritat*): Ce e, bă, de râs? Ai? Pământ n-am, aia n-am, baba s-a dat dracu..., iar luleaua nu ia foc! Și tu râzi! E, lasă că-i schimbăm noi și pe ăștia. O să vedeți voi!...

POPA FEȘTILĂ (*se închină în grabă și dă din cădelnița în care aruncase, între timp, tămâie*):
Doamne miruiește, Doamne, păzește!
Doamne, miruiește!

RICĂ: Sfârșitul sfârșitului! Oameni buni, judecata de apoi e în toi... Veniți și voi!...

Scena 3

În Piața Publică, intră BRICU. În spate, duce, legate pe o sfoară, potcoave și cuie pentru potcovit cai. Privește nedumerit la cei prezenți și trage cu urechea la ce se discută printre clădiri.

RITĂ (*auzise discuția dintre celelalte și intervine*): Auzi, fată, la o șpagă m-aș băga și eu. Măcar la judecata de apoi să fiu întâi! Apoi, mai știi, s-o da și funcții?

ICA (*scoasă din sărite*): Fă, tu ești nebună?

TICA: Las-o, dragă, să moară liniștită! Rițo, la moartea de apoi, noi, toți în linia întâi! Vezi să-ți iei și tu chiloții, că în zborul spre cer... Mai crapă unii ochii în sus... În plus, să te duci așa, în curu' gol, în fața lui Dumnezeu?...

ICA (*întoarce capul în semn de dispreț*): Doamne, ferește!

RITȚA : Să-mi iau și lada cu diplome !

ICA : Vezi-ți, fă, dracu, de treabă ! Te faci de râsul lumii !

RITȚA (*revoltată*): Păi, fă, numai școli de partid am vreo nouă mii ! Apoi, ce știi tu ? Eu cu ăstea și datu-n băncile din școli, am răzbit, aci, pe pământ, până acum !

TICA : Fata mea, să punem bărcile la locul lor ! Nu face încurcături ! Una-i barca și alta-i banca ! Tu cu Țambric al tău și-ai voștri, mai mult la colțul ierbii... Și-apoi, fiecare cu barca lui !

ICA (*cu intenția de a liniști apele*): Auziți voi, ne certăm ca țatele și pe sfârșitul sfârșitului ! Mai bine să vedem de treburi ! Să vedem dacă am uitat ceva !

TICA : Păi da ! Lumânările, tămâia... Să ne punem în coșciug și vreo plapumă !

ICA (*grijulie*): Că bine zici ! Cine știe ? Dacă nimerim, pe lumea ailaltă, în iarnă ?

RITȚA (*revoltată*): Uite unde ți-era deșteapta ? Femeie, sfârșitul e mâine, spre seară ! În plină vară ! Tu n-auzi ce zice ăsta la televizor ?!

ICA : Treaba voastră ! Eu mi-am luat și haina aia groasă, și căciula. Lumea ailaltă, totuși, e lumea ailaltă ! În plus, eu n-am diplome ca asta !

TICA : A dracului mai ești, fată ! Nu ierți nimic ?

ICA : Rișo, eu zic să-ți iei, pentru drum, și chiloți de schimb!

TICA : Toate ca toate, dar până aci!

ICA : Eu n-aș fi așa sigură! Asta e în stare să se pună în coșciug cu...

TICA : Țambric? Șfrijitul ăsta, alături ei, spre Învierea de apoi?

ICA : El și alții...

TICA : Păi, dacă e așa, muriți voi întâi! Vin și eu cu Rică după ce transmitem, în direct, sfârșitul lumii!

RIȚA (*răutăcioasă*): Lulea, ascultă-mă, ți-ar fi mai bun! Fum, tutun și scrum, din plin! Eu vreau unul cu coșul și cocoașa dreaptă! Unul care să-mi amintească din plănările partidului pe drum... Ce-a mai făcut ăia, cu cine s-au mai regulat ălea... Că doar așa se pune țara la cale... Și află că eram pe drumul ăl bun!

ICA : Ca și acum...

POPA FEȘTILĂ (*se aude în mijlocul celor adunați în piață și, în același timp, pe ecranul unui televizor*): Amin! Acum și în veacul vecilor!

CEI DIN PIAȚĂ (*în cor*): Noi am înviat din morți cu moartea în brațe răsând...

TICA (*privește spre cer*): Aștia au ei vreo veste... Gata, se-apropie! Vine!

RIȚA (*știindu-se nepregătită, revoltată, către Bricu*): Tu ce stai, bă, fir-ai al dracu cu potcoavele alea-n spinare! De-aia ți-am dat eu, în '89,

certificat de muritor și dovadă de investitor? Să stai și să belești ochii? Vezi că n-am tron!

ICA: Și nici chiloți...

BRICU (*tresare, prefăcut*): Toa'rașea, se poate?! Vă aducem noi niște tanga! Doar ieri, i-am potcovit uneia iapa! Facem de toate! La cerere, și rachete pentru Marte!

ACTUL 3

Scena 1

Rița, Tica și cu Ica intră în piață. Dintr-o dată, se face liniște. Chiar și Râcă are un moment în care ezită. Încurcat, transmite și comentează ultimele evenimente.

RÂCĂ (*pare că se bucură de faptul că în piață au ajuns și femeile*): Oameni buni! Minune! Femeile ni se alătură. Vin, aici, în Piața Publică, să zică...

ICA (*către Rița, revoltată*): Mie, una, îmi place să nu se umble omul cu minciuni! Te dai sfântă în fața sfrijitului, dar până aci, că eu îi știu! Ca să vezi! A fost: Ionică, Mitrică, Surcică, Vlădică, alt Ionică... Și alt Mitică, Ghilică, Titircă...

TICA (*o întrerupe, meditativ*): Fătă, ăla din fața ușii e Pică. Să nu-l sucim din nume tocmai acum, la început de drum. Se întoarce, cumva, omul, de te miri unde, de prin ceruri, și nu se mai știe! Adică, nu se nimerește el pe el!

ICA: E, Pică, cum i-o zice, apoi Țambric... Fă, dacă mai am timp, ți-i scriu...

- RIȚA (*ironică*): Păi, știi? Vezi să nu te-ncurci în alfabeturi... Că, din câte țin eu minte, n-ai trecut de clasa întâi...
- TICA (*cu oarecare autoritate*): Ico, trece-i pe toți ăia din plenara de partid și las-o! De liste avem noi timp?
- RIȚA: Vorba ei, sfârșitul sfârșitului și noi ne numărăm chiloții... Mai bine te-ai uita la ăsta, al tău, și-n ceruri... Bagă-l întâi la teasc! Ai grijă să nu inunzi cu rachiu pe ăia de prin Valea Vlăicii! Că, în stare de ebrietăți, adică beți, ca niște orbeți, spre cer... Nu e normal! Ca la scripturi...
- RĂCĂ (*ironic*): Toate-s negre în cerul gurii! Veniți, noi, autorizați, spălăm păcat cu păcat...
- ICU (*tot amețit*): Mai ales când sunt turbate! Domn' puiet, zic bine? Să ne dregem cu o mastică pân' ce vine... Adică, pân' ce pică și ăștia... Zic bine? (*o vede pe Ica*) Ptiu, drace, ca să vezi, și-aci, tot parte de ele!
- BRICU (*În timp ce lipește o hârtie, pe care scrie: „Pentru moarte, avem de toate!”*): Tico, fata tatii, ia să-mi faci tu mie o inventariere... Cu toate cele! Potcoavele astea le dăm promoție. Nu strică să le ai la tine. Mai dai cu ghiocul, mai ghicești în bobul de tămâie, pân' ce-ți vine rândul să stai de vorbă cu sfântul.
- RIȚA (*revoltată și autoritară*): Nu mai merge! Să luăm inițiativa, că asta s-a cerut din vremuri și se tot cere! Așa că: bă, pocitu' dracu!

Mai întâi, coșciuge! Vai de curu' tău! Unde era marele investitor?!

LULEA (*privind pieziș*): După câte știu, potcoavele se țineau la brâu. Pentru câștig în târg, când se înmulțeau prea mult măgarii.

ȚAMBRIC (*care intră în piață cu un baston pe după mână. Arogant, în timp ce freacă o țigară proastă*): Să nu-mi ziceți mie genialu', dacă n-o să mă cate aștia, de la partid, cu lumânarea aprinsă. Păi, domnilor... Și voi... Fă! Păi, asta-i organizare?

RÂCĂ: Oameni buni, oameni de bine își spală păcatele... De la ceas la ceas, totul se complică...

ȚAMBRIC (*către Rică*): Ia mai taci, bă, și tu! Mai fă o pauză! Fă o gargară, înghite un gât de țuică! (*către cei din Piața Publică*) Ochiu la mine și urechile pâlne!... Acum un minut, la telefon, m-au cătat ăia de la Bruxelles.

RIȚA (*uimită*): Bă, tu spui drept?

ȚAMBRIC (*sigur pe el*): Ia taci, fă, dracu!

RIȚA (*satisfăcută*): Uite că tac! Mânca-l-ar mama pe el! Mu, mu, mu! Atunci, desigur, o să avem și bani, și funcții! Omoruri, ce să mai vorbim?!

TICA: Nu mă îndoiesc! Dacă pică bolovanu', s-a dus dracului totul! Șandramaua nu rezistă!

RÂCĂ (*bulversat, către Popa Prescure*): Băi, nea Feștilă, ce te uiți ca curca în grindă? Fă ceva! Zii din flașnetă, dă din cădelniță!...

POPA FEȘTILĂ: Doamne, miruiește! Doamne, miruiește!

RĂCĂ (*Și mai bulversat*): Atât?

POPA FEȘTILĂ (*ridicând din umeri*): Pentru ălelalte, mi-ar trebui carte...

Rică (*către Popa Feștilă*): Atunci, pune mâna pe par! Ești chior? Noi ne zbatem, iar ei, neam! Nu dau. (*către publicul telespectatori*) Fraților, dușmanii, ciocoi, și-au trimis samsarii. (*se aude un pârț*) Ați auzit și voi! Vâști! Vâști! Atacuri și iar atacuri! Dau cu energeticul! Dar să știți, ce-i de-aici vom câștiga cu 200% peste alții!

RIȚA (*în timp ce îl ia pe Rică de piept*): Taci, mă, dracu! Tu nu-l vezi pe Țambric al meu? E în telefon cu Bruxellul, cu Națo! Fii de partea noastră și ți-o dau! Că de dat o am... Și o dau! Au, au, au! ...Ziua aia, când te-a fâtat mă-ta!

ICA (*iși face cruce*): Femeie! Ești complet nebună! Mâine-i sfârșitul! Apocalipsul!

TICA (*ca femeia cu experiență*): Țasta a mai fost! Să vedem cum e cu Națo!

LULEA: Naț-o dreasă că ți-am frânt-o! Rachiu n-am, aia n-am, turtă, mai rar... Și asta nici de-a dracu nu ia foc... Trăiește, dacă poți, dintr-un căcat de pensie!

BELEGA (*ofticată*): Bă, ce i-aș mai beli eu pe ăștia, să fiu în funcții!

ICU (*vine de la bar cu două pahare în mână*): Domn
puiet, cât să ne ferim, de scut... Că vin și
americani, încă o mastică, pe gât, nu strică!
Bine zic?

Rică (*amețit, în timp ce își șterge nădușeala de pe frunte*):
Oameni buni, oameni de bine!...

ICU (*aplaudă*): Bine-i! Bineee!

Scena 2

RĂCĂ (*simte cum cei din jur o să cedeze și își repliază
gândurile. În Piața Publică, mare hărmălaie.*):
Liniște! Liniște! Oameni buni! M-am decis.
Să vină la mine madam Tica. Om de-al
nostru, de bine... Măine, în zori...

RIȚA (*intră iarăși în panică*): Ne-am dat dracu! Ne
presează timpul! Zii, mă momâie, odată,
cum e cu ăia cu Bruxellul?

ȚAMBRIC (*cu nasu pe sus, în timp ce schițează o
convorbire telefonică interesantă*): Sir, madame
Little Owl, Rita, that my... Să o luăm altfel!
Monsieur, madame Rita, que mon...

RIȚA: Uite al dracu?! Întreabă-i, bă, de funcții!
Lasă gargara!

ȚAMBRIC: Stai, fă! ...În paștele mă-sii!

RĂCĂ: Sfârșitul!... E pe vine! Măine, aduceți
actele de la case! Apoi, semnați pe spatele
ei: donăm pentru Învierea de apoi! Liniște!

ICU (*grijuliu cu Rică. Îi dă un pahar cu țuică*): Domn
puiet', nu vă enervați! (*către mulțime și către*

Ica) Ce dracu, fă, parcă ați fi draci bălțați!
 Domn puiet, reluți!

RĂCĂ: După prânz, mâncați și beți bine... Că e de mers... Faceți rost de coșciuge! Ai de nare... Ailalți am să fac o firmă și Bricu o avea soluții! Nu vă lăsăm așa, găsim noi ceva să vă luăm bănuții!

ICU (*speriat*): Domn puiet', domn puiet', și pentru mine!

ICA: Vai de capul tău! Of, lume, lume! Ce să mă mai fac?! ...Până-n ceasul al nouălea! Bei ca un orbeț! Măcar să mori tu primul! O avea careva milă să te pună în tron!
 ICU (*și mai speriat*): ...Și pentru mine măcar, acolo, un kil cu odicolon!

ICA (*gânditoare*): Sfârșitul! Bine că vine! ...Și să mă scap și de ăstea, și de tine, și de toate! Mă orbete, mi-ai băut până și țuica pentru moarte!

ICU: Domn puiet', domn puiet', auzi 'mneata!...
 Eu să muncesc și ea să bea?! Ce știe Ica?
 Lua-o-ar dracu! Zic...

RĂCĂ: Liniște! Liniște!

LULEA (*ca pentru el, frecând la tutun în palmă*): Așa a zis și ăla în '89 și nu i-a fost de bine...

ȚAMBRIC (*cu aceeași aroganță*): Soluții? Soluții zici dumneata? Domnule...

RIȚA (*nerăbdătoare*): Mă pune, bă, și pe mine, careva, în vreo funcție? Pe la târguri, piețe, ai? ...Sau măcar la cimitire?

ȚAMBRIC: Taci, fă, dracu! Nu vezi că vorbesc cu presă? Dau interviuri!

RĂCĂ (*șiret*): Strânge banii de la ăștia și punem de-o țuică, mai vorbim!

ȚAMBRIC: A, păi, băi tovule, în politică nu merge doar cu o sticlă! Păi întâi să dai, apoi să mă roage și cei de la Bruxelles și...

RIȚA: E, așa, mă! Care va să zică?...

ICA: Fă năroada dracu, tu nu vezi ce zice ăsta cu televizorul?

BELEGA: Băi, ce i-aș mai beli pe ăștia dacă aș fi în funcții! Ai dracu, nenorociți! M-au băgat în pensii!

LULEA: Cu televizorul, au prostit poporul! Și acum, uită-te și dumneata! Pământ n-am, aia n-am, baba s-a dat dracu,... iar luleaua nu ia foc!

RĂCĂ (*din nou revoltat, către Feștilă*): Zii, domnule, și dumneata ceva de prostit prostimea!

POPA FEȘTILĂ (*în timp ce aruncă, în grabă, câteva boabe de tămâie în cădelniță*): Doamne, miruiește, Doamne, miruiește!

TICA (*nedumerită de încurcătură și hărmălaia făcută*): Fă, Rițo, ăia cu Națo ne ia ca să ne dea sau ne țin tot așa?...
RIȚA: Dracu știe!
TICA: ăsta al tău ce zice?
RIȚA: Poți să te iei după o momâie?

RÂCĂ (*cât să iasă din încurcătură*): Așadar, veniți cu documentele, le dați! Scăpați de griji și cu alai, spre rai! Până atunci, să vă distrați!

POPA FEȘTILĂ: Ia prescurea, na prescurea! Ia prescurea, na prescurea!

RÂCĂ (*zâmbind*): Hai, că-ți revii!

ICU (*își mai toarnă un pahar cu țuică*): „Șapte văi și-o vale-adâncă/ Șapte văi și-o vale-adâncă...”

RÂCĂ: Sfârșitul, în direct! I-auzi! Ia maneaua, na maneaua! Ia maneaua, na maneaua!

POPA FEȘTILĂ: Ia fosila, na fosila! Ia fosila, na fosila!

ICU (*face semn să i se umple iarăși paharul*): „Șapte văi și-o vale-adâncă/ Șapte văi și-o vale-adâncă...”

POPA FEȘTILĂ (*dirijând*): „Daolică, Leano, și aici lupii mă mănâncă/ Daolică, Leano, și-o potecă mititică/ Daolică, lică, lică, lică/ Dodă, fă,/ Daolică, lică, lică, lică,/ Dodă, fă!”

RÂCĂ (*entuziasmat*): Ia maneaua, na maneaua! Ia maneaua, na maneaua!

ICU: Daolică, lică, lică,/ Dodă, fă... (*o vede pe Ica*)
 Fă, cățea! Să-mi zici tu mie, ție și ăstora, bă!
 ...Și să mă dai iaca cui că am băut eu țuica morții?! Să nu te pună închinatu', că jumătate din damigeana aia... O știu eu!
 ...E pentru moartea mea! A dracu... Acu', că eu m-am înțeles cu ea, ce-i treaba ta? Zi-mi, ce-i treaba ta?

RÂCĂ (*și mai entuziasmat*): Nu uitați, donați averile! Acum, toată lumea: trei, doi, și: „Daolică, lică, lică, lică/ Dodă, fă,/ Daolică, lică, lică, lică,/ Dodă, fă!“

POPA FEȘTILĂ: Ia pomană! Na pomană! Ia pomană! Na pomană!

Scena 3

Când încă nu răsărise bine soarele, Rică, îmbrăcat la patru ace, își aranjează camera de filmat și trepiedul. Este gata oricând să reînceapă transmisia. Pentru încrederea mulțimii, o așteaptă, în Piața Publică, pe doamna Tica. Primul însă care își face apariția este Popa Feștilă. În gând, spune o rugăciune. Buzele îi tremură. Într-o mână, are cădelnița, în cealaltă, o căldărușă cu apă și un buchet de busuioc legat cu o sfoară de cânepă. Se închină și dă ocol scenei ca și când ar tămâia pe cei vii, peste ceva timp, ei, viii, morți. După el, rămâne mult fum de tămâie. Se închină, pupă o cruce, devine palid.

POPA FEȘTILĂ (*cu frica de moarte în oase*): Domn Rică, auzi, dumneata, chiar o cădea bolovanul ăla?

RÂCĂ (*foarte sobru și stăpân pe el*): Păi, altfel cum? Asta spune știința, asta așteptăm. Vine, vâjjj!, cade și gata! După care, fiecare cu ale lui!

POPA FEȘTILĂ: Pe mine, cam tremură carnea.

RÂCĂ: Acum, la sfârșitul sfârșitului, sunt milostiv. Intră în cârciumă și bea ceva!

POPA FEȘTILĂ: Doamne, ferește, să mergi băut, în drum, spre Dumnezeu? Ești deja mort în rândul morților pe veci! N-ai ce mai căuta la judecata de apoi!

RĂCĂ: Curaj, părinte, curaj! Până la aia, te îmbeți, cazi, te scoli și iar te îmbeți, și iar...

POPA FEȘTILĂ: Păcatele mele!

RĂCĂ: Multe?

POPA FEȘTILĂ (*tânguitor cu el*): Ca oricare... Ba cu muierile, ba cu...

RĂCĂ (*cât să-l bage și mai mult în frică*): Nea Feștilă, Sodoma te mănâncă!

POPA FEȘTILĂ: Doamne, ferește! Doamne, ai milă!

RĂCĂ: Nu privi în urmă! Deschide-ți sufletul și zii! „Dau pentru un loc în rai... atâtea mii de euroi!“ Ceva, vreo salbă din bătrâni, ceva gălbiori ai? Că sunt primiți!

POPA FEȘTILĂ: Păcatele mele!

RĂCĂ (*face o probă de microfon, reglează ceva din niște butoane*): Oameni buni, oameni de bine, o ultimă șansă... O ultimă clipă în care să vă spăl păcatele!

POPA FEȘTILĂ (*Îngrijorat*): Amin! Doamne, la câte am făcut, am să mor ca porcu' în cocină!

RĂCĂ (*îi toarnă într-un pahar mai mare, multă vodcă, apoi lichior, un strop de vin, câteva stafide*): Noua rețetă pentru grijanie... Vindecă! Ia și bea! Nu te oprești până la fundul paharului!

Apoi, dă actele ălea încoa, portmoneul și!... Dă din cădelniță! Ori vrei să mori așa? Ești și dumneata de neam!

POPA FEȘTILĂ (*după ce privește în paharul gol*):
Da' ce neam? Că i-am spus ăleia: „Fă, femeie, eu am meseria mea!” Iar ea, când cu gura, când cu... Ști și dumneata! A aflat mitropolitul! ...Și m-ar fi iertat, săracu', dacă n-aș fi pus biserica amanet pentru ceva bănet la teșcherea. Ce să fac? Îmi cerea pacostea aia!

RÂCĂ: E, vezi, asta e! Mai zii, spovedește-te!

POPA FEȘTILĂ: Păi alte păcate, în afară de băutura asta și, din lipsă de muieri, mai alalteri...

RÂCĂ: Aaaa! Grav! Fundul iadului te-așteaptă! Și culmea! Au făcut asfaltangiii aprovizionarea cu catran, în loc de șpăgi.

POPA FEȘTILĂ: Iertare, Ție, Doamne!

RÂCĂ: Am să-ți mai fac o grijanie și poate, poate! Atenție însă! Cum vine primul și dă actele, îi dai cu busuiocu-n cap și-i zici: „E deja primit!”

POPA FEȘTILĂ: Doar atât?

RÂCĂ: Atât! ...Mai dai și din cădelniță! ...Și: „Omule, e deja primit!” Dacă uiți, te-am belit!

POPA FEȘTILĂ (*în timp ce golește al doilea pahar*):
După grijania asta, numai să nu adorm, că în rest..., zic!

RĂCĂ: Bă, și de morți, și de sfinți! Că dacă nu, și în locul lui Belega, te belesc!

Scena 4

Când se luminează a ziuă, următorul care intră în piață, este ICU. Într-o mână, cară o damigeană, pe jumătate plină cu țuică, cu cealaltă mână își trage, după el, coșciugul. Este îmbrăcat cu haine noi, ca pentru moarte. Pare indiferent la ce urmează.

ICU (*răvășit după cele petrecute cu o zi înainte*): Of, gata! Chiar și la moarte tot trebuie să cari de toate! Fir-ar dracu să fie! Nu e unul, măcar unul, pe fața pământului, să se sature!

RĂCĂ: Auzi bre, nea Icule, ți-ai adus și tranca-fusele?

ICU (*scârbit*): Păi, dacă tot plec, să le am pe toate...

RĂCĂ: Coșciugul?

ICU (*convins că se apropie sfârșitul*): Să mă așez în el când simt că o să vie...

RĂCĂ: ...Și actele despre care am vorbit ieri? Că din ce ai aici, nimic nu-mi trebuie!

ICU (*își amintește*): Vine Ica, în urma mea! Are și hârtiile, și lumânările, colacii, tămâia și coliva... O mai trebui ceva, se întoarce acasă, sau mai luăm, pe datorie, de la dumneata.

POPA FEȘTILĂ (*tresare*): I-auzi, domnule! Țuica
a pișat-o ăsta, dar tămâia o putem recupera!
RÂCĂ: Taci, mă! ...Cu tămâia ta! Ne-a Icule, s-a
închis lista! Ai grijă, ca doamna Ica să le
dea! Până una, alta, donația semnează-mi-o
dumneata!
ICU (*își arată mâinile*): Aș semna, dar îmi tremură,
al dracului, mâna...
RÂCĂ (*către Popa Feștilă*): Păi, botează-l, măi, nea
Feștilă! Ce mai stai? Țuica-s vremuri să lași
omul să se mai chinuie? Toarnă-i pe gât
grijanie și-ai să vezi cum își revine!
POPA FEȘTILĂ: Să știi că așa e! Uite și pe-ale
mele! În plus, merg pe linie...
RÂCĂ (*autoritar*): Vezi să nu te strâmbi din țuici,
până ce nu spălăm păcatele... Ai grijă să fie
pentru toți grijanie!
LUȚĂ (*ca omul grăbit, voios se îndreaptă spre sediul
partidului. Fals cu el, și alții.*): Am onoarea,
dmn' Rică! Cu ce vă lăudați? Ce mai pică?
RÂCĂ (*ascuns, la fel de șiret*): E, și noi, ca
muritorii... Când cu o țuică, ba cu o
mastică... Dacă nu curge, vorba to'arășului,
pică.
LUȚĂ (*se apropie de el, mai în șoaptă*): Lăsând gluma
la o parte, nu e locul dumitale în a politică!
Acolo-s eu!
ICU (*ca omul ce pare că se rușinează, se aude un părț*):
Fâs! Să mă iertați! Da' acu', la sfârșitul
sfârșitului, nu mă mai țin bășinile. Că-mi

zice și Ica, „fugi, mă hodorogule, de-aci, cu ele! ...Au, au! Iar să scutur țoalele!”

RĂCĂ (*ironic*): De la pensie i se trage...

LUȚĂ (*cu același zâmbet fals*): Reluăm! În politică-s doar eu și vezi cum, de la o zi, la alta, lumea se schimbă!

RĂCĂ (*și mai ironic*): Ce-i drept, văz!

LUȚĂ: Sunt grăbit. Mai trec pe-aici, mai vorbim la alegerile ce o să fie...

RIȚA (*care intrase pe nesimțite în Piața Publică, revoltată, îi arată obrazul politicianului*): Bă puță, bă, frumos e?!

ICU (*își bagă un deget în dos*): Iertați, vă rog! Din căzneli, cu ăl coșciug, îmi vine precum... și mă trec bășinile. Domn' puiet, n-ai pe-aci vreun dop? Unul mai mare să mi-l bag în...?

RĂCĂ (*către Feștilă*): Dă-i grijanie până se liniștește din ăle forfote!

ICU (*nerăbdător*): Fir-ar al dracu, că nu mai vine și sfârșitul... (*pune damigeana cu țuică la gură și bea*) Stai să iau și-un gât din țuica morții, adică, de la mine!

LUȚĂ (*cu zâmbetul pe buze*): Coană mare, la cătare-i trufandaua! Ți-am mai spus! A dumitale s-a cam veștejit, s-a cam dus!

RIȚA: Ehe! De-asta-mi ești?! Mai vedem noi! Să vină judecata de apoi și vom vedea care-i iedul, care-i capra... Credeai că scapi? E, nu-i chiar așa!

- LUȚĂ: Până atunci, plimbă-ți momâia! Ne mai vedem în anul ălălalt! Cu bine!
- RIȚA (*îl vede pe Țambric intrând în Piața Publică*):
Vezi, bă, pocitu dracu, pe cine am crescut?
Spune-i c-ai vorbit cu Bruxellul!
- ȚAMBRIC: Ho, fă, un pic! Să mă văd ghegeneral în partid și-atunci, direct la Națo!
- LULEA (*venise, între timp, în piață, însă, ca un om obișnuit, fără soția sa și neprimenit pentru moarte. La fel ca și în ziua anterioară, tot lovește pipa de podul palmei*): Eu am mai zis, dar dacă lumea a surzit... Naț-o frântă că ți-am dres-o! Și invers!
- ICA (*intră în piață, într-o mână cu un coș de nuiele, în care avea colacii coliva etc. pentru pomană și cu cealaltă mână își trage după ea, coșciugul. Îl vede pe Icu în timp ce era cu damigeana la gură*): Aoleu! Și acum bei, bă, orbete? Omule, în fundul iadului! Iar eu n-am să vin după tine!
- RÂCĂ (*ca cel ce le poartă de griji, către Feștilă*): Ce stai, bă ca un popândău?! Ajut-o! I-ai actele și vezi și tu, ca pentru ea, o grijanie mai potrivită...
- TICA (*intră și ea trăgând de coșciugul legat cu o sfoară*): Fată, că bine-i mai zici! Al meu, măcar s-a dus cu una mai tânără! Dar ăsta al tău, când cu litra, când cu damigeana! Mai ho, bă, chiar dacă e sfârșitul lumii! Sau te îmbălsămezi?

ICU (*o privește cu coada ochiului*): Păi așa cum crezi?
Cu odicolon, o idee mai târziu!

RIȚA (*se alătură celorlalte*): Fira-ați ai dracu de hodorogi! Și tu, ăsta al meu! Să tragă, pentru voi, muierile în jug, până dincolo de moartea de apoi. Vine ea învierea! Ehe! Abia atunci te fac eu... Ca la plenările mai de demult! Vezi tu pe dracu!

ȚAMBRIC: Dacă-i la tineret, în organizația de partid am vrut să zic, abia aștept!

RIȚA: I-auzi, al dracului sfrijit! Ar sta în genunchi în fața uncea cu cracii lungi! Bă, pupă și tu, poala popii! Că mori pocit!

ȚAMBRIC (*gesticulând schizoidal*): Eu care, încă din primordii, tot cu activiștii lumii... Ți-aduci, fă, aminte, când l-am pus, la Casa Albă, pe Kennedy?

RÂCĂ (*către Popa Feștilă*): Dă-i grijanie! Dă-i grijanie, ia-i actele și pune-l să semneze! Hai, că uite, ne-ajută și soarele... Până spre seară, astăzi, facem treabă!

BELEGA (*intră în piață și răstoarnă o traistă cu tot felul de frunze și rădăcini, în fața tuturor*): Bă, ce v-am belit eu cu buruienile ăstea, da' ce vă ia ăsta și bani, și tot cu sfârșitul sfârșitului... Cum să zic? Mai ceva ca din cărți! Stoica de la Cluj și securiștii, niște mici limbrici!

RÂCĂ (*către Popa Feștilă scrâșnind*): Morții mă-tii! Îmi strici afacerile! Nea Feștilă, ia-l și pe Icu, săriți pe el, priponiți-l și turnați-i direct

pe gât, cu pâlنيا, mastică, țuică, vin și etc...
Iar când e cu burta plină, scoateți-l din Piața
Publică! Nu e de-al nostru! Dă-l în mă-sa!
Să moară unde-o ști!

ȚAMBRIC: Aoleu, tu vorbești?! Mă,
nenorocitele, eu am cerut de sculătoare...
Fir-ai al dracu cu buruienile tale! Bine, mă,
să-mi cadă mie ouăle?!

TICA (*revoltată, îi sare lui Feștilă și lui Icu în ajutor*):
...Și mie, țâțele, până la brâu! De-aia s-a
dus al meu, cu aia, unde s-a dus! Și eu
credeam că e din ghioc, de la țigănci?! Pe
el!

RĂCĂ (*în timp ce verifică tot felul de acte primite, de
monezi de argint, din aur etc., îl bate pe umăr pe
Popa Feștilă*): Vezi, după ce-l termini, la toți,
grijanie! Multă, multă... Că nu strică.
...Apoi, mai dai, din când în când, și din
cădelniță! Fă cumva să fie bine!

ICU: (*după ce îl târăsc pe Belega între blocuri*) Face
minuni grijană! Domn Feștilă, măcar și
mie, una!

LULEA (*privind nepăsător la tot ce i întâmplă lui
Belega*): Au mai fost dintr-astea! Degeaba!
Morții cu morții, viii cu viii, hoții cu hoții!
Lulea, tot așa! Vai de mama mea! Aia n-
am, aia n-am, mi-a picat și sula... Trăiește
dacă poți, dintr-un căcat de pensie!

ICA (*către Icu, milostivă, în timp ce aranjează colacii pe
capacul coșciugului, aprinde lumânările și umple*

paharele cu vin): Stai, mă, omule, nu mai bea!
Să ne pomenim și noi de vii! Guști și tu din
sângele lui Dumnezeu și după aia...

ICU (*deja amețit, către Ica și ceilalți*): Vinul îmi face
rău la burtă! Apoi, tu nu vezi fă, paștele
mă-sii! Ne-a înșelat pe toți cu ierburi. I-a
cerut omul leacuri de spinare și s-a trezit cu
mâncărimi între picioare... Mai ales voi,
femeile! Și tu îl aperi? Vezi că intru la
bănuieli și nu mai apuci sfârșitul sfârșitului!
Domn' puier, mai bine o secărică și o
grijanie mică! Bine zic?

ICA (*gânditoare, către Rița și către Tica*): Fă fată, fă!
Puneți colivele pe coșciuge și hai, că acum o
luăm spre rai!

RIȚA (*cântând cu privirea pe Bricu, citește anunțul lipit
pe ușa prăvăliei*): „Aici, tronuri și funcții
pentru judecata de apoi! Muriți voi, să
avem noi!“ (*nedumerită, își face cruce, apoi, ca
pentru ea*) Mare comedia dracu și la ăsta!

ICU (*cu damigeana spre gură*): Vine, vine! Dar dacă
nu are bodega chelner... Fă, ce dracu, ai
fost și tu la partid! Mă gândesc că te-o
duce, cumva, capu'! Înseamnă că e cu
autoservire. Uite, ca la mine! Adică, ia bagă
botu' în damigeana asta, ca să vezi cum e
agheasma!

RÂCĂ (*grav, în timp ce strânge tot ce a adus lumea, se
furișează în cărciumă, apoi, prin dos, iese din
Piața Publică*): Oameni buni, senzațional!
Sfârșitul sfârșitului se apropie! Muriți și fără

mine! Mă duc să pun bine averile! Grijanii la liber... (*către Popa Feștilă*) Două, trei, ceasuri, pân'spre seară, distrați-vă!

ICU (*plângând*): Domn' puiet, 'mneata, puiet (*se înecă*) ...de neam, patriot de dinaintea la toți și să mori, pentru noi, ca niște proști! Au, au, au! Puietul meu! (*ia sticla cu parfum și o bea*) Puietul meu! Uite, gata, odicolonu... (*Se întinde în coșciug, în poziția mortului, cu mâinile pe piept*) Să fiu îmbălsămat gata de plecat alături!

TICA (*îngrijorată, privind spre Icu*): Fă, gata! Ne-am dus! Se alege iar prafu'! Țasta e începutul... Să ne spovedim!... Înghițiți din grijanie și vin... Fă, dar nu așa cât să pupați sticla! Fiecare, cel puțin câte un kil...

RIȚA (*șireată, în timp ce bea când dintr-o sticlă, când din alta*): Cu spovedania, fiecare în gând! Tocmai acum aude Țambric și...

ȚAMBRIC (*amețit ca toți ceilalți*): Ca să vezi! Fire-ai a dracu, ia zii! ...Că tot am de gând să-mi înființez în rai un partid. Unul pentru oropsiți...

TICA (*atentă la el*): ...Oportuniști! Ca noi! Că ne-a uitat Dumnezeu aici!

ICU (*din coșciug, în timp ce se întoarce pe o parte, ca omul ce vrea să adoarmă, deschide un ochi, în stare de ebrietate, bâlbâit*): Bă, dracu! Că celălalt e ocupat cu alți orbeți acum. ...Și mai tăceți! Vreau să mă duc după puietul meu!

ȚAMBRIC (*gesticulând, și iritat și aprobator, uitând de spovedania Rițai*): Bine zici! Am se te pun șef la poarta raiului! Dar dacă vrei să mori, mori, du-te dracului!

RIȚA (*în vreme ce se înfoaie spre Țambric*): Ca să vezi?! Bă, Țambric, păi eu care am slujit cu limbi... Afixe pe toți pereții, vreau să zic, și?... Eu, a mai funcție dintâi! Și-apoi alții! Că te gălesc dracii!

ȚAMBRIC (*ia poziția fariseului*): Femeie, m-am gândit: pe tine am să te pun în locul meu. ...Pe cel mai post! ...De Dumnezeu! Că tot ești dată dracu'! Iar eu am să fiu șeful șefilor! Că tot mi-am propus să înființez și-n iad, un rai! Voi ce ziceți? Mda! În unanimitate, a aprobat. Majoritatea!... Acum, to'arăși, cu toți, la drum! „Hei-rup! Hei-rup! Cad stânci de fier!“

RIȚA (*pe postul de agitator, dă tonul*): Ura!

TOȚI DIN SCENĂ (*hinoptizați*): Ura! Ura! Ura!

LULEA (*veșnic preocupat să își aprindă pipa, frecând la tutun*): Bă nene, mare comedie, nebuni dintr-ăștia, din istorii, de când lumea!

TICA (*privind spre Icu ce deja sforăia*): Vai de capul vostru! Ne certăm ca proștii...

BELEGA (*întors de după blocuri, în genunchi*): Cât să vă fure Râcă și alții! Iar eu?... Care v-am vindecat cu boji?... Drept îi?

TICA (*se jalește*): Aoleu, Icu meu! Aoleu! Nu mă lăsa... Icule, Icule, ia-mă cu tine!

- POPA FEȘTILĂ (*își face cruce*): Du-i, Doamne, în locuri cu verdeață! Acolo au fost ei doi, o viață...
- RIȚA (*privind spre Tambric, ce scria statutul noului partid*): Auziși, fă? E, ai cam belit-o! Ți-a venit și ție rândul! Acum să te văd!
- ICA (*încurcată de situația creată*): Ho, bă, că nu căzu bolovanul! Suntem încă aci, vii! Cu toți! Sfârșitul...
- TICA (*îngrijorată*): Fă, să ne jelim și pe noi! Că... Altceva n-are cine... Aoleu! (*dă tonul*) Aoleu! Aoleu!
- FEMEILE, în grup (*pe post de bocitoare, totuși preocupate*): Aoleuuuu! Adu-l, Doamne, și pe-al meu! În locuri cu verdeață, unde-am fost o viață...
- POPA FEȘTILĂ (*amintindu-și de cele spuse de Răcă, se scarpină în creștetul capului*): I-auzi! Ia pomana, na pomana! Ia pomana, na pomana!
- ICU (*se ridică pe jumătate din coșciug, mai ia o gură de țuică și, după ce o înghite, către mulțime*): Așa da! Asta-i altceva! Domn' puiet, în cinstea dumitale, o cântare înainte de toate, și gata! „Șapte văi și-o vale-adâncă/ Șapte văi și-o vale-adâncă...”
- POPA FEȘTILĂ (*dirijând*): „Daolică, Leano, și-aici lupii mă mănâncă./ Daolică, Leano, și-o potecă mititică,/ Daolică, lică, lică, lică/ Dodă, fă,/ Daolică, lică, lică, lică, /Dodă, fă!”

ICU (*cade în coșciug în timp ce încearcă să ducă sticla la gură*): Ia prescurea, na prescurea!
ICA (*își face o cruce mare și se apleacă spre pământ*): Doamne, sfârșitul!
LULEA (*precum negustorii de vești, din perioada începutului de secol XX sau perioada interbelică, cu taraba legată de piept*): Apocalipsu'! De azi, și în varianta de mâine... Ia, neamule! E! Că se vede! Ia, neamule! Apocalipsu'! Ia apocalipsu'! Ia, neamule!

Sfârșit

CUPRINS

Preț pe dispreț	5
Ziua a șasea	41
Apocalipsu', în varianta de mâine	85

DE ACELAȘI AUTOR

Blesteme, roman, Craiova, Editura „Spirit Românesc“, 1995, 235 p.

Pe apa Sâmbetei, roman, Craiova, Editura „Horion“, 1998, 163 p.

Organizarea și funcționarea mass-media în Oltenia, lucrare științifică, Craiova, 160 p.

Comunicare și Înțelegere, lucrare științifică, Târgu-Jiu, Editura Newest, 2005, 219 p.

Puntea frântă și căderea spre niciunde, roman, Târgu-Jiu, Editura Newest, 2007, 335 p.

Mătăniile Alexandrei, roman, Târgu-Jiu, Editura Newest, 2008, 195 p.

Vămile apocalipsei, roman, Târgu-Jiu, Editura Newest, 2009, 535 p.

Acvariul cu fâțe, roman, Târgu-Jiu, Editura Newest, 2010, 309 p.

- Viața ca iluzie și clipa a destin*, roman, Târgu-Jiu, Editura Măiastra, 2011, 183 p.
- Preț pe dispreț*, teatru, Târgu-Jiu, Editura Măiastra, 2011, 79 p.
- Sub semnul Întrebării*, Eseuri, Craiova, Editura Autograf MJM, 2012, 269 p.
- Sub semnul Întrebării*, Eseuri, Ediția a II-a, Craiova, Editura Autograf MJM, 2012, 271 p.
- Sara*, roman, Craiova, Editura Autograf MJM, 2012, 277 p.
- Ziua a șasea*, teatru, Craiova, Editura Autograf MJM, 2012, 61 p.
- Lacrimi și bani* sau *Cețuri peste plaiuri mioritice*, roman-eseu, Editura Autograf MJM, 2013, 146 p.